James

BOND

Ian Fleming

Öldür Ve Yaşa

TAY YAYIN

JAMES BOND: 11

Tay Kitapçılık ve Ticaret Limited Şirketi
Dr. Şevki Bey Sokak 10/3 Türbe - İstanbul
Telefon: 528 43 84

James

BOND

Ian Fleming

Öldür Ve Yaşa

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: LIVE AND LET DIE

Türkçesi:
Yakut GÜNERİ

Dizgi: Özyalçın Dizgi Servisi/Film: Gümüş
Reprodüksiyon / Baskı: Gündoğdu Matbaacılık
Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

KIRMIZI HALI

Gizli ajanların yaşamında çok lüks günler vardır. Çok zengin bir adam rolüne girmesini gerektiren görevler vardır; tehlikeden ve ölümün gölgesinden kaçmak için zaman zaman lüks yaşama sığınır; bazen de, şimdi olduğu gibi, müttefik bir gizli servisin konuğu olur.

BOAC uçağı Idlewild Uluslararası Havaalanı'na indiği andan itibaren, James Bond'a soylu biri gibi davranıldı.

Öteki yolcularla birlikte uçaktan iner inmez, kendini Amerikan Sağlık, Gümrük ve Göçmen Bürosu olarak bilinen ünlü ıstırap mekanizmasına bırakacak,en azından bir saat o sıcak,geçen yıldan kalma pis havalı odada bekleyecekti. Buram buram ter, suçluluk ve korku kokan o odada. Üstünde "ÖZEL" yazılı kapıların ardında dosyalar, Narkotik Büro, Hazine, FBI ve pek dikkatli memurlar gizleniyordu.

Gözler yaşartan ocak ayı rüzgârında alanda yürürken aygıtlarda ismini görür gibi oldu. BOND, JAMES. İNGİLİZ DİPLOMAT PASAPORTU 0094567, kısa bir bekleyiş ve ardından değişik makinelerden gelen yanıtlar:

OLUMSUZ, OLUMSUZ, OLUMSUZ. Ve sonra FBI'dan gelen yanıt: OLUMLU. KONTROLÜ BEKLEYİN. Az sonra FBI hattında CIA ile konuşmalar olacaktı ve sonra: FBI'dan Idlewild'a: BOND. TAMAM. TAMAM. Ve ciddi yüzlü görevli, Bond'a pasaportunu iade edecekti.

—İyi günler, efendim!

Bond omuz silkerek öteki yolcuların peşinden, demir tellerin gerisindeki kapıya doğru yürüdü. ABD SAĞLIK SERVİSİ.

Elbette, bu kez bütün işlemler formaliteden ibaretti. Yine de Bond, dosyasının yabancı güçler elinde olmasından hoşlanmıyordu. Mesleğinin temelinde kimliğini saklamak yatıyordu. Gerçek kimliği üzerine dosyalara geçen bütün ayrıntılar değerini azaltıyor ve bu yüzden hayatını tehdit ediyordu. Bond, hakkında her şeyin bilindiği Amerika'da kendini, gölgesi bir büyücü tarafından çalınmış bir zenci gibi hissediyordu. Hayatının bir parçası başkalarının elindeydi. Aslında, dostlarının elindeydi, ama yine de...

—Bay Bond?

Sağlık Servisi binasının gölgelerinden sade giysili, sıradan bir adam çıkıp yanına geldi.

—Adım, Halloran. Sizinle tanıştığıma memnun oldum.

El sıkıştılar.

—Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir. Lütfen benimle gelir misiniz?

Kapıda bekleyen havaalanı polisine döndü.

—Tamam, çavuş.

Öteki yolcular içeri alınmıştı. Halloran sola döndü, binadan uzaklaştı. Başka bir polis yüksek tel kapılardan birini açtı. Az ötede, siyah bir

Buick motoru çalışır durumda bekliyordu. Arabaya bindiler. Bond'un iki valizi öne, şoförün yanına kondu. Bond bavullarının o kargaşada nasıl bulunup getirildiğini anlayamadı.

—Tamam Grady, gidelim.

Lüks araba hareket edip yola girince Bond arkasına yaslandı, sonra Halloran'a döndü:

—Bu hayatımda gördüğüm halıların en kırmızısı. Bir saatten önce gümrükten çıkacağımı hiç sanmıyordum. Kim yaydı o halıyı? Önemli bir insan gibi davranılmaya alışık değilim. Her neyse, yine de çok teşekkürler.

—Bir şey değil, Bay Bond. (Halloran, Bond'a sigara uzattı.) Size rahat günler geçirtmek istiyoruz. Ne isterseniz söyleyin, hemen yerine getirilir. Washington'da güçlü dostlarınız var. Neden burada olduğunuzu bilmiyorum, ama yetkililer hükümetin konuğu olarak size böyle davranılmasını istediler. Sizi mümkün olduğu kadar çabuk ve rahat bir biçimde otele götürdükten sonra görevim bitecek. Bir dakika, pasaportunuzu alabilir miyim?

Bond pasaportu uzattı. Halloran yanındaki çantadan ağır, metal bir ıstampa çıkarıp Amerikan vizesinin üzerine damga vurdu. Sonra Adalet Bakanlığı'nın mavi damgasına imzasını attı, Bond'a pasaportu geri verdi. Cebinden çıkardığı kalın, beyaz zarfı da uzattı.

—Zarfın içinde bin dolar var, Bay Bond. Bu parayı göreviniz sırasında istediğiniz gibi harcayabilirsiniz. Bu konuyu kapatalım. Bu paranın sizin tarafınızdan harcanacağını şefiniz de biliyor.

Bond gülümseyerek zarfı çantasına koydu.

—Pekâlâ. Teşekkürler. Bu parayı yerinde harcamaya dikkat edeceğim.

—İyi, dedi Halloran. Şimdi izin verirseniz, ben raporumu hazırlayacağım. Göçmen Bürosu'na ve gümrüğe yardımlarından dolayı teşekkür mektubu yollamam gerek.

—İşinize bakın, dedi Bond.

Bond savaştan beri Amerika'ya ilk kez geliyordu. Yeniden yollardaki ilginç reklam panolarını okumak hoşuna gitmişti. Aynı zamanda Amerikan yaşamına hakim olan ayrıntıları da: araba kullanma kuralları, direksiyon başındaki kadın şoförlerin sayısı, yanlarında uysal uysal oturan erkekler, erkeklerin giysileri, kadınların saç modelleri, Sivil Savunma uyarıları: DÜŞMAN SALDIRISINDA-YOLA DEVAM EDİN-KÖPRÜYÜ BOŞALTIN, televizyon antenleri ve dükkân vitrinlerinde televizyonun etkileri, arada bir geçen helikopterler, kansere karşı uyarılar. Bütün bu ayrıntılar Bond için çok önemliydi.

Şoför Triborough Köprüsü'nü aldı. Manhattan'ın kalbine doğru nefes kesici bir hızla yaklaşmaya başladılar. New York'un baş döndürücü manzarası gitgide yaklaşıyordu. Az sonra petrol kokan, klakson sesleriyle dolu beton ormanına girdiler.

Bond yanındakine döndü.

—Burası dünya yüzündeki bir numaralı atom bombası hedefi olmalı.

—Doğru, dedi Halloran. Bazı geceler o yüzden uyku tutmuyor beni.

New York'un en iyi oteli St. Regis'in önünde, 55. Cadde ile 5. Cadde'nin köşesinde durdular. Orta yaşlı, lacivert yağmurluk giymiş biri yanlarına geldi. Kaldırımda Halloran onları tanıştırdı.

—Bay Bond, Yüzbaşı Dexter. Şimdi onu

sizin ellerinize bırakıyorum, yüzbaşı.

—Tabii, tabii. Bavullarını yukarı gönderin. 2100 numaralı oda. Ben de Bay Bond ile gidip isteklerini temin edeyim.

Bond, Halloran'a teşekkür etmek ve güle güle demek için döndü. Halloran bavullar hakkında kapıcıyla konuşuyordu. Bond 55. Cadde'ye baktı. Gözleri kısıldı. Siyah bir Chevrolet son hızla yoğun trafiğin arasına girmeye çalışıyordu. Arkasındaki taksi şoförü sert fren yapmak zorunda kalmıştı, sürekli klakson çalıyordu. Chevrolet yoluna devam etti, son anda yeşil ışığa yetişti ve 5. Cadde'de gözden kayboldu.

Akıllıca araba kullanmak diye buna denirdi. Ama Bond'u asıl şaşırtan, direksiyondaki zenci kadındı. Üzerinde siyah şoför üniforması vardı. Bond, araba hızlanırken arka pencereden arabanın tek yolcusunu görmüştü. Kocaman, gri, siyah bir yüz yavaş yavaş Bond'a doğru dönüp bakmıştı.

Bond, Halloran'ın elini sıktı. Dexter sabırsızlıkla dirseğine dokundu.

—Lobiden içeri girip doğru asansöre bineceğiz. Lütfen başınızdan şapkanızı çıkartmayın, Bay Bond.

Bond, Dexter'ın peşinden yürürken bu önlemler için çok geç kalındığını düşündü. Dünyanın hiçbir yerinde zenci kadın şoför göremezdiniz. Belki Harlem'de. Hiç kuşkusuz araba da Harlem'den geliyordu.

Ya arka koltuktaki dev adam? Gri-siyah yüz?

Asansör yirmibirinci katta durdu.

—Size küçük bir sürprizimiz var, Bay Bond, dedi Dexter isteksiz bir tavırla.

Köşedeki odaya yürüdüler.

Koridordaki pencerelerden içeri rüzgâr giriyordu. Bond öteki gökdelenlerin tepelerini ve ağaçların arasındaki Central Park'ı gördü. Bir an için yerde olmayı, ayaklarının toprağa basmasını istedi. Ve kalbini garip bir yalnızlık duygusu ve boşluk doldurdu.

Dexter 2100 numaralı odanın kapısını açtı. Küçük, aydınlık bir hole girdiler. Şapka ve paltolarını bir sandalyenin üzerine bıraktılar. Dexter önlerindeki kapıyı açıp, girmesi için Bond'a işaret etti.

Çok güzel, rahat bir oturma odasıydı bu. Sarı ipek kaplı rahat koltuklar ve kanepe, soluk gri duvarlar, Fransız stili bir bar ve kocaman bir pencere.

Yatak odasının kapısı açıldı.

—Yatağınızın baş ucundaki çiçekleri düzenliyordum. CIA'nın ünlü güler yüzlü hizmetinin bir örneği bu!

İnce, uzun boylu adam gülümseyerek elini uzattı. Bond hayrete düşmüş, adama bakakalmıştı.

—Felix Leiter! Sen ne arıyorsun burada? (Bond dostunun elini sıktı.) Benim odamda ne arıyorsun? Tanrım! Seni gördüğüme ne kadar sevindim. Neden Paris'te değilsin? Sakın seni bu göreve verdiklerini söyleme bana.

Leiter sevgiyle İngilize baktı.

—Evet, sonunda onu da yaptılar. Benim için iyi bir değişiklik oldu. Bazı işlerde birlikte çok başarılıydık. Beni Paris'ten alıp Washington'a verdiler. Ve işte karşındayım. CIA ile FBI'daki dostlarımız arasında bağ kuruyorum. (Eliyle Dexter'ı gösterdi.) CIA'nın alanı çok geniş, biliyorsun. Sen de buraya İngilizler için işin Jamaica bölümünü halletmeye geldin, takım

tamamlandı. Otur bir şeyler iç. Aşağıda olduğunu öğrenince yemek söyledim. Az sonra gelir.

Leiter bara gidip martini hazırlamaya başladı.

—Şu ihtiyar şeytan M. bana söylemedi, dedi Bond. İnsana hiç iyi haber vermez zaten. İşi kabul etmem, cayarım diye korkuyor herhalde. Her neyse, harika bu!

Bond birden Yüzbaşı Dexter'ın sessiz durduğunu farkedip ona döndü:

—Burada sizin emirleriniz altında olmaktan çok memnunum, yüzbaşı. Anladığım kadarıyla işin iki bölümü var. İlk bölümü tamamen Amerikan bölgesinde olacak. Elbette sizin sorumluluğunuz altında. Sonra Karayipler'e gideceğiz. Jamaica. Ve anladığım kadarıyla ben Amerikan sınırları dışındaki bölgelere bakacağım. Felix, iki bölümü birleştirecek. Burada olduğum sürece, Londra'ya CIA yoluyla haber vereceğim. Karayipler'e gidince de CIA'ya haber vererek direk Londra ile temasa geçeceğim. Doğru mu?

—Evet, Bay Bond. Bay Hoover burada bulunmanızdan çok memnun olduğunu belirtti. Elbette, işin Londra bölümü bizi ilgilendirmiyor. Ama Londra'dakilerle CIA'nın işbirliğinden çok memnunuz. Her şeyin yolunda gideceğini tahmin ediyorum. Şansınız açık olsun! (Eline tutuşturulan kadehi havaya kaldırdı.)

Soğuk içkileri yudumladılar. Leiter'ın yüzünde akbabayı andıran, garip bir ifade vardı.

Kapı vuruldu. İçeri Bond'un bavullarını taşıyan hizmetkâr, ardından da servis masalarıyla garsonlar girdi. Gümüş çatal bıçakları ve tabakları masaya yerleştirmeye başladılar.

—Tatar soslu pavurya, hamburger, kızarmış

patates,yeşil karnabahar, soslu karışık salata, çikolatalı dondurma ve Amerika'da bulabileceğin en iyi şaraptan. Nasıl?

—Çok iyi, dedi Bond.

Masaya geçip yemekleri sessizce yemeye başladılar. Masa toplandıktan sonra, Yüzbaşı Dexter cebinden purosunu çıkarıp yaktı.

—Bay Bond, dedi yüzbaşı, şimdi bize bu iş hakkında bildiklerinizi söyleyebilir misiniz?

Bond, Chesterfield paketinden bir sigara çıkarıp yaktı. Sıcak, lüks odada koltuğuna yerleşti. İki hafta önce ocak ayının buz gibi bir gününde, Chelsea'deki evinden çıkıp sisli Londra sokaklarında yürüdüğü günü anımsadı.

II. BÖLÜM

M.İLE KONUŞMALAR

Gri Bentley birkaç dakika önce garajdan getirilmişti. Marşa basar basmaz, motor çalışmaya başladı. Bond çifte sis lambalarını açmış, King's Road'dan Hyde Park'a doğru ilerlemeye başlamıştı.

M. ile sabahın dokuzunda görüşmeye gidiyordu. M.nin yardımcısına göre, iş C ve A istasyonlarını ilgilendiriyordu. Yani Gizli Servis'in Karayipler ile Amerika Birleşik Devletleri bölümünü. Bond savaş sırasında bir süre A İstasyonu'nda çalışmıştı. Ama ne C, ne de sorunları hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Hyde Park'ta emekleme hızıyla ilerlerken M. ile görüşeceği için heyecanlıydı. Yazın bitiminden beri o kurnaz gözlere bakmamıştı. Son görüşmelerinde M. memnundu.

—Uzun bir tatil yap, demişti. Ben sana sonra yeni görevini bildiririm. İyi şanslar!

Bond, Regents Park'taki bekçilerden birine arabasını bıraktı. Giriş kapısına doğru yürüdü. Asansörle en üst kata, oradan da çok iyi tanıdığı koridordan M.nin odasının kapısına gitti. M.nin yardımcısı onu bekliyordu. Bond'u görür gör-

mez iç konuşma cihazından M.ye haber verdi.

—007 geldi, efendim.

—İçeri gönderin!

M.nin güzel sekreteri Bayan Moneypenny, Bond'a cesaret verircesine gülümsedi. Bond çift kanatlı kapıdan içeri girdi. Derhal kapının üstündeki yeşil ışık yandı. Bu ışık yandığı sürece, M. rahatsız edilmek istemiyordu.

Kırmızı deri kaplı geniş masaya küçük yeşil abajurun ışığı vuruyordu. Odanın geri kalan bölümü, pencerenin dışındaki sis yüzünden karanlıktı.

—Günaydın 007. İyi dinlendin mi?

—Evet, teşekkürler, efendim.

—Hiç bunu gördün mü?

M.yeleğinin cebinden bir şey çıkarıp Bond'a fırlattı. Pırıl pırıl, iki santim çapındaki ağır altın para hafif bir tıkırtı çıkararak kırmızı derinin üstüne düştü.

Bond parayı aldı, elinde tarttı, evirip çevirdi.

—Hayır, efendim. Beş sterlin eder belki.

—Koleksiyonculara göre on beş eder. IV. Edward'ın parası.

M. parayı tekrar yeleğinin cebine koydu ve Bond'un önüne başka paralar döktü. Her birinin tek tek ismini söyledi.

—Ortak yönlerini farkedebildin mi?

—Hayır efendim.

—Hepsi 1650'den önce basılmış. 1675-1688 yılları arasında. Jamaica'nın başkomutanı ve valisi Bloody Morgan'dı. Korsan Morgan. Bütün müzeler ve koleksiyoncular, bu paraların Bloody Morgan'ın hazinesine ait olduğunda hemfikirler.

M. sustu, piposunu doldurdu, yaktı. Bond'a

sigara içmesi için izin vermedi. Bond onun iznini almadan sigara içmeyi aklından bile geçirmezdi.

—Çok büyük bir hazine olmalı. Son aylarda buna benzer binlerce para girdi Amerika'ya. Hazine Bakanlığı ve FBI bunları bulduğuna göre, kimbilir kaç bin adedi de özel koleksiyoncular a gitmiştir. FBI bu işi polise çalınmış mal olarak rapor ederse, kaynağın kuruyacağını biliyor. Hemen paraları külçe haline getirip karaborsaya sokarlar. Haydi, bu paraların değerinden vazgeçtik, altın da yeraltı örgütlerinin eline geçer. Birisi zencileri, hamalları, otopark bekçilerini, kamyon şoförlerini, yani masum insanları kullanarak parayı Amerika'ya yayıyor. İşte sana bir örnek:

M. üzerinde Çok gizli anlamına gelen kırmızı yıldızın bulunduğu zarfı açtı. Bir kâğıt çıkardı. Okumaya başladı.

—Zachary Smith, 35 yaşında, zenci. Adres: 90b West, 126. Cadde, New York City.(M.başını kaldırdı:) Yani, Harlem! Kuşkulu kişi, 870 Lenox Avenue'daki Fein Kuyumcuları'nın sahibi Arthur Fein tarafından saptandı. On altı ve Onyedinci yüzyılın son dört altın parasını 21 Ekim'de Arthur Fein'e satmaya çalıştı. Fein paraları yüz dolar karşılığında aldı. Daha sonra sorguya çekildiğinde, Smith paraları Harlem'de çok iyi bilinen Yedinci Cennet Barı'nda hiç tanımadığı bir zenciden aldığını itiraf etti. Satıcı paraların Tiffany's'de tanesinin elli dolar ettiğini söyledi, ama nakit paraya ihtiyacı olduğunu ve Tiffany's'in çok uzak düştüğünü bildirdi. Smith paralardan birini yirmi dolara satın aldı. Mahalledeki tefecinin paraya yirmi beş dolar verdiğini öğrenince, bara dönüp geri kalan üçünü altmış dolara aldı. Ertesi sabah paraları Fein'e

götürdü. Smith'in poliste kaydı yok.

M. kâğıdı kahverengi zarfa koydu.

—Tipik bir örnek. Her seferinde aracıyı buluyorlar. Ama aracının da paraları daha ucuza, başka birinden aldığını öğreniyorlar. Bütün büyük satışlar ya Harlem, ya da Florida' da oluyor. Zinciri oluşturan bir sonraki adam da eğitim görmüş, iyi ve namuslu yaşam süren bir zenci oluyor. Hepsi paraları kâr amacıyla satın aldıklarını ileri sürüyorlar... Herkes bu paraların Blackbeard'in hazinesine ait olduğunu tahmin ediyor. Blackbeard hikâyesine inanmak da güç. Çünkü hazinenin 1928 yılında Noel günü, Plum Point denilen yerden çıkarıldığını kimse kanıtlayamıyor. Teorik olarak, hazine avcılarının hazineyi o bölgeye, North Carolina'ya gömdüklerini düşünebiliriz. Herkesin hikâyeyi unutmasını beklemiş, sonra paraları piyasaya sürmüş olabilirler. Belki de hazineyi buldukları anda, hemen birine satmışlardı. Alan da şimdi elindekileri nakite çevirmek istiyor. İki ayrıntı dışında, inanılmayacak hikâyeler değil.

M. sustu ve piposunu tekrar yaktı.

—Her şeyden önce, Blackbeard 1690 ile 1710 yılları arasında çalışmış. Oysa paralar 1650'den önce basılmış. Aynı zamanda, Blackbeard'in hazinesinde IV. Edward'a ait paraların bulunması olanaksız. Çünkü o yıllarda İngiliz hazine gemisinin Jamaica'da ele geçirildiğine dair hiçbir kayıt yok... İkincisi, ben hazinenin nerede olduğunu biliyorum. En azından bildiğimden eminim. Hazine Amerika'da değil. Jamaica'da ve Bloody Morgan'a ait. Aynı zamanda tarihin en zengin hazinelerinden biri.

—Ulu Tanrım, dedi Bond. Bizim bu konuyla ilgimiz ne?

—Bütün ayrıntıları bu dosyada bulacaksın. Kısaca anlatayım. C İstasyonu Secatur isminde bir dizel yatla ilgileniyordu. Yat, Jamaica'nın kuzey kıyısındaki bir adadan Meksika Körfezi' ndeki St. Petersburg adında bir yere gidip geliyordu. Burası, Tampa yakınlarında bir tatil kasabası. FBI' ın yardımıyla adanın ve yatın sahibinin Bay Big isminde bir zenci olduğunu öğrendik. Harlem'de yaşıyan bir gangster. Hiç bu adı duydun mu?

—Hayır, dedi Bond.

—Ne gariptir, şu sıradan namuslu zencilerden birinin altın para karşılığında ödediği yirmi dolar, Bay Big'in yardımcılarından biri tarafından piyasada harcandı. Bizim masum zenci, paranın seri numarasını kumar amacıyla not etmişti. Ve aynı para, Bay Big'in adamı tarafından iki taraflı çalışan bir FBI ajanına verildi. Bu ajan komünist parti üyesi.

Bond bir ıslık çaldı.

—Kısaca, diye devam etti M. bu Jamaica hazinesinin Sovyet casusluk mekanizmasına yardım için kullanıldığından kuşkulanıyoruz. Ya da kuruluşun Amerika'daki bölümü için. Ve sana Bay Big'in kim olduğunu açıklayınca, kuşkuya da yer kalmayacak.

Bond, gözlerini M.den ayırmadan bekledi.

—Bay Big, belki de dünyadaki en güçlü zenci haydutlardan biri. Siyah Dul Büyücüleri mezhebinin başkanı. Mezhep üyeleri onun Baron Samedi olduğuna inanıyorlar. Dosyada bunları okuyunca ödün kopacak! Aynı zamanda da bir Sovyet ajanı. Sanırım, bu senin çok ilgini çekecek Bond, adam SMERSH'in iyi tanınan bir üyesi.

—Evet, şimdi anlıyorum, dedi Bond.

—Çok ilginç, ama çok ilginç bir adamla karşı karşıyayız.

—Önemli bir zenci haydutun varlığını hiç duymamıştım. Çinlileri duydum tabii. Esrar ticaretinin arkasında olanları. Bir zamanlar uyuşturucu ve inci ile ilgilenen Japonlar da vardı. Afrika'da pırlanta işine karışan birçok zenci oldu, ama hiçbiri büyük işlere girişmediler...

—Bu adam biraz farklı. Tam zenci değil. Haiti'de doğmuş. Ailesinde birçok Fransız varmış. Dosyasında da göreceğin gibi, Moskova'da eğitim görmüş. Bütün dünyada zenci dahiler görüyoruz, bilimadamları, doktorlar... Sıra suça geldi demek. Ne de olsa beyaz nüfusun üçte birini onlar oluşturuyor. Akılları, yetenekleri ve cesaretleri var. Ve şimdi Moskova onlardan birine tekniği de öğretti.

—Onunla tanışmak isterdim, dedi Bond. SMERSH'in herhangi bir üyesiyle tanışmak isterdim.

—Pekâlâ,Bond. Al bunu. (M.dosyayı uzattı.) Bir hafta içinde hazır ol. CIA ve FBI ortak çalışıyorlar. Tanrı aşkına, FBI'nın ayağına basma. Çok nasırlıdır. İyi şanslar!

Bond, doğru A İstasyonu'nun şefi Damon'a gitmişti. Çok zeki bir Kanadalıydı Damon. İstasyonu CIA ile bağlantılı olarak yürütüyordu.

Damon başını kaldırıp 007'ye baktı.

—Demek dosyayı aldın. Alacağını biliyordum. Gel, otur. Dosyayı incele, ben de bilmek istediklerini anlatayım.

III. BÖLÜM

BİR KARTVİZİT

Aradan on gün geçmişti. "Dexter ve Leiter ile konuşmanın da pek yardımı olmadı," diye düşündü Bond. New York'a gelişinin ertesi sabahı, St. Regis Oteli'ndeki lüks odasında uyandı.

Dexter, Bay Big hakkında pek çok ayrıntı biliyordu, ama bunların hiçbiri olaya ışık tutmuyordu. Bay Big, yarı zenciydi. Haiti'de doğmuştu ve kırk beş yaşındaydı. Gösterişli adı, Buonaparte Ignace Gallia'nın baş harflerinden ve cüssesinden dolayı ona verilmişti. Gençliğinde bile kendisine "BIG" deniliyordu. Daha sonra bu, "Bay Big"e dönüştü. Ve gerçek ismi, Haiti nüfus memurluğuyla, FBI'nın dosyalarında kaldı. Kadınlar dışında, başka zaafları yoktu. İçki ve sigara içmezdi. Son yıllarda kalp hastalığı geçirdiği için, teni grimsi bir renk almıştı.

Big, daha çocukken zenci büyülerini öğrenmişti. Port au Prince'de kamyon şoförlüğü yaptıktan sonra, Amerika'ya göç etmiş, içki yasağı döneminde Harlem'e gelip küçük bir kulübün yarı hissesini ve bir dizi zenci kız satın almıştı.

Ortağı, 1938 yılında bir çimento fıçısı içinde bulununca, Bay Big doğal olarak kulübün tek sahibi oldu. 1943'te savaş döneminde, kusursuz Fransızcası yüzünden Amerikan Gizli Servisi olan Stratejik Servis Bürosu'nun ilgisini çekti. Bay Big eğitildikten sonra Marsilya'ya gönderilmiş, Afrikalı liman işçileriyle iyi anlaştığı için deniz haberalma örgütüne bir hayli yararı dokunmuş, Ruslar adına aynı görevi yapan bir Rus casusuyla çalışmıştı. Savaşın sonunda, beş yıl ortadan kayboldu. 1950'de Harlem'e döndü, FBI tarafından Sovyet casusu olduğu saptandı. Üç gece kulübü ve Harlem'de bir dizi genelev satın aldı. Çok parası vardı. Yardımcılarına yılda yirmi bin dolar ödüyordu. Harlem'de ilk yeraltı büyücü mezhebini kurmuş ve Haiti'deki mezhep merkeziyle sıkı fıkı olmuştu. Çok geçmeden çevreye onun Baron Samedi'nin yaşayan cesedi ve korkunç Ölüm Prensi olduğu dedikodusu yayıldı. Bay Big de dedikoduları körükledi. Artık zenci dünyasında onun gerçekten Ölüm Prensi olduğuna inanılıyor. Sonuç olarak, kendine karşı gelen ya da yoluna çıkan herkesin esrarengiz ölümleriyle çevresine korku yaymayı başardı.

Bond, Dexter ve Leiter'a devamlı zencinin SMERSH ile olan ilgisini sormuş, ortada kesin kanıtlar olduğunu öğrenmişti.

1951 yılında, FBI bir milyon dolar değerinde altın ve iş bitiminde güvenlik karşılığında bir Sovyet casusunu iki taraflı çalışmaya ikna etmişti. Bir ay işler tahminden de iyi gitti. Bir cumartesi günü, bu Rus casusu Long Island'a gitmek üzere Pennsylvania Metro İstasyonu'na indi. Dev gibi bir zenci, fotoğraflarından Bay Big olduğu kanıtlanmıştı, tren gelirken Sovyet

casusunun yanına yaklaştı ve Rus bir anda raylarda kanlar içinde yatar bulundu. Bay Big ise çıkış kapısından kaçmıştı. Gerçi casusu ittiği görülmemişti, ama o kalabalıkta bu hiç de zor olmazdı. Görgü tanıkları olayın intihar olamayacağını söylediler. Adam düşerken korkunç bir çığlık atmıştı ve omzunda golf çantası vardı. Elbette Bay Big başka yerde olduğunu kanıtlayan bir yığın tanık göstermişti. Yakalanmış ve sorguya çekilmişti, ama New York'un en iyi avukatlarından biri sayesinde paçayı kurtarmıştı.

Bu kanıtlar Bond için yeterliydi. Tam SMERSH'in kullanacağı tipte biriydi Bay Big. Ölüm ve korku adına zorlu, sert bir silah. Zencilerin bilinçaltına büyücü korkusu salarak bir yeraltı zenci örgütünü kullanmak çok ustaca bir plandı. Böylece Amerika'nın tüm ulaşım sistemleri hamallar, şoförler yoluyla kontrol altında tutuluyordu. Bay Big'in emrinde, Rusya hesabına çalıştıklarını bilmeyen birçok adam vardı. Bunlar, ulaşım programı ve saatlerinin rakip şirketlere satıldığını sanan küçük iş adamlarıydı.

Bond bilmem kaçıncı kez, o çok iyi işleyen Sovyet casusluk mekanizması karşısında, sırtında ürpertiler hissetti. Bu mekanizmayı işleten asıl öğeler korku ve ölümdü. Ve ana makine ölümün ta kendisi olan SMERSH'di.

St. Regis Oteli'nin yatak odasında, Bond düşüncelerini bir yana bırakarak yataktan çıktı. Hiç olmazsa bu sefer önünde ezilmeyi bekleyen biri vardı. Adamın yüzünü şöyle böyle görmüştü. Bu kez yüz yüze geleceklerdi. Bay Big gerçekten adı gibi "Büyük" müydü acaba?

Bond pencereye gidip perdeleri açtı. Odası kuzeye, Harlem'e bakıyordu. Kuzeye bakarak kendisini otelin merdivenlerinde Dexter ile

gören ve şimdi yatağında uyuyan adamı düşündü. Bond gözlerini pırıl pırıl havaya çevirerek gülümsedi. Şu an hiç kimse, Bay Big bile, yüzündeki bu ifadeyi görse hoşlanmazdı.

Omuz silkerek telefona doğru yürüdü.

—St. Regis Oteli, günaydın, dedi bir ses.

—Oda servisi lütfen, dedi Bond. Kahvaltı isteyeceğim. Yarım litre portakal suyu, yağda pişmiş üç yumurta, salam, büyük fincan kahve, tost ve marmelat. Tamam mı?

Bond hole çıkıp, sessizce kapının dışına bırakılan iki kiloluk gazete yığınını aldı. Holdeki masanın üzerinde bir yığın paket de vardı. Bond onlarla ilgilenmedi.

Bir önceki gün, FBI' ın yardımıyla Bond "Amerikalılaştırılmıştı." Çağrılan terzi, iki lacivert takım elbise için Bond'un ölçülerini almıştı. Başka biri bir sürü incecik beyaz gömlek getirmişti. Bond yarım düzine garip desenli kravatı, çorabı, ceketinin cebine koyacağı gösterişli mendilleri, tişört ve şortları, deve tüyünden geniş omuzlu paltoyu ve çok rahat bir çift siyah mokaseni kabul etmek zorunda kalmıştı.

Bunların dışında kendisine kamçı biçiminde bir kravat iğnesi, timsah derisi bir cüzdan, bir Zippo çakmak, içinde tıraş makinesi, diş ve saç fırçası olan plastik bir çanta, güneş gözlüğü ve bütün bunları koyabileceği Hartmann marka bir valiz verilmişti.

25'lik Beretta'nın onda kalmasına izin çıkmıştı. Silahı dışında bütün eşyaları toplanıp Jamaica'ya gönderilecek ve orada Bond'u bekleyecekti.

Saçları kısacık kesildikten sonra, kendisine İngiltere'de Guaranty Trust Şirketi'nde çalıştığı ve tatile gelen bir Bostonlu olduğu söylenmişti.

Leiter ona Amerikan İngilizcesi konuşması gerektiğini hatırlatmıştı.

Bond üzgün üzgün yeni kimliğini içeren paketlere baktı, son kez pijamasını üzerinden çıkardı ("Biz Amerika'da çoğunlukla pijama giymeyiz,Bay Bond") ve buz gibi bir duş aldı. Tıraş olurken aynada yüzünü inceledi. Saçları şakaklarında kısacık kesilmişti. FBI yüzündeki yara izini yok etmek için çok uğraşmıştı, ama bu çıkık elmacık kemikleri ve siyah saçlarıyla herkes onu Amerikalı sanırdı. Belki kadınlar dışında herkes.

Çırılçıplak hole çıkıp paketleri aldı. Daha sonra mavi pantolonunu ve beyaz gömleğini üzerine geçirip oturma odasında bir seyahat kitabı okumaya başladı.

"Yolcunun Ağacı" ismindeki bu kitabı ona M. tavsiye etmişti.

—1950'lerde Haiti'de olanları anlatıyor, demişti M. Unutma bu büyü, ortaçağdakilere benzemiyor. Bugün bile bu büyüyü yapanlar var...

Bond, Haiti bölümünün ortasına gelmişti. Okumaya devam etti:

"...Bir sonraki aşama, Vudu tapınağı sakinlerinin toplu dualarıdır. Bunlar, insanları köle gibi kullanmak için kötü büyüler yapmışlar, yılana dönüştürmüşlerdir. Bu büyüler, yılana dönüştürülecek kişinin bir kuklası kullanılarak yapılır. Cosme Baba, insanları yılana çeviren büyücüleri anlatıyor. Aynı zamanda vampir kılığına girip geceleri çocukların kanını emen gizemli gruplardan söz ediyor. Bu gruplar tanrılarına kurban olarak boynuzsuz keçi keserlermiş. Boynuzsuz keçi burada insan anlamına geliyor..."

Bond sayfaları çevirerek okumaya devam etti. Okuduklarından, kafasında ilkel bir dinin korkunç adetleri canlanmaya başladı.

Kapı vuruldu, içeri kahvaltıyla birlikte bir garson girdi. Bond korkunç hikâyelerle dolu kitaptan ayrılıp normale döndüğüne sevinmişti. Ama uzun süre kitapta anlatılan mezhebin terör dolu havasını unutamadı.

Kahvaltıyla birlikte küçük bir paket daha geldi. Leiter'ın aklına yine bir şey gelmiştir diye düşünen Bond, garsona paketi masaya bırakmasını söyledi. Ağız tadıyla kahvaltısını etti. Arada bir pencereden dışarı bakıp okuduklarını düşündü.

Son lokmayı da yutup sigarasını yaktığında arkasından gelen hafif sesi duydu.

"Tik-tak...tik-tak...tik-tak..."

Bir an olsun duraksamadan kendini yere attı, sonra:

—Kendine gel, diye söylendi. Saçmalama. Mutlaka bir saat göndermişlerdir.

Ama niye saat? Bond'a kim saat gönderebilirdi?

"Tik-tak... tik-tak... tik-tak..."

Bu ses, odanın derin sessizliğinde gitgide büyüyordu. Adeta Bond'un kalp atışlarıyla aynı tempoda gidiyordu.

—Saçmalama, dedi Bond kendi kendine. O kitap senin sinirlerini bozdu.

"Tik-tak... tik-tak... tik-tak..."

Ve birden, alarm çalmaya başladı.

Bond olduğu yerden kımıldamadı. Sigarası halıda bir delik açmıştı. Sigarayı alıp ağzına koydu. Başını kaldırıp pakete baktı. Boğuk gong sesi yarım dakika kadar devam ettikten sonra yavaşlamaya başladı.

"Tang... tang... tang... tang... tang..."

Odada bir gümbürtü koptu. Küçük bir bomba olduğu belliydi, ama kapalı alanda bir hayli ses çıkarmıştı.

Parça parça olan paket yere düştü. Barın üstündeki bardaklar kırılmıştı. Arka duvarda gri bir is vardı. Ve tabii odada yoğun bir barut kokusu.

Bond yavaş yavaş ayağa kalktı. Gidip pencereyi açtı. Sonra Dexter'in numarasını çevirdi.

—Ananas... Hayır, küçüktü... birkaç tane bardak... tamam, teşekkürler... elbette hayır... güle güle.

Süprüntüleri bir kenara itti, kapıya "RAHATSIZ ETMEYİN" kartonunu asıp içerden kilitledikten sonra yatak odasına girdi.

Giyindikten az sonra kapı çalındı.

—Kim o?

—Tamam. Dexter.

Dexter, ardında soluk yüzlü, kolunun altında kara bir kutu taşıyan bir gençle hemen içeri daldı.

—Sabotajdan Trippe, diye ötekini takdim etti Dexter.

El sıkıştıktan sonra, genç adam hemen yere eğilip paketin kalıntılarını incelemeye başladı.

Kutusundan bir çift eldiven ve dişçi aletleri çıkararak büyük bir sabırla yerdeki cam parçalarını ve kalıntıları bir tabaka kâğıdın üzerine koymaya başladı.

Çalışırken, Bond'a ne olduğunu sordu. Az sonra doğruldu.

—Yarım dakikalık asit kapsülü. Alarmın ilk vuruşuyla kapsül kırılır. Asit ince bakır teli eritir. Şanslısınız barut kullanmışlar. Yoksa çoktan ölmüş olacaktınız. Şimdi şuna bir bakalım.

Film koymaya yarayan alüminyum kutulara benzer kutunun içini açtı. Kutunun içinde daktiloyla yazılmış üç cümle vardı. Bond ve Dexter okumak için öne doğru eğildiler.

"BU SAATİN KALBİ ARTIK ÇALIŞMIYOR. SENİN KALP ATIŞLARIN DA SAYILI. O SAYIYI BEN BİLİYORUM VE SAYMAYA BAŞLADIM."

Mesajın altındaki imza şöyleydi: 1234567...?

Hepsi ayağa kalktılar.

—Hımm, dedi Bond.

—Ama burada olduğunu nereden biliyorlar? diye sordu Dexter.

Bond ona 55. Cadde'deki siyah arabayı anlattı.

—Asıl önemlisi, dedi Bond, benim buraya niçin geldiğimi nereden biliyorlar? Anlaşılan Washington'u avucunun içine almış bu adam. Bir yerlerden haber ulaştıranlar var.

Dexter sinirli sinirli güldü.

—Hay lanet! Bu konuda merkeze rapor vermek zorundayım. Hoşça kalın, Bay Bond. Size bir şey olmadığına sevindim.

—Teşekkürler! dedi Bond. Bu sadece bir kartvizitti. Ben de karşılığında teşekkürlerimi bildirmek zorundayım.

IV. BÖLÜM

BÜYÜK SANTRAL TABLOSU

Dexter ve arkadaşı yanlarına bombanın kalıntılarını da alarak gittikten sonra, Bond ıslak bir havluyla duvardaki isi sildi. Sonra garsonu çağırdı. Hiçbir açıklama yapmadan kırılan bardakları toplamasını ve hesabına yazmasını söyledi. Sonra şapkasını ve paltosunu alıp sokağa çıktı.

James Bond sabahı, 5. Cadde ve Broadway' de dükkânların vitrinlerine bakarak, gelip geçenleri seyrederek geçirdi. Yavaş yavaş dışarlıklı birinin davranışlarını kavradı. Durup yolu sorduğunda, hiç kimse ona ikinci kere bakmadı.

Bir lokantada tipik Amerikan yemekleri yedikten sonra, taksiye binip polis merkezine gitti. 2.30'da Leiter ve Dexter ile orada randevusu vardı.

Cinayet Masası'ndan Yüzbaşı Binswanger, Komiser Monahan'ın emirleriyle Polis Teşkilatı' nın yardıma hazır olduğunu bildirdi. Acaba nasıl yardım edebilirlerdi? Bay Big'in polisteki kayıtlarını incelediler ve bilinen yardımcılarının resimlerine baktılar.

Secatur yatının geliş gidişlerini kontrol için

sahil korumanın raporlarına baktılar. Aynı zamanda, yatı St. Petersburg'a her demir atışında izleyen gümrük görevlilerinin yorumlarını incelediler.

Bu raporlara göre yat, geçen altı ayda limana düzensiz aralıklarla gelmişti. Görünüşe göre işi, Florida Meksika ve ötesindeki balıkçılar kulüplerine canlı yem satmak olan "Ourobouros Solucan ve Yem Ltd." ile ilgiliydi. Aynı şirket, dekorasyon için mercan ve deniz kabuklarıyla tıp ve kimya kuruluşlarının araştırma bölümleri için ender bulunan akvaryum balıkları da satıyordu.

Tarpon Springs'deki bir Yunanlı işadamına göre, Secatur Jamaica'dan çok değerli deniz kabukları ve balıklar getiriyordu. Mallar depolandıktan sonra toptan olarak perakendecilere satılıyordu. Yunanlının ismi Papagos'tu. Poliste kaydı yoktu.

FBI, Deniz Haberalma Bürosu'nun yardımıyla da, Secatur'un telsizini dinlemeye çalışmıştı. Ama yat Küba ve Jamaica'da kısa mesajlar dışında haberleşme yapmıyordu. Daha sonra da hiç duyulmamış ve deşifre edilmesi olanaksız bir dil kullanıyordu. Dosyaya düşülen son notta, bu dilin gizli Vudu dili olduğu ve Haiti'den bir uzman getirtilmesi için bütün çabaların harcanacağı belirtilmişti.

Yüzbaşı Binswanger'in caddenin karşısındaki bürosuna gittiler.

—Son günlerde altın sayısı çoğaldı, dedi yüzbaşı. Sadece New York ve Harlem'de yüz kadar para bulundu. Eğer dediğiniz gibi bunlar komünistlerin eline geçiyorsa, biz burada kıçımızın üstünde otururken onlar küplerini dolduruyorlar demektir.

—Şef beklememizi söyledi, dedi Dexter. Umarım pek yakında kendilerini ele verirler.

—Tabii iş sizin, diye homurdandı Binswanger. Ama o itoğlu itin elini kolunu sallaya sallaya gezmesi hiç hoşuma gitmiyor. Vergi kaçakçılığı ya da trafik cezasından içeri atamaz mıyız şunu?

—Zencilerin başkaldırmasını istemezsin hernalde. Herifi içeri alırsanız, şu Vudu tamtamlarının sesini susturamazsın. Orduyu yardıma çağırmak zorunda kalırız. Bu işi biz istemedik, Başkan verdi. Elimizden geleni yapmak zorundayız.

Leiter, Dexter ve Bond, yüzbaşıya teşekkür ettikten sonra çıktılar. Kaldırımda yürürken, Dexter döndü.

—Bu sabah Washington'dan emir aldım. Ben işin Harlem yanını araştıracağım. Siz ikiniz hemen St. Petersburg'a hareket edeceksiniz. Leiter oradan sizinle birlikte Jamaica'ya gidecek, Bay Bond. Tabii onu yanınızda götürmek isterseniz. Ne de olsa, orası sizin bölgeniz sayılır

Bond:

—Ben de ona gelip gelmek istemediğini soracaktım zaten, dedi.

—İyi, dedi Dexter. Washington'a her şeyin yolunda olduğunu haber veririm. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı? Leiter, Florida'daki adamlarımızın isimlerini, sinyalleri filan biliyor.

—Eğer Leiter ilgilenirse, ve sizce de bir mahzuru yoksa bu gece Harlem'e gidip bir bakmak isterim. Bay Big'in bölgesi nasılmış tanımak istiyorum.

Dexter düşündü.

—Tamam, dedi sonunda. Zararı olacağını

sanmam. Ama fazla ortalıklarda dolaşmayın. Başınızı derde de sokmayın. Orada size yardım edecek adamımız yok. Bu olay henüz gelişmiş sayılmaz. Gelişene kadar da, Bay Big'e karşı politikamız, "Yaşa ve bırak o da yaşasın"dır.

Bond, merakla Binbaşı Dexter'ın yüzüne baktı.

—Benim işimde, dedi, böyle bir adamla karşılaşırsam politikam, "öldür ve yaşa" olur.

—Belki, ama burada benim emirlerim altındasınız Bay Bond. Ve onları uygularsanız sevinirim.

—Elbette, dedi Bond. Ve yardımınız için teşekkürler. Umarım işiniz yolunda gider.

Dexter yoldan geçen bir taksiyi durdurdu, el sıkıştılar.

—Güle güle çocuklar, dedi Dexter. Hayatta kalmaya bakın.

Taksi trafiğin içinde uzaklaşırken, Leiter ve Bond birbirlerine bakıp gülümsediler.

—Becerikli adam, dedi Bond.

—Hepsi öyledir. Biraz da burunları havadadır. Haklarına pek düşkün olurlar. Hep ya polisle, ya da bizle didişirler. Herhalde İngiltere'de de sizin durumunuz pek farklı değil.

—Elbette. Biz de Scotland Yard ile pek geçinemeyiz. Bu gece Harlem'e gitmeye ne dersin?

—Bana göre hava hoş. Seni altı buçukta St. Regis'ten alırım. Galiba Bay Big'i görmek istiyorsun. Ben de öyle. Ama bunu Dexter'a söylemedim.

Leiter bir taksi durdurdu. Birlikte hamam gibi, geçen haftadan kalma puro kokan teneke kutuya bindiler. Leiter pencereyi açtı. Hiç konuşmadılar.

Otelde ayrıldılar, Bond odasına çıktı. Saat

dörttü. Santrala kendisini altıda uyandırmasını söyledi. Bir süre pencereden kenti seyretti. Güneş kıpkırmızı, batıyordu. Gökdelenler kenti altın bir bal peteğine dönüştürüyor, aşağılarda caddeler, mavi, kırmızı, mor neon seline benziyordu. Bond perdeleri çekip yatağının başucundaki lambayı yaktı. Sonra yatağa girdi. Londra'nın iliklere işleyen soğuğunu, is kokan bürosunu ve karatahtaya tebeşirle yazılan lokantadaki menüyü düşündü.

Uzun uzun gerindi, çok geçmeden uykuya daldı.

*

* *

Harlem'deki büyük telefon santralının nöbetçisi, "Fısıltı" uyukluyordu. Bütün hatlar sessizdi. Birden tablonun sağında bir ışık yandı. Önemli bir ışıktı bu.

—Evet patron, diye fısıldadı kulaklığa.

İstese de daha yüksek sesle konuşamazdı. 7. Cadde ile 142. Cadde'nin kesiştiği "Ciğer Sokağı"nda doğmuştu. Bu sokakta, tüm New York'a oranla iki misli tüberküloz görülür. Şimdi sadece ciğerinin küçük bir parçası kalmıştı.

—Bütün "Gözler"e bundan sonra dikkatli olmalarını söyle.

Telefondaki kalın ses, Dexter, Leiter ve Bond'u tarif etti.

—Bu gece ya da yarın gelebilirler. Gece kulüplerindekilere söyle dikkat etsinler. Onlara zarar verilmeyecek. Görünce bana haber verilsin. Tamam mı?

—Evet patron, dedi Fısıltı hızlı hızlı soluyarak.

Bir avuç dolusu fişi aldı. Çok geçmeden sant-

ral tablosu yanıp sönen ışıklarla canlanmıştı. Yavaş yavaş mesajı fısıldamaya başladı.

*

* *

Saat altıda telefonun çalmasıyla, Bond uyandı. Soğuk bir duş alıp özenle giyindi. Koltuk altına Beretta'yı ve şarjöre, sekiz kurşun sürdü.

Sonra yatağın altına uzanıp kendi ayakkabılarını aldı. FBI'ya bütün eşyalarını verirken ayakkabılarını alıkoymuştu. Ayakkabılarını giyince, kendini geceye karşı daha hazırlıklı ve rahat hissetti.

Altıyı yirmi beş geçe King Cole Barı'na girdi. Duvara ve kapıya yakın bir masa seçti. Birkaç dakika sonra Felix Leiter içeri girdi. Bond onu zor tanıdı. Kızıl saçları simsiyah olmuştu. Üzerinde beyaz gömlekle pırıl pırıl mavi takım elbise ve siyah-beyaz puanlı bir kravat vardı.

Leiter sırıtarak masaya oturdu.

—Bu adamları ciddiye almaya karar verdim, dedi. Saçlarımdaki şampuan boya. Yarın sabah yıkanınca çıkacak. Yani, herhalde çıkar...

Leiter ikisi için de martini söyledi. Amerikan cini, İngiliz cinine kıyasla alkolü daha fazla ve sertti. Bond o gece içtiği içkiye dikkat etmek zorunda olduğunu düşündü.

—Gideceğimiz yer konusunda dikkatli olmalıyız, dedi Leiter. Harlem artık ormandan farksız. Savaştan önce, Paris'te Monmartre'a gider gibi, Harlem'deki kulüplere gidip dans seyredilirdi. Zenciler de beyazları yolmaktan memnundular. Ama Harlem artık seyredilmekten pek hoşlanmıyor. Çoğu kez sırf beyaz olduğun için tekmeyle atılıyorsun. Polis de sana

acımıyor.

Leiter martinisindeki limon kabuğunu çıkardı. Bar doluyordu. İçerde sıcak ve dostça bir hava vardı. Leiter, buranın gidecekleri zenci barlarının elektrikli havasına hiç benzemediğini söyledi ve:

—Şanslıyız, diye ekledi. Ben zencileri severim. Onlar da bunu seziyorlar. Bir zamanlar yerel bir gazetede onların lehine yazılar yazardım. Uzun zaman bir orkestrayla caz da çaldım. Harlem'de nasıl davranılacağını bilirim. Zencilerin ilerlemelerine hayranım. Ama sonunun nereye varacağını bilemiyorum.

İçkilerini bitirince, Leiter hesabı istedi.

—Tabii içlerinde kötüleri var. Ama nerede kötü insan yok ki! Harlem, dünyadaki zencilerin başkenti. Yarım milyonluk bir ırkta tabii kötüsü de olacak, iyisi de. Ama dostumuz Bay Big, Moskova'nın da yardımıyla iyi teşkilatlanmış. Asıl canımı sıkan da o.

Leiter hesabı ödedi, omuz silkti.

—Haydi gidelim. Eğlencemize bakalım ve canlı olarak dönmeye çalışalım. Bize bu iş için para ödeniyor. 5. Cadde den otobüse bineceğiz. Karanlıktan sonra hiçbir taksi Harlem'e gitmez.

Dışarı çıkıp otobüs durağına yürüdüler. Yağmur yağıyordu. Bond paltosunun yakalarını kaldırıp Central Park'a, Büyük Adam'ın evi olan karanlık sokaklara baktı. Kendine güveniyordu. Önünde açılıp, kitap gibi sayfa sayfa, kelime kelime okunacak bir gece vardı.

Yağmur gözlerinin önünde eğimli düşüyordu. Tıpkı gizli saatleri saklayan açılmamış siyah kapağın üzerindeki süslü yazı gibi.

V. BÖLÜM

ZENCİ CENNETİ

5. Cadde ile Cathedral Park'ın köşesindeki otobüs durağında, sokak lambasının altında sessizce üç zenci duruyordu. Sırılsıklam olmuşlardı ve canları sıkılıyordu. Saat dört buçukta haberi aldıklarından beri, 5. Cadde'deki trafiği seyrediyorlardı.

Otobüs yağmurun arasından sıyrılıp iniltiyle durdu.

—Sıra sende şişko, dedi zencilerden biri.

İri yapılı zenci, yağmurluğunun yakasını kaldırdı, otobüse bindi, bozuk paraları şoförün yanındaki kutuya attıktan sonra, otobüsteki yolcuları inceledi. İki beyazı hemen gördü. Doğru arkalarındaki koltuğa oturdu.

Enselerini, paltolarını ve profillerini incelemeye başladı. Bond pencerenin yanında oturuyordu. Zenci, camdan yüzündeki yara izini gördü.

Ayağa kalktı, arkasına bakmadan otobüsten indi. En yakın eczaneye girip telefon kulübesine kapandı.

Fısıltı, ona bir yığın soru sorduktan sonra hattı kesti.

Santral tablosunun sağındaki noktaya fişi taktı.

—Evet? dedi kalın ses.

—Patron, içlerinden biri Beşinci Cadde'de görülmüş. Yüzünde yara izi olan. Yanında bir arkadaşı var. Ama ötekilerin tarifine uymuyor. Otobüs kuzeye doğru ilerliyor.

Fısıltı, otobüsün numarasını ve varacağı saati bildirdi. Kısa bir sessizlik oldu.

—Tamam. Öteki caddelerdeki bütün "Gözler"e haber ver. Gece kulüplerine birinin içeri girdiğini bildir ve...

Ses beş dakika kadar konuştu.

—Anladın mı? Tekrar et.

—Evet patron, dedi Fısıltı.(Steno defterine bakıp hiç duraksamadan fısıldadı.)

—Tamam.

Hat kesildi.

Gözleri pırıl pırıl parlayan Fısıltı, bir avuç fişi alıp kentle konuşmaya başladı.

* *

Bond ve Leiter, 7. Cadde'den dönüp 123. Cadde'deki Sugar Ray'den içeri girdikleri anda, bir dizi kadın ve erkek onları seyrediyor, ya da seyretmeye hazırlanıyordu. Doğal olarak dikkati çektikleri bu yabancı dünyada, ne Bond ne de Leiter çevrelerindeki gerilimi sezemediler.

Ünlü gece kulübünde, barın çevresindeki tabureler doluydu, ama duvarın yanındaki bölmelerden biri boştu. Bond ve Leiter bölmeye oturdular.

Skoç ve soda söylediler. Bond kalabalığa baktı. Hemen hemen hepsi erkekti. Aralarında iki ya da üç beyaz vardı. "New York spor yazarları olmalı" diye düşündü Bond. Hava, kent mer-

kezine kıyasla daha sıcak ve gürültülüydü. Duvarlar Sugar Ray Robinson'un boks maçlarından alınmış resimlerle kaplıydı. Burası, neşeli ve iyi iş yapan bir yerdi.

—Sugar Ray akıllı adamdı, dedi Leiter. Umarım ikimiz de zamanı geldiğinde durmasını biliriz. Bir yığın para biriktirdi. Şimdi servetine bu tip kulüplerle servet ekliyor. Hâlâ çok çalışıyor. Ama işinin korkulacak yönü yok. Hayattayken işi bırakmasını bildi.

—Ben şimdi işi bırakıp kentte meyve yetiştirmeye başlasam, herhalde İngiltere'de yüzyıllardır rastlanmamış bir soğuk olur. Tabii ben de bütün paramı kaybederim. İnsan hayatında plan yapamıyor ki, dedi Bond.

—Ama insan deneyebilir, dedi Leiter. Ne demek istediğini anlıyorum. Bilmediğin ateşe atlayacağına, bildiğin tavada kızarmak yeğdir diyorsun. Rahat bir barda oturup viski yudumlamak da fena iş sayılmaz. Eee, ormanın bu bölgesini nasıl buldun bakalım? Arkandakilere kulak ver.

Bond omzunun üzerinde arkasına baktı.

Arkadaki bölmede, pahalı elbiseler giymiş yakışıklı bir zenci oturuyordu. Ayaklarını yanındaki sandalyeye dayamış, gümüş bir bıçakla tırnaklarının içini temizliyordu. Başı tam Bond'un baş hizasında olduğu için, Bond onun saçlarından yayılan pahalı saç losyonunun kokusunu duyuyordu.

Zenci gencin karşısında, biraz beyaz kanı taşıyan ufak tefek, seksi bir melez kız oturuyordu. Badem gözlerini ve kalp biçimindeki yüzünü çevreleyen simsiyah saçları ustaca taranmıştı. Siyah saten gece elbisesinin dekoltesi bir hayli cömertti. Boynuna ve bileklerine altın zin-

cir takmıştı.

—Dinle ve alışmaya çalış, dedi Leiter. Tam Harlemli bunlar.

Bond menüyü alıp arkasına yaslandı.

Zenci gençle melez kız kısa bir tartışmadan sonra, çıkıp gittiler. Bond elindeki menüyü bıraktı.

—Anladım galiba, dedi. Dünyanın her yerinde olduğu gibi burada da eğlenmek, seks ve arkadaşlarına gösteriş yapmak önemli onlar için. Hiç olmazsa gereksiz havalara girmiyorlar.

—Bazıları girer, dedi Leiter. Harlem'de de sosyal sınıflar vardır. Bunda renk farklılıkları önemli rol oynar. Haydi, gidip bir şeyler yiyelim.

İçkilerini bitirdiler, Bond hesabı istedi.

—Bu gece bendensin. Harcamak zorunda olduğum yığınla param var. Yanıma üç yüz dolarını aldım.

—Olur, dedi Leiter.

Garson bozuklukları alırken, Leiter birden sordu:

—Bu gece Büyük Adam nerelere takılıyor, biliyor musun?

Garson öne doğru eğilip peçetesiyle masayı sildi.

—Evde karım ve çocuklarım var, patron! diye mırıldandı.

Bardakları tepsiye koyup bara döndü.

—Bay Big'in korunma yöntemi harika, dedi Leiter. Korkuyla korunuyor.

7. Cadde'ye çıktılar. Yağmur durmuştu. Ama zencilerin "Hawkins" dedikleri iliklere işleyen rüzgâr, halkı kaldırımlardan süpürmüştü. Bond ve Leiter yürümeye başladılar. Yanlarından geçenler onlara düşmanca bakıyorlardı. İçlerinden birkaçı yere tükürdü.

Bond, birden Leiter'ın kendisine söyledikle-

rini anımsadı. Başkasının bölgesine izinsiz girmişlerdi. İstenmiyorlardı burada. Bond, düşman hatlarında çalıştığı savaş günlerini hatırladı.

—Cadde'nin sonundaki Ma Frazier'e gideceğiz, dedi Leiter. Harlem'de en iyi yemekleri orası yapar.

Yürürken Bond dükkânların vitrinlerine baktı.

Güzellik salonlarının sayısını görünce, şaşırdı. Hepsinin vitrinlerinde kıvırcık saçları düzelten losyonların reklamları vardı. Onlardan sonra, ikinci sırada lüks butikler yer alıyordu. Bütün kitapçılarda, eğitme amacıyla yazılmış kitaplar vardı. Bond kitap isimlerinden bazılarına göz attı: "İstediğinizi Büyüleyin", "Onu Kendinize Aşık Edin", "Düşmandan Koruyan Uğurlar"....

Batı'nın pırıl pırıl başkentinde, hâlâ tavşan ayağına inanan kişiler olduğuna göre, Büyük Adam'ın gücüne şaşmamalıydı.

—Buraya geldiğimize sevindim, dedi Bond. Bay Big'in dünyasını tanımaya başlıyorum. İngiltere gibi bir ülkeden burayı anlamaya olanak yok. Elbette bizde de batıl inanca sahip çok kişi var. Ama burada insan adeta tamtamların sesini duyuyor.

—Odama dönünce çok sevineceğim, dedi Leiter homurdanarak. Ama bu adama yaklaşmadan önce, onu iyice tartmalıyız.

Ma Frazier, kederli sokaklara kıyasla pek neşeli bir yerdi. Nefis midye ve kızarmış tavuk vardı menüde.

—Salamlı tavuktan mutlaka yemeliyiz, dedi Leiter. Milli yemeğimizdir bu.

Sıcak lokantada sakin bir hava vardı. Gar-

son onları gördüğüne sevinmişti. Ama Leiter ona Bay Big'in nerede olduğunu sorunca, duymamazlıktan geldi. Hesaplarını ödeyene kadar da yanlarına gelmedi.

Leiter aynı soruyu yineledi.

—Kusura bakma, ahbap. Hiç bu ismi duymadım, dedi garson hesabı alırken.

Lokantadan çıktıklarında saat on buçuk olmuştu, caddeler bomboştu. Savoy Ballroom'a gidip viski içerek dansözleri seyrettiler.

—Modern dansların çoğu burada icat edilmiştir, dedi Leiter. Duyduğun her ünlü Amerikan topluluğu bir zamanlar burada sahneye çıkmakla övünür.

Kocaman dans pistinin yanında bir masa bùldular. Bond büyülenmişti. Kızların çoğu harikaydı. Müzik çılgınca bir tempoyla devam ediyordu. Bond oraya ne amaçla gittiğini unuttu.

—İnsanı etkiliyor değil mi? diye sordu Leiter. Bütün gece burada kalabilirim. Gitsek iyi olur. Seni Yeah Man'e götüreceğim. Oradan da, Bay Big'in yerlerinden birine. Ama onlar geceyarısından sonra açılıyor. Sen hesabı öderken ben tuvalete gideyim. Onu bu gece nerede bulabileceğimizi araştırayım, yoksa bütün kulüplerine gitmek zorunda kalırız.

Bond hesabı ödedi. Leiter ile girişte buluştular.

Leiter onu dışarı çekti. Caddeye çıkıp taksi aramaya başladılar.

—Bana bir yirmiliğe maloldu, dedi Leiter. Ama Bay Big bu gece Boneyard'da olacakmış. Lenox Avenue'de küçük bir yerdir orası. Buranın en açık striptizi oradadır. Yeah Man'de bir içki daha içip yarımda oraya gideriz.

Birkaç sokak ötelerindeki büyük santral tablosu şimdi sessizdi. İki adamın girip çıktıkları yerler bildirilmişti. Saat yarımdan beri tablo sessiz duruyordu.

Bay Big kulübün telefonuyla başgarsonla konuştu.

—Beş dakika sonra iki beyaz gelecek. Onlara Z masasını ver, dedi.

—Tamam patron, dedi başgarson. Pistten koşarak köşedeki masaya gitti. Masa büyük bir sütunun arkasına gizlenmişti. Servis kapısına yakındı, ama dans pistini ve orkestrayı iyi görüyordu.

Masada ikisi kadın, ikisi erkek dört kişi oturuyordu.

—Özür dilerim, dedi başgarson. Bu masa rezerve ettirilmiş. Kentten gazeteciler geliyor.

Adamlardan biri karşı koyacak gibi oldu.

—Sallan ahbap, dedi başgarson. Lofty, onları F masasına oturt. İçkiler bizden. Buraya da iki kişilik servis koy.

Dört kişi bedava içkiyi duyunca, ses çıkarmadan kalktılar. Başgarson masaya rezerve kartı koyduktan sonra, perdeli girişteki yerine döndü.

Bu arada Bay Big iki kişiyi daha aradı. Bunlardan biri, program takdimcisiydi.

—GG'nin programı biter bitmez ışıkları söndürün.

—Tabii patron.

Öteki telefon ise, bodrumda kumar oynayan dört adama idi. Çok uzun ve ayrıntılık konuşuldu.

VI. BÖLÜM

Z MASASI

Saat bire çeyrek kala, Bond ve Leiter taksiye parasını ödeyip, "The Boneyard" yazan kapıdan içeri girdiler.

Kapıyı itince, tatlı-ekşi koku ve baş döndürücü ritim yüzlerine bir tokat gibi çarptı. Vestiyerdeki kızların gözleri, birden parlayıp söndü.

—Ayrılmış masanız var mı efendim? diye sordu başgarson.

—Hayır, dedi Leiter. Barda oturabiliriz.

Garson önündeki şemaya baktı. Kalemiyle kâğıdın bir köşesini kararlı bir tavırla çizdi.

—Beklediğimiz kişiler gelmedi. Masalarını bütün gece tutamam. Bu taraftan lütfen.

Bond ve Leiter viski soda ile tavuklu sandviç istediler. Bond çevresini kokladı.

—Marihuana.

—Çoğu içer, dedi Leiter.

Bond çevresine bakındı. Müzik susmuştu. Dört kişiden ibaret küçük topluluk karşı köşeye gidiyordu. Dans pistinin altındaki kırmızı ışıklar sönünce, çiftler yerlerine döndüler. Duvarda asılı olan top biçiminde sarı, mavi, yeşil, mor ve kırmızı ışıklar yandı. Siyaha boyanmış duvar-

lar ve terli adamların yüzlerine ışıkların rengi yansıdı. Işıkların bazıları, kızların rujlarını siyaha, ötekilerinin profillerini boğulmuş bir cesede dönüştürdü.

Salon fazla büyük değildi. Elli kadar masa vardı ve müşteriler kavanoza konmuş kara zeytinler gibi tıkış tıkış oturuyordu. Havada iki yüz zencinin kokusu ve sigara dumanı vardı. Sesler harikaydı. Kahkahalar, çığlıklar arasında millet birbirine sesleniyordu.

Arada bir, birisi dans pistine fırlıyor, alkışlarla tek başına bir dans tutturuyordu. Eğer piste çıkan kadınsa, "Soyun, soyun" ya da "Off bebeğe bak" gibi sesler duyuluyordu. Başgarson, homurtulara aldırmadan dans edeni pistten indiriyordu.

Bond'un alnında ter birikmeye başlamıştı. Leiter kulağına fısıldadı.

—Üç çıkış var. Ön, arkamızdaki servis kapısı ve orkestranın ardındaki.

Bond başını salladı. Bütün bunlar Leiter için önemsizdi. Ama Bond, Bay Big'in şekillendirdiği dünyayı, ham malzemeyi yakından görüyordu. Gece Bay Big'i görmeden bitse bile, gördükleri Bond için yeterliydi. İçkisinden büyük bir yudum aldı. Takdimci piste çıktı. Beyaz bir spot altında durdu. Salondaki bütün ışıklar söndü.

Derin bir sessizlik oldu.

—İşte karşınızda, dedi takdimci altın dişlerini göstererek.

Salon alkıştan yıkılıyordu adeta.

Sonra davul çalacak dört zenciyi takdim etti. Hepsi incecikti. Bas davulun arkasında oturan ayağa kalkıp, kavuşturduğu ellerini havada salladı.

—Haitili Vudu tamtamcıları, diye fısıldadı Leiter.

Sessizlik oldu. Sonra davullar yavaş yavaş yumuşak bir ritimle çalmaya başladı.

—Şimdi dostlarım... dedi takdimci, karşınızda GG Sumatra!

Son sözü bağırarak söylemişti. Salondaki herkes ayağa kalkarak çılgınca alkışlamaya başladı. Davulların arkasındaki kapılar ardına kadar açıldı. Üzerinde sadece küçücük bezden bir külot ve altın zincirler olan iki dev zenci sahneye fırladı. Aralarında, kollarını onların boynuna dolamış ufak tefek bir kadın vardı. Gözlerini siyah bir maske, vücudunu da siyah devekuşu tüyleri kaplıyordu.

Pistin ortasında kadını yere bıraktılar. Erkekler alınları yere değene kadar onun önünde eğildiler. Kadın iki adım attı. Üzerlerindeki spotlar sönünce, erkekler karanlıklara karışarak yok oldular.

Davulların sesi dışında, salonda çıt çıkmıyordu.

Kız elini boynuna götürüp vücudunun ön tarafındaki tüyleri çekti ve kocaman siyah bir yelpaze biçiminde açtı. Göğüslerinin üzerindeki siyah yıldızlar ve küçücük dantel bikinisinin dışında, çıplaktı. Vücudu ufak tefek, diri ve büyüleyiciydi. Hafifçe yağlandığı için, beyaz ışıkta parlıyordu.

Seyirciler sessizdi. Davullar ritmi hızlandırmaya başladı.

Kızın çıplak göbeği ritimle birlikte dönmeye başladı. Siyah tüyleri sırtına götürdü, kalçalarını oynatmaya başladı. Vücudunun üst kısmı hareketsizdi. Siyah tüylerin ikinci hareketinde ayakları ve omuzları oynamaya başladı. Kızın

dudakları hafif aralıktı. Burun delikleri açılıp kapanıyordu. Gözleri, yarı kapalı gözkapaklarının altından pırlanta gibi parlıyorlardı. Vahşi ve seksi bir yüzdü onunki. Bond'un aklına tek sıfat geldi: vahşi kedi.

Davulların temposu daha da hızlandı. Kız elindeki tüyden yelpazeyi yere attı. Ellerini havaya kaldırdı. Sonra kalçalarını çevirmeye başladı. Birden sağ göğsündeki yıldızı çıkartıp seyircilere fırlattı. Ardından sol göğsündekini attı. Seyirciler arasında küçük bir homurtu duyuldu, sonra yine salona sessizlik çöktü. Davulcuların yüzü ter içinde kalmıştı. Dinler gibi başlarını yana eğmişlerdi. Kıza baktıkları yoktu. Salonda gözleri buğulanmış seyircilerin solukları duyuluyordu.

Kızın vücudu terden pırıl pırıldı. Birden titremeye başladı. Ağzı açıldı ve bir çığlık attı. Elleri yan taraflarına gitti ve birden üzerindeki dantel bikiniyi çıkarıp seyircilere attı. Davullar çılgınca çalmaya başladı. Kız yavaş yavaş yere eğildi. Bond, seyircilerin domuzlar gibi homurdanmalarını duyuyordu. Ellerinin masayı sıktığını hissetti. Ağzı kupkuruydu.

Seyircilerden kızın üzerindeki tek ipi de çıkarması için istekler, açık saçık laf atmalar duyuldu. Takdimci sahneye fırladı. Davullar yavaşladı.

—Ama dostlarım, GG ancak ışıklar sönünce soyunur! diye bağırdı takdimci.

Seyircilerden öfkeli bağırışmalar duyuldu, salon karanlığa gömüldü.

Eski bir numara olmalı, diye düşündü Bond. Birden kendine geldi.

Seyircilerin homurtuları gitgide uzaklaşıyordu. Bond yüzünde soğuk bir hava akımı his-

setti. Adeta batıyor, gömülüyordu.

—Hey! diye bağırdı, Leiter.

Sesi yakından gelmişti, ama yankılanmıştı.

"Tanrım!" diye düşündü Bond.

Başının üstünde bir şey kapandı. Elini arkaya doğru uzattı. Tam arkada bir duvar hareket ediyordu.

—Işıklar, dedi bir ses.

Aynı anda Bond'un kolları tutuldu, sandalyesine birisi onu zorla oturttu.

Karşısında Leiter oturuyordu. Dev gibi bir zenci onun da kollarını tutuyordu. Küçük, kare bir odadaydılar. Çevrelerinde elleri silahlı dev gibi zenciler vardı.

Hidrolik bir ses duyuldu. Bond yukarı baktı. Masa yavaşça yerine oturdu. Tam tepelerinde bir kapak vardı.

Zencilerden biri gülümsedi.

—Rahatınıza bakın, çocuklar! Yolculuk hoşunuza gitti mi?

Leiter küfretti. Bond'un kasları gevşedi, beklemeye başladı.

—Hangisi? diye sordu zencilerden biri.

Emirleri o veriyordu galiba. İnci yüzüklü elinde gösterişli bir silah vardı. Silahın namlusu Bond'un kalbine çevrilmişti.

—Bu galiba, dedi Bond'un kolunu tutan. Yüzünde yara izi var.

Gösterişli silahı tutan masaya yaklaştı. Namluyu Bond'un karnına dayadı.

—Bu kadar yakından ateş edersen tutturursun, dedi Bond.

—Kapa çeneni!

Ustaca Bond'un üzerini yokladı, tabancasını çıkarıp öteki zenciye verdi.

—Bunu patrona ver, Tee-Hee! dedi. Onu

yukarı götürün. Öteki burada, benimle kalacak.

Bond ayağa kaldırıldı. Ayağını masanın bacağına kenetlemişti. Tüm gücüyle çekti. Masanın üzerindeki bardaklar gürültüyle yere devrildi. Leiter kendini tutan zencinin çenesine tekme attı. Bond da aynı şeyi denedi, ama beceremedi. Bir kargaşalık oldu. Zenciler yerlerinden kımıldamadılar bile. Leiter'ı tutan zenci, onu ayağa kaldırıp duvara yasladı. Yüzüne bir yumruk indirdi. Leiter'ın ağzından kan boşanmaya başladı.

İki silah hâlâ üzerlerine çevriliydi. Çabaları sonuçsuz kalmıştı. Ama bir an için de olsa, insiyatifi ellerine geçirmişler, yakalanmanın ani şokunu atlatmışlardı.

—Boşuna nefes tüketme, dedi emirler veren zenci. Götürün şunu. Bay Big bekliyor. Birbirinizle vedalasın. Son görüşmeniz olacak.

Bond, Leiter'a gülümsedi.

—İyi ki, saat ikide gelmeleri için polise haber vermişiz. Sonra görüşürüz.

Leiter da gülümsedi. Dişleri kan içindeydi.

—Komiser Monahan bunları gördüğüne sevinecek. Sonra görüşürüz.

—Saçmalamayın, dedi zenci. Haydi yaylanın bakalım.

Bond'un kollarını tutan, onu iterek duvardaki kapıdan içeri soktu. Tee-Hee önden yol gösteriyordu. Kapı arkalarından kapandı.

VII. BÖLÜM

BAY BIG

Ayak sesleri, taş yolda yankılanıyordu. Koridorun sonunda bir kapı vardı. Başka bir koridora girdiler. Tepede çıplak bir ampul yanıyordu. Başka bir kapıdan içeri girince, kendilerini büyük bir depoda buldular. Demir kapıya doğru yürüdüler. Tee-Hee zili çaldı. Derin bir sessizlik oldu. Gece kulübünden en az bir sokak öteye yürümüş olmalıydılar.

Kilit sesleri duyuldu ve kapı açıldı. Elinde silahı, smokinli bir zenci dışarı çıkıp yana çekildi. Halıyla kaplı hole girdiler.

—İçeri girebilirsin, Tee-Hee, dedi smokinli zenci.

Tee-Hee önlerine çıkan kapıyı vurdu, açıp girdi.

Pahalı bir masanın arkasında, yüksek bir koltuğa oturmuş Bay Big, sessizce onlara baktı.

—Günaydın, Bay James Bond! Oturun.

Bond'u tutan adam, onu deri koltuğa oturtup kollarını bıraktı. Bond, Bay Big'e bakmaya başladı.

Mengene gibi ellerden kurtulduğu için rahatlamıştı. Uyuşmuş kollarını iki yana sarkıtıp kan

dolaşımını hissetti.

Bay Big başı koltuğa dayalı, hiçbir şey söylemeden Bond'a bakıyordu.

Bond birden fotoğraflarının gerçek adamla hiç ilgisi olmadığını farketti. Fotoğraflar onun gücünü, zekasını yansıtmıyordu.

Başı normalin iki misli ve oldukça yuvarlaktı. Teni gri-siyah, gergin ve bir hafta nehirde kalmış ceset gibi parlıyordu. Başında tek saç yoktu. Gözler birbirinden o kadar ayrıydı ki, insanın aynı anda ikisine birden bakması olanaksızdı. Kaşları ve kirpikleri yoktu. Bakışları adeta insanı delip geçiyordu. İnsan değil, hayvan gözleriydi bunlar. Ve parlıyordu.

Burun genişti. Dudaklar ise kalın ve mor. Sadece adam konuştuğu zaman açılıyorlardı.

Yüzde pek az kırışık vardı. Yanakların yanında, fazla dikkat etmekten olacak, iki derin hat vardı.

Ne gariptir ki, bu dev gibi kafada orantısız bir yer yoktu. Bond kayıtlardan adamın bir doksan boyunda ve yüz yirmi kilo olduğunu öğrenmişti. Ve bu kilonun pek azı yağdı. Adamın insanda bıraktığı izlenim korkutucuydu. Bond bu kadar korkunç birinin, çocukluktan beri kadere ve korktuğu için nefret ettiği dünyaya karşı intikam hissiyle büyütüldüğünü düşündü.

Üzerinde smokin vardı. Gömleğinin yakasında ve parmaklarında pırlantalar parlıyordu. Masanın üzerinde ne bir kül tablası ne de sigara görünüyordu. Odanın havası da temizdi. Ellerini ileri uzatmış, hafifçe kıvırmış, oturuyordu.

Bay Big dikkatle masanın gerisinden Bond'a bakıyordu.

Bond da onu dikkatle inceledikten sonra, çevresine bakındı.

Oda, tıpkı bir milyonerin kütüphanesi gibi kitaplarla dolu ve çok sessizdi.

Duvarlarda kapıdan eser yoktu. Her yer çepeçevre kitap kaplıydı. Elbette gizli kapılar olabilirdi. Bond'u içeri getiren zenciler Bay Big' in arkasında duran bir masanın üzerindeki heykele bakıyorlardı. Huzursuz bir halleri vardı.

Bond, Vudu hakkında pek az şey bilmesine karşın, okuduğu kitaptan gördüğü heykelin anlamını hemen kavradı.

Beyaz ayakların üzerine, bir buçuk metre yüksekliğinde beyaz bir haç konmuştu. Haçın üstüne, eteği yere sarkan siyah bir frak giydirilmişti. Tepesine de tozlu bir şapka oturtulmuştu.

Masanın üzerinde, beyaz ayaklığın dibinde bir çift limon sarısı eldiven duruyordu. Masanın üzerinde bir de eski, tozlu silindir şapka vardı.

Kötü bir korkuluk gibi, bu heykel odadakilere bakıyordu. Mezarlıklar Tanrısı ve Ölüm Meleği Baron Samedi idi bu. Ve Bond'a bile korkunç bir mesaj verir gibiydi.

Bond başını korkuluktan Bay Big'e çevirdi.

Bay Big konuştu:

—Sen burada kal, Tee-Hee! Sen gidebilirsin, Miami!

Bond kapının açılıp kapandığını duydu.

Yine sessizlik çöktü. Önceleri Bond'a sert sert bakan Bay Big'in gözleri, şimdi saydamlaşmıştı. Görmeden bakıyor gibiydi. Bond, beynin başka şeylerle meşgul olduğunu düşündü.

Bond huzursuz görünmemeye kararlıydı. Cebinden sigarasını ve çakmağını çıkardı.

Sonunda Bay Big:

—Sigara içebilirsiniz, Bay Bond. Başka bir niyetiniz yoksa tabii. Eğilip şu masadaki çekmecenin anahtar deliğine bir bakın isterseniz. Bir-

kaç dakika içinde sizinle ilgileneceğim, dedi.

Bond öne eğildi. Oldukça geniş bir anahtar deliğiydi bu. 45mm. çapında vardı. Herhalde arkasındaki silah, yerdeki bir pedalla ateşleniyordu. Daha kimbilir ne tip numaraları vardı bu adamın? Bomba, yok olan masa gibi numaralar Bond'u etkilemek için yapılmıştı.

Bond bir sigara yakıp, dumanı içine çekti. Durumu onu endişelendirmiyordu. Kendisine zarar geleceğini sanmıyordu. Londra'dan gelişinin birkaç gün ardından, ortadan kaybolması dikkat çekerdi. Aynı zamanda Leiter'ı da öldürmek zorunda kalırlardı. Ve bu iki Servis için de dayanılması güç bir kayıp olurdu. Bay Big bunun farkında olmalıydı. Yine de o siyah gorillerin elinde kalan Leiter için endişeleniyordu.

—Gizli Servis'in bir üyesini görmeyeli yıllar oldu, Bay Bond. Servisiniz savaşta çok başarılıydı. Yetenekli adamlarınız var. Dostlarımdan sizin Servis'te yüksek bir yerde olduğunuzu öğrendim. Çift sıfırlı bir kod numaranız var. Yanılmıyorsam, 007. Bu da öldürme yetkisi anlamına geliyormuş. Öldürmeyi temelde kabul etmeyen bir serviste, sizin durumunuzda fazla ajan olamaz. Buraya kimi öldürmeye geldiniz, Bay Bond? Yoksa beni mi?

Sesi yumuşak ve ifadeden yoksundu. Şivesi Amerikan ve Fransız karışımıydı. Ama İngilizcesi kusursuzdu.

Bond cevap vermedi. Eşkalini Bay Big'e Moskova bildirmiş olmalıydı.

—Cevap vermeye mecbursunuz, Bay Bond. İkinizin de kaderi buna bağlı. Bilgi kaynağım çok güvenilir bir yerdir. Söylediklerimden çok daha fazlasını biliyorum. Yalanlarınızı yutmam.

Bond ona inanıyordu. Gerçekleri fazla açık-

lamadan, kanıtlayacağı bir hikâye uydurdu.

—Amerika'da IV. Edward'a ait tarihi altın paralar satılıyor. İngiliz kökenli bir kaynaktan geldikleri için, Amerikan Hazine Bakanlığı benden yardım istedi. Paraların çoğu Harlem'de satılıyormuş. Amerikan Hazinesi'nden bir temsilciyle kendim görebilmek için Harlem'e geldim. Umarım arkadaşım sağ salim oteline dönmüştür.

—Bay Leiter Hazine temsilcisi değil, CIA ajanıdır. Ve şu anda durumu çok nazik.

Susup düşündü.

—Tee-Hee!

—Evet patron?

—Bay Bond'u koltuğuna bağla.

Bond ayağa kalkacak gibi oldu.

—Hareket etmeyin, Bay Bond. Olduğunuz yerde kalırsanız, az da olsa yaşama şansınız var.

Bond, altın gözlü adama baktı.

Yerine oturur oturmaz, kolları, vücudu ve ayak bilekleri derilerle koltuğa bağlandı. Koltukla birlikte kendini yere atabilirdi. Ama onun dışında çaresizdi.

Bay Big bürolararası aygıtın düğmesine bastı.

—Bayan Solitaire'i gönderin, dedi. Ve aygıtın düğmesini kapadı. Kısa süren bir sessizlikten sonra, masanın sağındaki kütüphanenin bir bölümü açıldı.

İçeri Bond'un hayatında gördüğü en güzel kadınlardan biri girdi. Odanın ortasında durup Bond'u tepeden tırnağa süzdü. Ayrıntılı incelemesini bitirince Bay Big'e dönerek:

—Evet? diye sordu.

Bay Big başını çevirmemişti. Bond ile konuştu:

—Bu olağanüstü bir kadındır, Bay Bond. Onunla eşsiz olduğu için evleneceğim. Haiti'de bir kabarede buldum. Bir çeşit telepati numarası yapıyordu. İnceledim, bir şey anlayamadım. Hâlâ anlayamıyorum, çünkü anlayacak bir tarafı yok. Telepati işte. Bunları sizi uyarmak için söylüyorum. Sorguyu o yapar. İşkence berbat bir şeydir. İnsanlar acıdan kurtulmak için her şeyi söylerler. Bu kız ise insanlardaki gerçeği görebiliyor. O yüzden karım olacak. Serbest bırakılamayacak kadar değerli. Çocuklarımız da kimbilir ne kadar ilginç olacak.

Bay Big, kıza döndü:

—Şimdilik zorluk çıkarıyor. Erkeklerle ilgilenmiyor. O yüzden ona Haiti'de Solitaire, yani "yalnız kadın"diyorlardı. Bir sandalye çekip Bay Bond'un yanına otur. Silahtan uzak dur.

Kız duvarın kenarındaki koltuğu çekip oturdu. Dizi Bond'un dizine değiyordu. 007'nin gözlerine bakmaya başladı.

Kızın yüzü, Haiti'ye yerleşmiş beyazlarınki gibiydi. Solgun ve gururlu. Gözleri parlak maviydi. Alaycı bir ifadeyle Bond'a bakarken, aynı zamanda ona bir mesaj iletir gibiydi. Gür saçları vardı. Yüzün güzelliği, pazarlığa yanaşmayan bir kişiliği yansıtıyordu. Güzelliği de oradan geliyordu zaten. Emir vermek için yaratılmış bir yüzdü bu. Fransız sömürgecilerinden köle sahibi birinin kızı.

Üzerinde klasik hatlı siyah ipek gece elbisesi vardı. Boynunda ve sol bileğinde pırlantalar parlıyordu. Parmağında yüzük yoktu. Tırnakları kısa ve cilasızdı.

Kız Bond'un gözlerinin içine baktıktan sonra ellerini kucağında kavuşturdu. Gözlerdeki mesaj öyle belliydi ki, Bond'un soğuk

yüzünde sıcak bir ifade belirdi. Bay Big birden masadaki kırbacı alıp acımasızca havada şaklattıktan sonra kızın omuzlarına indirdi.

Bond yüzünü buruşturdu. Kızın gözleri bir anda ateş saçtı, sonra yine saydamlaştı.

—Dik otur, dedi Büyük Adam. Kendini kaybediyorsun.

Kız doğruldu. Elinde iskambil kâğıtları vardı. Kâğıtları karıştırmaya başladı. Mavi gözler bu kez daha karmaşık bir mesaj yolluyordu.

Ellerinin arasında maça kızıyla, kupa valesi vardı. Kâğıt destesinin üzerine bu kâğıtları koyup valeyle kızı öpüştürdü. Sonra kâğıtları tekrar karıştırdı.

Bu saçma sapan gösteri sırasında, bir kez olsun başını kaldırıp Bond'a bakmamıştı. Ama Bond kalbinin hızlandığını hissetti. Düşman kampında kendine bir dost bulmuştu.

—Hazır mısın Solitaire? diye sordu Bay Big.

—Evet, kâğıtlar hazır, dedi kız soğuk ve alçak bir sesle.

—Bay Bond, onun gözlerine bakıp buraya geliş nedeninizi tekrarlayın.

Bond sözlerini tekrarladı.

Birden dehşete kapıldı. Gerçekten bu kız aklından geçenleri bilebilir miydi? Öğrenirse, söyleyecek miydi?

Bir süre odada ölüm sessizliği oldu. Bond kayıtsız görünmeye çalıştı. Önce tavana, sonra kıza baktı.

Kızın gözleri yine görerek bakmaya başladı. Solitaire, Bay Big'e döndü.

—Gerçeği söylüyor!

VIII. BÖLÜM

ŞAKA

Bay Big bir süre düşündü. Kararını vermişti. Masanın üstündeki aygıtın düğmesine bastı.

—Geveze?

—Evet, patron.

—Amerikalı Leiter senin yanında mı?

—Evet, efendim.

—Onunla biraz eğlen. Sonra Bellevue Hastanesi yakınlarına at. Anladın mı?

—Evet, efendim!

—Görülmemeye bak.

—Olur, efendim!

—Tanrı cezanı versin! dedi Bond. CIA bunu yanına bırakmaz.

—Unutuyorsunuz, Bay Bond. Amerika'da yetkiniz yok. Amerikan Gizli Servisi'nin de sadece ülke dışında gücü vardır. Üstelik FBI ile iyi geçinemezler. Tee-Hee, buraya gel!

Tee-Hee masanın yanında durdu.

—Hangi parmağınızı daha az kullanırsınız, Bay Bond?

Bond bu soruya şaşırmıştı. Beyni hızla çalışmaya başladı.

—Herhalde sol elin küçük parmağı diyecek-

siniz. Tee-Hee, Bay Bond'un küçük parmağını kır!

Zenci Bond'un yanına gitti. Bond'un alnı ter içindeydi. Koltuğun kollarına yapışmıştı. Kendini kontrol edebilmesi için, acıyı tahmin etmeye çalışıyordu.

Zenci büyük bir çabayla Bond'un küçük parmağını koltuktan ayırdı. Kıkır kıkır gülerek parmağı geri bükmeye başladı.

Bond koltuğu düşürmeye çalıştı. Ama zenci öteki eliyle sıkı sıkı koltuğun arkasını tutuyordu. Bond'un dişleri birbirine vurmaya başladı. Kız gözlerini kocaman açmış, kırmızı dudakları aralık, ona bakıyordu.

Parmak yavaş yavaş bileğe doğru eğildi. Birden sert bir çatırtıyla kırıldı.

—Tamam! dedi Bay Big.

Tee-Hee isteksiz bir tavırla Bond'un elini bıraktı.

Bond inleyerek bayıldı.

—Bu herif de şakadan hiç anlamıyor, dedi Tee-Hee.

Solitaire dimdik koltuğunda oturup gözlerini kapadı.

—Silahı var mıydı?

—Evet, efendim.

Tee-Hee cebinden Beretta'yı çıkarıp masanın üzerine koydu. Büyük Adam silahı ustaca inceledi. Elinde tarttıktan sonra, içindeki kurşunları çıkardı.

—Uyandır şunu, dedi saatine bakarak.

Tee-Hee Bond'un arkasına geçip tırnaklarını kulak memelerine batırdı. Bond homurdanarak başını kaldırdı.

Bay Big'i görünce, küfürler yağdırmaya başladı.

—Ölmediğine şükret, dedi Bay Big. Bütün acılar ölümden iyidir. Silahın burada. Kurşunları aldım. Sana kısaca neden Harlem Nehri'ne atılmadığını anlatayım. Bay Bond, benim en büyük derdim can sıkıntısı. Her şeye sahip olup, istekleri olmayan biriyim. Mesleğimde benim yardımımı isteyenler bana güvenirler. Yanımda çalışanlar emirlerime boyun eğip benden korkarlar. Seçtiğim yörüngede amacıma ulaştım. Yaşım geçtiği için, başka bir yörünge seçmek niyetinde de değilim. Bütün hırsların amacı güç olduğuna göre, sahip olduğum güçten daha fazlasını da elde edemem. Bay Bond, ben artık operasyonlarımdaki ustalıktan zevk alıyorum. Kendime yüksek standartlar bulmaya çalışıyorum. Böylece her eserim, bir sanatçı gibi benim imzamı taşıyor. Eminim, kusursuz operasyonlarım tarihe geçecektir.

Bay Big sustu. Bond onun gözlerinin kocaman açıldığını gördü. Adeta hayal görür gibi bir hali vardı. Gangster değildi bu adam. Bir megalomanyaktı.

—Operasyonlarım gereği, perde arkasında kalmak zorundayım. Ama bu hoşuma da gidiyor. Kendimi Mısır'daki firavunlara freskler yapan ressamlara benzetiyorum. Eserlerini kimsenin göremeyeceğini bile bile resim yapan isimsiz sanatçılara. Sizi öldürmememin nedeni ortada, Bay Bond. Her şeyden önce, estetik yönden bana zevk vermeyecekti. İkincisi, buraya gelip bana bir sürü soru sormalarını istemiyorum. Sizin de iyi bildiğiniz gibi ortadan kaybolmanız karışıklık yaratacaktır. Ve benim şu anda çok daha önemli işlerim var. Bu yüzden, kartları açık oynayacağım. İkinizi de uyarıyorum. Siz Bay Bond, derhal ülkeyi terkedeceksiniz. Bay

Leiter da başka bir göreve geçecek. Başımda yeterince dert varken, bir de yabancı casuslarla uğraşmak istemiyorum. Hepsi bu kadar. Sizi bir daha görürsem, dahice öldürüleceksiniz. Tee-Hee, Bay Bond'u garaja götür. Central Park' taki havuza atın onu. Karşı koyarsa haddini bildirin. Ama zarar vermeyin. Anlaşıldı mı?

—Başüstüne, efendim! dedi Tee-Hee.

Bond'u koltuktan çözüp ayağa kaldırdı.

Bond bir kez daha siyah-gri yüze baktı.

—Ölmeyi hak edenler, dedi, hak ettikleri şekilde ölürler. Bunu bir yere yaz. Çok ilginç bir sözdür.

Sonra Solitaire'e döndü. Kız önüne bakıyordu. Başını kaldırmadı.

Tee-Hee uzanıp Bond'un kollarını arkaya kıvırdı. Bond sendeledi, bayılacak gibi oldu. Az sonra zenci, duvardaki bir kapıyı itti, dışarı çıktılar. Kapı arkalarından kapandı. Kapının ağırlığında, James Bond odanın ses geçirmez olabileceğini düşündü. Yerleri halı kaplı kısa bir koridora çıktılar. Önlerinde merdivenler vardı.

—Kolumu kırıyorsun, diye homurdandı Bond. Dikkat et, bayılacağım.

Arkasında duran zencinin durumunu ölçmeye çalışarak yine sendeledi.

—Kapa çeneni! dedi zenci ve Bond'un kollarını biraz gevşetti.

Bond'un da bütün istediği buydu.

Merdivenlere yaklaşınca, Bond yine sendeledi. Zenciyle çarpıştılar. Bond biraz eğildi ve sağ eli dümdüz bir bıçak gibi hedefe indi. Zenci, yaralı bir tavşan gibi bağırdı. Bond sol elinin serbest kaldığını hissetti. Sağ eliyle dönüp boş silahını aldı. Zenci iki kat olmuştu. Bütün gücüyle silahın kabzasını zencinin ensesine

indirdi. Tee-Hee yere yıkılırken, ellerini ileri uzattı. Bu kez Bond'un tekmesi zencinin kasıklarına indi.

Merdivenlerden yuvarlanırken zenciden son bir çığlık daha duyuldu. Başı demir trabzanlara vurmuştu. Kısa süren bir yuvarlanmadan sonra büyük bir gürültüyle yere düştü. Sonra koridor sessizliğe gömüldü.

Bond alnındaki terleri silip durdu, dinlemeye başladı. Sol elini paltosunun cebine soktu. Kırık parmağı yüzünden, bileği iki misli şişmişti. Sağ eline tabancasını alıp sessizce merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Yerde yatan adamla arasında tek kat vardı. Alt kata indiğinde tekrar durup dinledi. Az öteden bir vericinin tiz sesi duyuluyordu. Burası Bay Big'in haberleşme merkezi olmalıydı. Yürümeye devam etti. Tee-Hee ya ölmüş, ya da ölmek üzereydi. Bond adamın silahını aradı. Kan içinde kalmış pantolonunda bir 38'lik Colt buldu. Silah doluydu. Bond boş Beretta'yı yerine koydu. Eline büyük tabancayı aldı.

Önünde küçük bir kapı belirdi. İçerden motor sesi geliyordu. Garaj olmalıydı burası. Ama motor sesi? Sabahın bu saatinde? Tabii, Bay Big onlara birinin getirileceğini haber vermiş olmalıydı. Herhalde bekleyenler, neden geciktiklerini merak ediyorlardı.

Bond bir süre düşündü. Onları şaşırtabilirdi. Tabii kapı gıcırdamıyorsa.

Sol elini kullanamıyordu. Sağ eliyle kapıdaki ilk sürgüyü çekti. Sürgü sessizce açıldı. Bunu ikincisi izledi. Geriye sadece kapıyı açmak kalıyordu. Yavaşça kolu indirip kapıyı kendine doğru çekti.

Kalın bir kapıydı. Açılınca, ses de arttı.

Araba az ötede olmalıydı. Küçük bir hedef oluşturacak biçimde kapıyı açtı.

Birkaç metre ötede siyah bir araba çalışır durumda bekliyordu. Garajın kapılarına dönüktü. Direksiyonda iriyarı bir zenci vardı. Bir başkası arka kapıya yaslanmış duruyordu. Görünürde başkası yoktu.

Bond'u görünce, zencilerin ağzı bir karış açıldı. Direksiyondaki adamın ağzındaki sigara düştü. İkisi de silahlarına davrandılar.

Bond içgüdüyle ayaktaki adama ateş etti. Silah sesi, boş garajda yankılandı.

Zenci ellerini karnına koyarak iki kat oldu, Bond'a doğru bir, iki adım attı, sonra yüzüstü yere düştü.

Bond'un namlusunu üzerinde gören direksiyonun başındaki adam bir çığlık attı. Eli hâlâ silahındaydı.

Bond çığlık atan ağıza nişan aldı. Adamın başı yan pencereye çarptı.

Bond arabaya koşup kapıyı açtı. Adamı aşağı attıktan sonra direksiyonun başına geçti. Çalışan motora şükrederek vitesi taktı.

El freni hâlâ çekikti. Yere eğilip sağ eliyle freni bırakmak zorundaydı.

Tehlikeli bir duralamaydı bu. Kocaman araba, garajın kapısından çıkarken bir silah sesi duyuldu ve bir mermi kaportaya girdi. Bond sağ eliyle direksiyonu kavradı. Atılan ikinci kurşun arabaya isabet etmedi. Az ötede bir pencere kırıldı.

Yere yakın bir pırıltı görünce, Bond ilk zencinin silahına davrandığını anladı.

Silah sesleri kesildi. Bond vites değiştirerek ilerlerken, garajdan boş caddeye yayılan ışığın dışında hiçbir şey göremiyordu.

Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Yol dümdüzdü. Soldan gittiğini farkedince, hemen sağa geçti. Sol eli dayanılmaz derecede acıyordu. Kapıdaki kana dokunmamaya çalıştı. Kırmızı ışıklarda durmadan geçti. Birkaç karanlık sokaktan sonra, ışıklı bir caddeye vardı. Trafik burada yoğundu. Yeşil ışığın yanmasını bekledi. Sola dönünce, düşmandan gitgide uzaklaştığını anladı. Köşebaşında durup tabelaları okudu. Park Avenue ile 116. Cadde'nin kesiştiği noktadaydı. Bir sonraki sokağın 115. olduğunu gördü. Harlem'den kent merkezine yaklaşıyordu. 60. Cadde'ye saptı. Cadde bomboştu. Arabayı bir yangın musluğunun önüne park edip silahı aldı. Park Avenue'ya kadar yürüdü.

Birkaç dakika sonra, yoldan bir taksi çevirdi ve birden kendini St. Regis'in merdivenlerinde buldu.

—Size bir mesaj var, Bay Bond! dedi gececi resepsiyon memuru.

Bond sağ eliyle zarfı açtı. Mesaj Felix Leiter' dan geliyordu. "Beni derhal ara" diyordu. Sabaha karşı dörtte yazılmıştı.

Bond asansöre binip odasının bulunduğu kata çıktı. 2100'e girip kendini oturma odasına attı.

Demek ikisi de hayattaydı. Bond telefonun yanındaki koltuğa yığıldı.

—Ulu Tanrım, dedi şükranla. Verilmiş sadakamız varmış.

IX. BÖLÜM

DOĞRU MU, YANLIŞ MI?

Bond telefona baktıktan sonra, ayağa kalkıp bara yürüdü. Bardağa buz ve viski doldurup bir dikişte bitirdi. Sonra üzerindeki ceketi çıkardı. Sol eli öyle çok şişmişti ki, gömleğinin kolunu zor çıkarabildi. Küçük parmağı hâlâ eline değiyordu ve simsiyahdı. Kravatını çıkartıp gömleğinin üst düğmelerini çözdü. Sonra kendine bir içki daha hazırlayıp telefonun başına geçti.

Leiter hemen telefona cevap verdi.

—Tanrıya şükür! dedi Leiter içtenlikle. Zararın ne?

—Parmağım kırıldı. Ya sen?

—Bayıldım. Ciddi bir şeyim yok. Adamlar uzun süre Bay Big'ten emir beklediler. Emir gelmeyince canları sıkıldı. Caz topluluklarından söz etmeye başladık. Birden dost olduk. Ama sonra Bay Big telefon etti. Adı "Geveze" olan çok endişelendi. Kafama krikoyu indirdi. Bayılmışım. Kendime geldiğimde Bellevue Hastanesi'nin dışındaydım. Saat üç buçuktu. Geveze benden özür diledi. Dostça ayrıldık. Acil serviste tedavi görüp eve geldim. Senin için çok endişelenmiştim. Ama az sonra telefon çaldı. FBI ve polis

aradı. Bay Big, manyak bir beyazın kendini kaybettiğini ve adamlarından üçünü öldürdükten sonra da arabasını çalıp kaçtığını söylemiş. Adalet istiyor. Tabii FBI'yı uyardım. Çok kızdılar. Bu kentten hemen tüymeliyiz. Akşama haberi radyo ve televizyon da verecekler.Tabii Bay Big de senin peşine düşecek. Her neyse, plan yaptım. Şimdi sen anlat. Tanrıya şükür, iyisin. Sesini duyduğuma nasıl sevindim bilemezsin!

Bond kısaca başından geçenleri anlattı. Bitirdiğinde Leiter bir ıslık çaldı.

—Vay be! dedi hayranlıkla. Bay Big'i bir hayli korkutmuşsun. Ama, şansın varmış doğrusu. Şu Solitaire olmasaymış, yandığının resmiymiş. Sence onu kullanabilir miyiz?

—Yanına yaklaşabilirsek tabii. Bay Big onu yanından hiç ayırmıyor.

—O işi başka zaman düşünürüz, dedi Leiter. Şimdi harekete geçmemiz gerek. Ben seni biraz sonra ararım. Komiserle görüşüp polise bilgi vereceğim. Belki adını bu olaya karıştırmayız. Yoksa gecenin bu saatinde İngiliz elçisini yatağından çıkartırlar. Sen de şefini ara. Şimdi Londra' da saat on suları. CIA tarafını ben hallederim. FBI sinirlenmeye başladı. Sakın uyuma. Nasılsa mezarda bol bol uyuyacağız. Seni ararım.

Leiter telefonu kapattı. Bond kendi kendine gülümsedi.Leiter'ın sesini duymak ve her şeyin hallolduğunu öğrenmek yorgunluğunu unuttumuş ve kötü anıları silmişti.

Bond telefonu açıp uluslararası santralle görüştü. On dakika bekleyecekti.

Yatak odasına girdi, üzerindekileri çıkarttı. Önce çok sıcak, ardından soğuk bir duş aldı. Temiz gömlek ve pantolon giydi. Bavulunu toplarken telefon çalmaya başladı.

—Bağlandınız, dedi santral. Konuşun.

—Evrensel İhracat. Kim arıyor?

—Müdürle konuşabilir miyim? dedi Bond. Ben yeğeniyim. New York'tan arıyorum.

—Evet? dedi Bond'un emir aldığı ve çok sevdiği soğuk ses.

—James, efendim. Görevim biraz zorlaştı. Yardıma ihtiyacım olacak.

—Anlat, dedi ses.

—Dün gece o önemli müşterimizi görmeye gittim. Ben oradayken, en iyi adamlarından üçü hastalandı.

—Çok mu hastalar?

—Çok efendim, dedi Bond. Grip salgını var.

—Umarım sen yakalanmamışsındır.

—Ben de biraz üşüttüm efendim. Ama endişelenecek bir şey yok. Asıl sorun, Federated Şirketi benim kent dışında daha yararlı olacağımı düşünüyor. Bu yüzden Felicia ile gidiyorum.

—Kiminle?

—Washingtonlu yeni sekreterim Felicia ile.

—Oh, anladım!

—San Pedro'daki fabrikayı ziyaret edeyim diyorum.

—İyi fikir.

—Ama Federated fikir değiştirebilir. Bana yardımcı olursunuz diye düşündüm.

—Anlıyorum, dedi M. İşler nasıl?

—Fena değil. Ama zorlanıyoruz. Bugün Felicia raporumu hazırlayacak.

—İyi, dedi M. Başka bir şey var mı?

—Hepsi bu kadar efendim. Desteğinize teşekkürler.

—Bir şey değil. Kendine iyi bak.

—Güle güle efendim.

Az sonra yine telefon çaldı. Arayan Leiter'dı.

—Dinle. Herkes sakinleşmeye başladı. Senin tepelediğin üç adam, çeşitli suçlardan aranıyormuş. FBI senin adını karıştırmayacak. FBI şefi, benim başkandan senin hemen eve yollanmanı istedi. Kıskanıyorlar tabii. Hemen kentten ayrılmamız gerek. Her şey ayarlandı. Birlikte gidemeyiz. Sen trene bineceksin, ben uçağa. Not al. Pennsylvania İstasyonu, saat on buçuk. 14. perondan kalkıyor. Trenin ismi "Gümüş Hayalet. "Washington, Jacksonville ve Tampa üzerinden St. Petersburg'a gidiyorsun. Kompartımanın çok lüks. 245 numaralı vagon. H kompartımanı. Bilet trende. Bryce ismine ayrıldı. Tren kalkana kadar kompartımandan çıkma. Bundan sonra yalnız başına olacaksın. Başın derde girerse, Dexter'ı ara, ama azar işitirsen hiç şaşma. Tren yarın öğle vakti St. Petersburg'a varıyor. Taksiye bin, Sunset Beach'de Gulf Bulvarı'ndan batıya, Everglades Cabanas'a git. Bütün plaj otelleri Hazine Adası denilen bir yerdedir. Seni bekleyeceğim. Anladın mı? Kendine dikkat et. Büyük Adam seni yakalamak için elinden geleni yapacaktır. Taksiye bin, ortalarda dolaşma. Sana yeni bir yağmurluk ve şapka gönderiyorum. St. Regis'deki hesabın ödendi. Soracak sorun var mı?

—Yok. M. ile görüştüm. Gerekirse yardım gönderecek. Sen de kendine dikkat et. Benden sonra listede ikincisin. Yarın görüşürüz.

—Dikkat ederim, dedi Leiter. Güle güle.

Saat altı buçuktu. Bond perdeleri açıp kentin üstüne inen alacakaranlığı seyretti. Polis doktoru gelip can sıkıcı on beş dakikadan sonra:

—Kırılmış, dedi. Nasıl oldu?

—Kapıya sıkıştı, diye cevap verdi Bond.

—Kapılardan uzak durmalısın. Çok tehlikeli

şeyler. Yasaklanmalılar. Boynunu sıkıştırmadığın için şanslısın.

Doktor gidince, Bond bavullarını topladı. Ne zaman kahvaltı edeceğini düşünürken, telefon çaldı.

Bond, FBI'dan ya da polisten sert bir mesaj bekliyordu. Kısık, heyecanlı bir kız sesi duyunca şaşırdı.

—Kim arıyor? diye sordu Bond zaman kazanmaya çalışarak. Cevabı biliyordu.

—Sen olduğunu biliyorum, dedi ses. Ben Solitaire'im.

Bond hattın öteki ucundaki manzarayı düşünmeye çalışarak bekledi. Acaba yalnız mıydı Solitaire? Yoksa budala gibi herkesin dinleyebileceği bir telefonu mu kullanıyordu? Belki de Bay Big yanıbaşındaydı.

—Dinle, dedi ses. Çabuk olmam gerek. Bana güvenmelisin. Şimdi bir eczanedeyim. Ama hemen odama dönmem gerek. Lütfen bana inan.

Bond telefona mendilini koydu.

—Bay Bond'a ulaşabilirsem, ona ne diyeyim?

—Tanrı cezanı versin! dedi kız. (Paniğe kapılmıştı.) Kutsal bildiğim her şeyin üzerine yemin ederim. Buradan kaçmamız gerek. Beni de yanına almalısın. Bildiğim birçok sır var. Ama çabuk ol. Seninle konuşmakla hayatımı tehlikeye atıyorum. Tanrı aşkına, güven bana. Güvenmelisin!

Bond düşünmeye başladı.

—Dinle, dedi kız. Beni yanına almazsan kendimi öldürürüm. Beni alacak mısın? Beni öldürmek ister misin?

Bond her şeyi göze alarak, affedilmez bir

kumar oynamaya karar verdi.

—Eğer benimle oyun oynuyorsan kendini ölmüş bil, Solitaire. Yanında kalem kâğıt var mı?

—Dur, dedi kız heyecanla. Evet, evet.

—Saat onu yirmi geçe Pennsylvania İstasyonu'nda ol. Gümüş Hayalet treninde, 245 numaralı vagon, H kompartımanı. Bayan Bryce olduğunu söyle. Ben orada değilsem bileti kondüktörden al. Kompartımana gir, beni bekle.

—Teşekkür ederim, dedi kız. Çok teşekkür ederim.

—Kimseye görünme. Yüzüne peçe filan tak.

—Tabii. Söz veriyorum. Gitmem gerek.

Telefonu kapattı.

Bond elindeki ahizeye bakakaldı. Sonra pencereye gidip gerindi, omuz silkti. Saatine baktı: Yedi buçuktu.

Telefonu açıp odasına kahvaltı gönderilmesini istedi. Pencerenin yanına oturup pırıl pırıl gökyüzüne ve geleceğe baktı.

* *

Harlem'de, büyük santral tablosunun başında bulunan Fısıltı yine bütün "Gözler"e Bond'un eşkâlini veriyordu.

—Bütün tren istasyonları, bütün havaalanları. 5. Cadde ve 55. Cadde, St. Regis'in kapısı. Bay Big otobanların da gözlenmesini istiyor. Bütün "Gözler"e duyurulur. Bütün tren istasyonları, bütün havaalanları...

X. BÖLÜM

GÜMÜŞ HAYALET

Bond, yeni pardösüsünün yakalarını kaldırıp, 55. Cadde'deki St. Regis Eczanesi'nden çıktı. Burası otele bağlı bir başka kapıydı. Onu gören olmadı.

Kapıda bekledi ve geçen bir taksiye önce bavulunu, ardından kendini attı. Taksi durmak gereğini bile görmemişti Ama Pennsylvania İstasyonu'nda indiğinde, hemen görüldü. Kolunda sepet taşıyan bir zenci, hemen yakındaki telefon kulübesine girdi. Saat onu çeyrek geçiyordu.

Trenin kalkmasına on beş dakika kala, lokantadaki garsonlardan biri hastalandı. Yerine çok iyi rapor almış başka bir garson getirildi. Şef işin içinde bir iş olduğundan emindi. Yeni garsona bir,iki soru soracak gibi oldu. Ama yeni gelenin söylediklerini duyunca, gözleri faltaşı gibi açıldı, eli boynundaki haça gitti, dudakları dualar mırıldanmaya başladı.

Bond acele acele camlı yoldan trenine yürüdü.

Gümüş Hayalet, alacakaranlıkta sessizce bekliyordu. Treni iki yüz mil güneye götürecek

makinist ve teknisyenler pırıl pırıl alüminyum bölmede çalışıyorlardı.

Kentin altındaki mağaraya benzer istasyonda derin bir sessizlik vardı. En küçük ses bile yankı yapıyordu.

Trende fazla yolcu yoktu. Çoğu yolda bineceklerdi. Bond birkaç metre yürüdükten sonra, 245 numaralı vagonu trenin sonunda buldu. Kapıda gözlüklü bir hamal duruyordu. Canı sıkılmış gibi görünüyordu. Kapının yanından merkezi ısıtmanın ince buharı çıkıyordu.

—H kompartmanı, dedi Bond.

—Bay Bryce mı? Evet efendim. Bayan Bryce az önce geldi. Doğru yürüyün. Kompartıman az ilerde.

Bond trene bindi. Zeytin yeşili koridorda yürümeye başladı. H, vagonun sonundaydı. E kompartımanında saygıdeğer bir Amerikalı çift vardı. Onların dışında vagon hemen hemen boştu. H kompartımanının kapısı kapalıydı. Bond kapıyı açmaya çalıştı, kilitliydi.

—Kim o? diye sordu bir kız sesi heyecanla

—Benim, dedi Bond.

Kapı açıldı. Bond içeri girip bavulunu bıraktıktan sonra kapıyı kapadı.

Solitaire'in üzerinde siyah bir tayyör vardı. Siyah hasır şapkasının üzerinden boynuna kadar siyah bir tül iniyordu. Bu haliyle bir Fransız kadınını andırıyordu ve son derece güzeldi.

—Tanrıya şükür, dedi Solitaire.

Bond çevresine bakındı, tuvaletin kapısını açtı. İçersi boştu.

Platformda biri "Kalkıyor!" diye bağırdı. Bir görevli demir merdiveni çekip kapıları kapadı. Az sonra tren hareket etti. Otomatik sinyallerin yanından geçerken, sürekli ziller

çaldı. Tren hızlanmaya başladı. İyi de olsa, kötü de olsa yola çıkmışlardı.

—Nerede oturacaksın? diye sordu Bond.

—Bilmem, dedi kız. Sen seç.

Bond omuz silkerek ters yöne oturdu.

Solitaire sinirli bir tavırla karşısına geçti. Hâlâ Philadelphia trenlerini kentten çıkartan tüneldeydiler.

Solitaire başındaki şapkayı ve tülü çıkarttı. Ensesindeki tokaları çekince, gür siyah saçları omuzlarına döküldü. Gözlerinin altında mor halkalar vardı. Bond onun da dün geceyi uykusuz geçirdiğini anladı.

Aralarında bir masa vardı. Kız birden eğilip Bond'un elini tuttu. Sonra öpmeye başladı. Bond kaşlarını çatarak elini kurtarmaya çalıştı. Ama kız bırakmadı.

Solitaire başını kaldırarak Bond'un yüzüne baktı. Mavi gözlerinde içten bir teşekkür vardı.

—Bana güvendiğin için teşekkür ederim. Senin için de zor olmalı.

—Güvendiğim iyi oldu, dedi Bond.

Bu gizemli kadını anlamaya çalışıyordu. Sağ eliyle cebindeki sigara paketini çıkardı.

Solitaire uzanıp paketi Bond'un elinden aldı. Paketten bir sigara çıkarıp yaktıktan sonra Bond'un dudaklarının arasına iliştirdi.

—Günde üç paket içerim, dedi Bond. Korkarım hepsini yakmaktan sıkılacaksın.

—Sadece yeni paketleri açmana yardım ederim. St. Petersburg'a kadar yanındayım nasılsa.

Bond'un gözleri kısıldı, yüzü asıldı.

—Washington'a gitmediğimizi biliyorum, dedi Solitaire. Bay Big'in Florida'daki adamlarını uyardığını duydum. Belki Tampa'dan önce trenden insek iyi olur. Trene bindiğini gören

oldu mu?

—Sanmam, dedi Bond. Ya sen? Onların elinden nasıl kurtuldun?

—Bugün müzik dersim vardı. Beni Boneyard'da şarkıcı yapmak istiyor. Adamlarından biriyle öğretmene gönderdi. Bay Big sabah erkenden derse gitmeme alışıktır. Çoğunlukla kahvaltımı öğretmenimle ederim. Araba beni bırakıp uzaklaştıktan sonra, eczaneden seni aradım. Sonra bir taksiye binip kent merkezinden diş fırçası filan aldım. Yanımda sadece mücevherlerim ve ondan gizli biriktirdiğim param var. Beş bin dolar kadar. Sana parasal yönden yük olmam. Bir saat sonra ortadan kaybolduğumu anlarlar. Bir yıla yakın zamandır o gangsterlerle yaşıyorum. Bana yeni bir hayat verdin. Benim için cennet bu.

—Bana teşekkür etme, dedi Bond. Sen de dün gece benim hayatımı kurtardın. Ödeştik sayılır. Sahiden telepati gücün var mı?

—Evet, var. Ya da onun gibi bir şey. Başkalarının başına gelecekleri önceden tahmin edebiliyorum. Tabii kehanetlerimi süslüyorum. Haiti'de bu işi yapmak çok kolaydı. Oranın insanları bu tip safsatalara inanırlar. Beni cadı sanıyorlardı. Ama dün gece sen odaya girince, beni kurtarmak için gönderildiğini anladım. İkimiz için de çok zor ve tehlikeli olacak, biliyorsun. Bizi kurtaracak mısın?

—Elimden geleni yaparım, dedi Bond. Önce birer içki içip sandviç yiyelim. Sonra kondüktöre yataklarımızı indirtiriz. Utanmana gerek yok. Yirmi dört saat bu kompartımanda beraber olacağız. Durumu zorlaştırma. Hem zaten Bayan Bryce'sın sen. Ona göre davranmalısın.

Solitaire gülmeye başladı. Hiçbir şey söyle-

meden pencerenin altındaki zili çaldı.

Kondüktör az sonra içeri girdi. Bond viski, tavuklu sandviç ve kafeinsiz kahve söyledi.

—Bir bilet daha almanız gerek Bay Bryce, dedi kondüktör.

—Elbette.

Solitaire'in çantasına uzandığını görünce, Bond hemen atıldı.

—Hanımın yazlık giysilere ihtiyacı olacak herhalde, dedi kondüktör. St. Petersburg'da elbiseler çok pahalıdır. Hava da çok sıcak olur. Hiç Florida'ya gittiniz mi?

—Her yıl bu mevsimde gideriz, dedi Bond.

—İyi yolculuklar, dedi kondüktör.

Kapı kapanınca, Solitaire neşeyle güldü.

—Tuvalete gidip kendime çeki düzen vereceğim. Kimbilir ne haldeyim.

—Git sevgilim, dedi Bond gülerek.

Bond pencereye dönüp, Trenton girişindeki güzel villaların kayıp geçmesini seyretti. Tren yolculuğunu çok seviyordu.

Tren yavaşladı. Bond içini çekerek düşünmeye başladı. Solitaire'i kabullenmekten başka çaresi yoktu. Cevaplanması gereken bir yığın soru vardı, ama şimdi sormanın sırası değildi. Bond'u o anda tek ilgilendiren şey, Bay Big'e bir darbe daha vurulmuş olmasıydı. Hem de onu en çok inciten yere: gururuna.

Kıza gelince, onunla olmak eğlenceli olacaktı. Bond bazı sınırları aşıp dost olduklarına memnundu.

Bay Big'in söyledikleri, kızın erkeklerle ilgilenmediği doğru muydu? Bond bu konuda kuşkuluydu. Solitaire aşka ve ihtirasa açık bir kadın görünüyordu. Solitaire. İlginç bir isimdi bu. Port au Prince'de ona bu ismi vermelerine şaş-

mamalıydı. Bond'a karşı sıcak davranmasına karşın, içine kapanık ve esrarengiz bir kızdı. Bond köhne bir malikânede geçen yalnız çocukluk yıllarını, ölen anne babayı, mal varlığının satılışını hissediyordu. Tek varlığı olan güzelliğini karanlık isteklere karşı korumuştu... Sonra eğlence dünyasına atılan bilinmeyen adımlar. Gece kulübündeki gösteri pek çok kişiyi ondan uzaklaştırmış ve korkutmuş olmalıydı. Sonra, bir gece dev gibi bir zenci görmüştü. Belki de kızı Broadway'e götüreceğini söyleyerek kandırmıştı. Yeni bir hayat şansı, pislik, sıcak ve yalnızlıktan kaçış.

Bond kapının açıldığını duydu. Kız içeri girip, karşısına oturdu. Şimdi daha neşeli görünüyordu. Dikkatle Bond'u incelemeye başladı.

—Benim geçmişimi düşünüyordun, değil mi? Bir gün, zamanımız olunca anlatırım. Ama şimdi geçmişimi unutmak istiyorum. Asıl adım Simone Latrelle. Yirmi beş yaşımdayım. Şu anda mutluyum. Ama karnım aç ve uykum var. Sen hangi yatakta yatacaksın?

Bond bu soruya gülümsedi.

—Pek centilmence olmayacak, ama alt yatakta yatmak isterim. Bir şey olursa, yere yakın olmak istiyorum. Tabii olacağından değil ya. Ama Bay Big zenci dünyasında çok etkili. Eminim, demiryollarında adamları vardır.

—Zaten sakat elinle tepeye tırmanamazsın.

Yemeklerini, düşünceli görünen bir zenci garson getirdi. Bir an önce parasını alıp kompartımandan kaçmak ister gibi bir hali vardı.

Yemekleri bittikten sonra, Bond görevliyi çağırdı. Görevli de düşünceli görünüyordu. Yatakları yapması bir hayli uzun sürdü. Durmadan kompartımanın darlığından yakındı.

En sonunda cesaretini topladı.

—Bayan Bryce, ben burayı düzenleyene kadar yan kompartımanda oturabilir mi? Yan taraf yol boyunca boş kalacak.

Cevap beklemeden cebinden bir anahtar çıkarıp ara kapıyı açtı. Bond'un bir işaretiyle Solitaire yan kompartımana girdi. İçerden kapıyı kilitledi. Bond bir süre bekledi. Zencinin ismini hatırladı.

—Seni rahatsız eden bir şey mi var, Baldwin?

Görevli rahatlayarak dönüp Bond'a baktı.

—Evet Bay Bryce. Belki bunu size söylememem gerek. Ama bu trende bir sürü garip işler dönüyor. Hiç hoşuma gitmeyen şeyler işitiyorum. Fazla bir şey söyleyemem. Benim de başım derde girer. Ama adımınızı dikkatli atın. Kötü birileri sizin peşinizde. Şunları alın, kapınızın altına koyun.

Zenci, Bond'a iki tane tahta mandal uzattıktan sonra anlatmaya devam etti:

—Elimden başka bir şey gelmez. Başıma dert almak istemiyorum. Ama kendi vagonumdaki müşterilerimin de başlarına dert gelmesini istemem.

Bond tahta mandalları aldı.

—Ama...

—Size yardım edemem. Bu gece zile basın, akşam yemeğinizi getirim. Sakın içeri başkasını almayın.

Zenci, Bond'un uzattığı yirmiliği alıp cebine attıktan sonra aceleyle dışarı çıktı.

Bond bir süre düşündü, ara kapıyı açtı. Solitaire kitap okuyordu.

—Her şey tamam. Yatakları yaparken bana hayat hikâyesini anlattı. Onun için uzun sürdü. Sen soyunurken bu kompartımanda beklerim.

ben.

James Bond öteki kompartımana geçip Philadelphia'nın yoksul mahallelerini seyretmeye koyuldu. Kızı gereksiz yere korkutmanın bir yararı yoktu. Trendeki yabancı, kızın kimliğini öğrendiyse Solitaire de Bond kadar tehlike içinde sayılırdı.

Solitaire seslenince, Bond yan kompartımana girdi.

Küçük abajur dışında içersi karanlıktı.

—İyi geceler, dedi Solitaire.

Bond ceketini çıkardı. Mandalları kapının altına koydu. Sonra rahat yatağa girdi. Geleceği hiç düşünmeden trenin sallantısıyla derin bir uykuya daldı.

Birkaç vagon ötedeki boş lokantada, zenci bir garson birkaç kez boş telgrafa yazdıklarını okudu. Ve Philadelphia'daki on dakikalık molayı beklemeye başladı.

XI. BÖLÜM

ATEŞLİ

Tren son hızla güneye doğru ilerliyordu. Pennsylvania ve Maryland gerilerde kalmıştı. Washington'da uzun bir bekleme oldu. Bond uykusunun arasında zil sesleri ve anonslar duydu. Sonra Virginia'ya girdiler. Burada hava daha ılımlıydı.

Tarlalardan dönen zenciler trene bakıp saatlerini kontrol ettiler. Dizel motorların sesi Kuzey Carolina'ya doğru uzaklaşmıştı.

Raleigh banliyölerine girdiklerinde, Bond siren sesine uyandı. Saat yedi olmuştu. Kapının altındaki mandalları çekip ışıkları yaktıktan sonra, görevliyi çağırdı.

Martini istemişti. Bir tepsi içinde gelen iki minik şişe, gözüne o kadar az göründü ki, dört tane daha söyledi.

Yemek konusunda uzun uzadıya tartıştıktan sonra, yumurta, sosis ve salata istediler. Bir de nefis Camembert peyniri.

Baldwin tabakları toplamaya geldiğinde, saat dokuz olmuştu. Başka bir şey isteyip istemediklerini sordu.

—Jacksonville'e kaçta varacağız? diye sordu

Bond.

—Sabah beş civarında efendim.

—Peronda metro var mı?

—Evet efendim. Tren tam yanında duruyor.

—Çabucak kapıyı açıp merdiveni indirebilir misin?

Zenci gülümsedi.

—Tabii efendim. İyi geceler.

Zenci çıkınca, Bond yine mandalları kapının altına sıkıştırdı. Solitaire'e, Baldwin'in söyledik-lerini anlattı.

—Hiç şaşırmadım, dedi kız. Seni istasyonda görmüş olmalılar. Bay Big'in "Gözler" adında bir casus ekibi var. Bir kere çalışmaya başladılar mı, gözlerinden hiçbir şey kaçmaz. Acaba trene kimi koydu? Eminim bir zencidir. Bu adamlara istediğini yaptırıyor.

—Öyle görünüyor, dedi Bond. Peki nasıl başarıyor bunu?

Solitaire, trenin yararak geçtiği karanlık tünele baktı. Sonra bakışlarını Bond'a çevirdi. Düşündü: İnsan onun gibi mantıklı ve sağlıklı bir çevrede yetişmiş birine bunları nasıl açıklar? Tropiğin kalbine yakın, onların gazabını hiç tanımamış birine? Tamtamların sesini hiç duy-mamış, büyülerin ani etkisini ve yarattığı dehşeti hiç görmemiş. Zencilerin, balıkların, kuşların altıncı hisleri hakkında ne bilebilir? Ya şişerek ölmek, düşünce okumak, gölge çalmak?

Solitaire korkunç anıları hatırlayıp ürperdi. Yıllarca önce zenci dadısının onu nasıl iğrenç bir adama götürüp, kötü gözlerden korumak için o iğrenç içkiyi içirdiğini anımsadı. Tam bir hafta uyumamış, geceleri yatağında bağırmıştı.

Yıllar sonra o Vudu içkisini, içinde rom, barut, mezar toprağı ve insan kanı bulunan o

karışımı öğrenmişti. Hatırladıkça kusacağı geliyordu.

Başını kaldırınca, Bond'un merakla yüzüne baktığını gördü.

—Anlamayacağımı sanıyorsun, dedi Bond. Belki bir noktaya kadar haklısın. Ama korku yoluyla insanlara pek çok şeyin yaptırılabileceğine inanırım. Çocukken bile karanlıktan korkmadığım için, bu gibi şeyler beni etkilemez. Ayrıca, Vudu üzerine birçok kitap okudum. Alay edeceğimi sanma. O kitapları yazan profesörler alay etmiyorlar.

—Pekâlâ, dedi Solitaire gülümseyerek. Onlar Bay Big'in Baron Samedi olduğuna inanıyorlar. Kendilerini kontrol eden bu insanın emirlerini yerine getiren cesetler olduğuna inanıyorlar. Baron Samedi, Vudu inancına göre ruhların en kötüsüdür. Karanlığın ve ölümün ruhudur o. Bay Big'i gördün. Dış görünüşü korkunç. Üstelik psişik güçleri var. Baron'un sembolünü yanıbaşında tutarak çevreye korku salıyor. O heykeli odasında gördün. Belki inanmayacaksın, ama bu büyüler etkili oluyor. Onu görüp de korkmayan, inanmayan tek zenci yok. Haklılar da. Emirlerine itaat etmeyenlerin nasıl işkence edilip öldürüldüklerini görseydin, sen de aynı şeyi söylerdin.

—Peki bununla Moskova'nın ilgisi ne? Bay Big'in SMERSH ajanı olduğu doğru mu?

—SMERSH'in ne olduğunu bilmiyorum. Ama Rusya ile çalıştığını biliyorum. Arada bir gelenlerle Rusça konuşuyor. Bazen beni de odada bulundurur, onlar gittikten sonra fikrimi sorardı. Eğer Moskova'nın adamıysa, Amerika'nın en güçlü adamını buldular sayılır. Bay Big'in öğrenemeyeceği şey yoktur. İstediğini elde ede-

mezse, mutlaka birisini öldürür.

—Peki neden birisi onu öldürmüyor? diye sordu Bond.

—Onu öldüremezsin. Zaten ölü o. Bir Zombi, bir ceset.

—Anlıyorum. Oldukça sağlam bir korunma. Onu öldürmek ister miydin?

—Son çare olarak, diye itiraf etti Solitaire isteksizce. Ama unutma, ben Haitiliyim. Beynim onu öldürebileceğimi söylüyor. Önsezilerim ise karşı çıkıyor. Beni budala sanacaksın.

Bond düşündü. Sonra uzanıp kızın elini tuttu.

—O kitapları okuduktan sonra, hayır. Zamanı gelince, kurşunumun üzerine bir haç çizerim. Eskiden bu numara etkili olurdu.

—Onu öldürebilecek tek kişi sensin. Dün gece ona yaptıklarından sonra... Ağır bir darbeydi olanlar. Şimdi, bana ne yapmam gerektiğini söyle.

—Yat, dedi Bond. Saat on olmuş. Ne kadar çok uyursak o kadar iyi olur. Görülmeyi göze alarak, Jacksonville'de trenden ineceğiz.

Ayağa kalktılar. Sallanan trende karşı karşıya durdular.

Birden Bond uzanıp sağ koluyla kızı kendine çekti. Solitaire kollarını onun boynuna doladı, ihtirasla öpüştüler. Bond kızı duvara yasladı. Solitaire, onun yüzünü ellerinin arasına aldı. Nefes nefeseydi. Gözleri ateş saçıyordu. Sonra Bond'u uzun uzun öptü.

Bond, kızın vücudunu okşamasına engel olan kırık eline küfretti. Sağ elini bedenlerinin arasına koyup, onun göğüslerini okşadı.

Solitaire kollarını çekip Bond'u itti.

—Bir gün senin gibi bir erkekle öpüşeceğimi

umardım. Seni ilk gördüğümde, olacakları biliyordum.

—Çok güzelsin, dedi Bond. Tanıdığım bütün kızlardan daha iyi öpüşüyorsun. Seninle sevişmeme engel olan şu koluma lanet olsun. Canım çok yanıyor. Bay Big'e bunu ödeteceğim.

Solitaire güldü.

Sonra çantasından mendilini çıkarıp Bond'un dudaklarındaki ruju sildi. Hafifçe öptü.

—Böylesi daha iyi. Kafamız çok meşgul.

Bond gülümsedi.

—Belki de haklısın. Zamanı gelince, seninle yalnız olmak istiyorum. Burada en azından bizi rahatsız edecek bir kişi var. Zaten sabah dörtte uyanmak zorundayız. O yüzden şimdi seninle sevişmek için vaktim yok. Sen yat. Ben de yanına gelir seni öperek iyi geceler dilerim.

Bond yandaki kompartımana girip kapıyı kapadı.

—Hazır olunca bana haber ver.

Koridora çıkan kapı kilitliydi. Oda onlarınkinin bir eşiydi. Bond zayıf noktaları tek tek araştırdı. Tepede havalandırma ızgarası vardı. Buradan içeri gaz vereceklerini hiç tahmin etmiyordu. Bütün vagondakileri öldürme tehlikesini göze almak olurdu bu. Geriye sadece lavabonun boruları kalıyordu. Bunlara da öldürücü bir madde koymak için, adamın cambaz olması gerekirdi. Koridorda havalandırma ızgarası yoktu.

Bond omuz silkti. İçeri giren olursa kapıdan gelmek zorunda kalacaktı. Öyleyse tetikte olması gerekiyordu.

Solitaire seslendi. Odanın içi Dior'un "Vert, Vert", parfümü kokuyordu. Kız üstteki ranzadan eğilmiş, Bond'a bakıyordu. Omuzlarına çar-

şafı sarmıştı. Bond onun çıplak olabileceğini tahmin etti. Alüminyum merdiveni tırmanıp kızın yanına çıktı. Birden omuzlarını örten çarşaf sıyrıldı.

—Lanet olsun sana! dedi Bond. Sen...

—Ateşli demek en iyisi.

Solitaire kollarını Bond'un boynuna doladı, uzun uzun öpüştüler.

—Çabuk iyileş, dedi Solitaire. Bu oyun canımı sıkmaya başladı.

Bond aşağı inip ranzayı kapatan perdeleri çekti.

—Uyumaya çalış. Yarın önümüzde uzun bir gün var.

Bond mandalları kapının altına yerleştirdikten sonra, ceketini ve kravatını çıkarttı. Solitaire'i düşünerek uyumaya çalıştı. Başının altındaki bitmek bilmeyen tekerlek seslerini, trenin hafif sallantısını, gıcırtılarını, geceleri trende uyku getiren sesleri dinlemeye başladı.

Saat on birdi. Tren Columbia ile Georgia arasında ilerliyordu. Jacksonville'e altı saat vardı. Büyük Adam hiç kuşkusuz casusuna harekete geçmesini bildirmişti. Bütün tren uykudayken, adam rahatlıkla koridorları kullanabilirdi.

Bond ışığını açıp bir süre kitap okudu. Ama düşüncelerinden kurtulamayınca ışığı kapatıp yattı. Solitaire'i, geleceği, tekrar Leiter'ı görmeyi düşündü.

Saatler sonra, içi geçmek üzereyken başının yakınlarında metal bir ses Bond'u, eli silahında uyandırdı.

Kapıda biri vardı. Kilit kurcalanıyordu.

Bond hemen çıplak ayakları üzerinde harekete geçti. Yan kompartımanın kapısını açıp

geçti. Yavaş yavaş koridorun kapısını açmaya başladı.

Sürgüyü açtığında, kulakları sağır edici bir "klik" sesi duyuldu. Kendini koridora attığında, çok ilerde kaçan birini gördü.

İki eli de serbest olsa, adamı vurabilecekti. Ama kapıları açmak için silahı beline koymak zorunda kalıyordu. Bond onu izlemenin yararsız olacağını biliyordu. Adamın girebileceği bir sürü boş kompartıman vardı. Tek şansı adamı şaşırtmaktı.

H kompartımanına döndü, kapıyı kilitleyip ışığı yaktı. Solitaire hâlâ uyuyordu. Yerde beyaz bir kâğıt duruyordu. Bond kâğıdı alıp, yatağın kenarına oturdu.

Ucuz not defterlerinden koparılmış bir kâğıttı bu. Kırmızı mürekkeple üzerine bir şeyler karalanmıştı. Yazıları okumaya başladı.

Cadı, sakın beni öldürme.
Bırak beni, aradığın vücut o.
Ölümsüz davulcu sabah kalktığında,
Davulunu senin için çalacak.
Çok erkenden, çok erken, çok erken, çok...
Çocukları büyümeden öldüren Cadı.
Ölümsüz davulcu şafakla kalkınca,
Davulunu senin için çalacak.
Çok erkenden, çok erken, çok erken, çok...
Sana sesleniyoruz.
Ve sen de duyuyorsun.

Bond yatağına uzanıp düşündü.

Sonra kâğıdı katlayıp cebine koydu.

Sırtüstü yattı ve hiçbir şey düşünmeden şafağı beklemeye başladı.

XII. BÖLÜM

EVERGLADES

Sabah beş sularında trenden kaçıp Jacksonville'e indiler.

Hava hâlâ karanlıktı. Ve Florida garının ışıkları tek tük yanıyordu. Metro girişi 245 numaralı vagonun birkaç metre ötesindeydi. Merdivenlerden inerken, trende hiçbir hayat belirtisi yoktu. Bond, Baldwin'e gittikten sonra kompartımanın kapısını kilitlemesini ve perdeleri çekmesini söylemişti. St. Petersburg'a varana kadar kimse yokluklarını anlamayacaktı.

Bond, gişeye gelince, St. Petersburg'a giden ilk metronun Gümüş Hayalet'in kardeşi Gümüş Meteor olduğunu öğrendi. Tren saat dokuzda kalkacaktı. İki kişilik yer ayırttıktan sonra, Bond kızın koluna girdi. Birlikte sıcak, karanlık sokağa doğru yürüdüler.

Birkaç lokanta bütün gece açıktı. Neonla kapısında "İyi Yemekler" yazılı kapıdan içeri girdiler. Tipik gececi lokantalardan biriydi bu. Onların içeri girdiğini gören öteki müşteriler başlarını kaldırıp baktıktan sonra, konuşmalarına devam ettiler.

Kapının girişinde, dört bölme vardı. Bond ve Solitaire bunlardan birine geçtiler. Bond canı sıkılarak yemek lekesi olmuş menüye baktı.

Kısa bir süre sonra, yorgun garson kızlardan biri gelip bölmeye yaslandı. Gözlerini Solitaire'in elbisesinden ayırmadan, ne istediklerini sordu.

—Portakal suyu, kahve, omlet, dedi Bond.

—Bana da, dedi Solitaire. Biliyor musun? Bu sezonda güney kıyıları dünyanın en büyük enayi tuzağı haline gelir. Doğu kıyısında milyonerleri soyarlar. Güneyde sıradan adamı. İyi de oluyor. Çünkü zaten insanlar oraya ölmeye gidiyorlar. Nasılsa paralarını yanlarında götüremeyecekler.

—Aman Tanrım, dedi Bond. Ne biçim bir yere gidiyoruz biz?

—St. Petersburg'da hemen hemen herkes ölüdür. "Büyük Amerikan Mezarı" denir oraya. Postanede çalışan bir memur ya da demiryolları memuru emekli olunca ikramiyesini alıp oraya gider. "Güneş Kenti" derler St. Petersburg'a. Emekliler, hayatlarının son yıllarını güneş altında geçirmeye giderler. Hava her zaman o kadar güzeldir ki, yağmur yağdığı günler yerel gazete The Independent bedava dağıtılır. Yılda birkaç kez havalar kötü gittiği için, gazete iyi reklam yapar. Herkes saat dokuzda yatar. Gündüzleri de bir yığın ihtiyar, kaldırım kahvelerinde dedikodu yapıp briç oynarlar.

—Çok sıkıcı bir yere benziyor, dedi Bond. Bay Big neden orada çalışıyor?

—Bay Big için mükemmel bir yer. Briç hileleri dışında, suç oranı sıfırdır. Polis gücü etkin değildir. Sahil koruma, sadece Küba ile Tampa arasındaki kaçakçılıkla ilgilenir. Bay Big'in orada ne yaptığını bilmiyorum. Herhalde Küba

ile ilgili bir iştir. Galiba Küba, Harlem yoluyla Karayipler'de kızıl casusları yönetiyor. Her neyse, St. Petersburg herhalde Amerika'nın en masum kentidir. Oraya bayılacaksın. Belki yerleşip hayatının sonuna kadar orada yaşamak istersin.

—Tanrı korusun! dedi Bond. Umarım Bay Big'in adamlarıyla takışmayız. Birkaç zavallı ihtiyarı kalpten öldürmek istemem. Hiç genç yok mu bu kentte?

—Var tabii, dedi Solitaire, gülerek. Motel sahipleri, yaşlıları soyan tüccarlar. Sevgili Bay Bond, benimle St. Petersburg'a yerleşip ihtiyarlamak ve kendi halinde bir hayat sürmek istemez misin?

—Önce seninle uzun bir zaman çılgınca yaşamak isterim, dedi Bond gülümseyerek. Bunu daha iyi başarabileceğimi sanıyorum. Ama gece dokuzda yatmaları hoşuma gitti.

—İyi, dedi Solitaire. Sen dokuzda yat. Ben de arka kapıdan sıvışıp ihtiyarlarla bezik oynamaya giderim.

Hesabı ödedikten sonra istasyonun bekleme salonuna doğru yürüdüler. Gümüş Meteor gelene dek, Bond kıza Bay Big ve operasyonları hakkında sorular sordu.

Solitaire'in anlattıklarını Bond zaten biliyordu. Kız geçen yılı, Harlem'deki katında bir tutsak gibi geçirmişti. Yanında iki zenci kadınla yaşamış, asla yalnız sokağa çıkmamıştı.

Arada bir Bay Big onu odasına çağırıyor, Bond'a yaptığı gibi insanların düşüncelerini okumasını istiyordu. Solitaire, o insanların ne tip kişiler olduğunu anlamaya çalışarak yanıtlar veriyordu. Söylediklerinin çoğunlukla ölüm emri olduğunu biliyordu. Ama kötü olarak yar-

gıladığı kişilerin kaderine karşı kayıtsız kalıyordu. Odaya gelenlerin pek azı beyazdı.

Solitaire'in anlattıkları, çok güçlü ve aktif, acımasız, son derece büyük operasyonları yöneten bir kişiliği ortaya çıkarıyordu.

Altın paralar hakkında tek bildiği, birkaç kez zencilerin kaç tane sattıkları ve ne kadar para aldıkları üzerine sorguya çekildikleriydi. Solitaire her seferinde bu zencilerin yalan söylediklerini anlamıştı.

Bond kendi bildiklerini açıklamamaya özen göstermişti. Meslek hayatı ile Solitaire'e duyduğu arzu arasına aşılmaz bir engel koymayı başarmıştı.

Tren, bataklıklar ve ormanlarla, kilometrelerce uzayıp giden narenciye ağaçlarını aşarak Florida'ya doğru ilerliyordu.

Öğle yemeğinden sonra, tren birden Meksika Körfezi'ne ulaştı. Bond, palmiye ağaçlarını, durmadan uzayıp giden motelleri farkedince başka bir Florida gördü. Reklamlardaki Florida idi bu.

St. Petersburg'dan bir önceki istasyonda, Clearwater'da indiler. Bond taksiye binip Hazine Adası'nın adresini verdi. Saat ikiydi ve hava çok sıcaktı. Solitaire, şapkasını ve peçesini çıkartmakta ısrar etti.

—Tül yüzüme yapışıyor, dedi. Zaten yüzümü hiç kimse görmedi.

*

* *

Park Street ve Central Avenue'nün kesiştiği yolda, başka bir taksinin yanında durdular. Öteki taksinin içinde, yüzü çiçek bozuğu bir zenci oturuyordu.

Zenci, Solitaire'in profilini görünce ağzı bir

karış açıldı. Hemen arabayı kenara çekip bir eczaneye koştu. Bir St. Petersburg numarası çevirdi.

—Ben Poxy. Hemen Robber'ı ver bana. Robber, sen misin? Dinle beni, Büyük Adam kent dışına çıktı galiba. Ne demek onunla az önce New York'tan konuştum? Kızını burada bir takside gördüm. Tabii eminim. Yanında yüzünde yara izi olan bir adam vardı. Ne demek onları takip et? Belki bir kere daha baksam iyi olur. Tamam, tamam. Sakin ol. Nasılsa taksiyi yolda yakalarız.

"Robber" denilen adam, beş dakika sonra New York'u aradı. Bond konusunda uyarılmıştı, ama Solitaire'in bu işle ilgisini anlayamıyordu. Büyük Adam ile konuştuktan sora, gerekli emirleri aldı.

İşin içinde tam on bin papel vardı. İki adama ihtiyacı olacaktı. Bu da ona sekiz binlik bırakıyordu. Dudaklarını yalayarak Tampa merkezindeki bir bilardo salonunu aradı.

*

* *

Bond, Everglades'e gelince taksinin parasını ödedi. Everglades, denize kadar uzanan yeşillikler arasındaki bir dizi villa sitesinin ismiydi. Sahilden öteye, bir ayna gibi pırıl pırıl ve sakin Meksika Körfezi'nin suları uzanıyordu.

Londra, New York ve Jacksonville'den sonra çarpıcı bir değişiklikti burası.

Solitaire'ı de yanına alarak, Bond "Büro" yazan kapıdan içeri girdi. Karşılarına saçları maviye boyanmış, titrek bir kadın çıktı.

—Evet?

—Bay Leiter?

—Evet. Siz Bay Bryce olmalısınız. Tam sahi-

lin önündeki villa. Bay Leiter öğlenden beri sizi bekliyor. Ve..? (Gözlüklerinin üzerinden Solitaire'e baktı.)

—Bayan Bryce, dedi Bond.

—Ah evet. Kayıt defterini lütfen imzalar mısınız? Tam adresinizi yazın lütfen. Teşekkürler.

Kadın onları en soldaki villaya götürdü. Kapıyı çalınca, Leiter göründü. Bond sıcak bir karşılama beklerken, Leiter dehşete düşmüş göründü. Çilek rengi saçları birden dikildi.

—Henüz karımla tanışmadın galiba, dedi Bay Bond.

—Hayır, hayır. Yani evet. Nasılsınız?

Leiter kendini kaybetmişti. Solitaire'i unutarak Bond'u kolundan tuttuğu gibi içeri çekti. Son anda kızı da hatırlayıp öteki eliyle onu da içeri çektikten sonra topuğuyla kapıyı hızla kapadı. Bayan Stuyvesant'ın "Umarım buradan..." diye başlayan lafı ağzına tıkıldı.

Leiter bir Bond'a, bir kıza bakıyordu.

Bond bavulu yere bıraktı. Küçük antre iki kapıya açılıyordu. Bond kapılardan birini açıp Solitaire'e içeri girmesini söyledi. Oturma odası, çok zevkli döşenmişti. Bambu koltuklara, kırmızı-yeşil desenli yastıklar konmuştu. Mavi duvarlara yine bambu çerçeveli resimler asılmıştı. Cam masanın üzerinde içi çiçekle dolu bir vazo ve beyaz bir telefon duruyordu.

Bond ve Solitaire oturdular. Bond bir sigara yakıp paketini ve çakmağını masaya attı.

Birden telefon çalmaya başladı. Leiter uykudan uyanmış gibi yürüyüp ahizeyi kaldırdı.

—Benim. Yüzbaşıyı bağla. Burada. Henüz geldi. Hayır, iyi görünüyor. (Leiter bir süre dinledikten sonra, Bond'a döndü. Trenden nerede

indiklerini sordu.) Jacksonville'de inmişler. Evet. ayrıntıları öğrenip seni ararım. Cinayet Masası'nı arar mısın? New York'u da. Çok teşekkürler, yüzbaşı.

Leiter telefonu kapattı, alnındaki terleri sildikten sonra Bond'un karşısına geçip oturdu. Birden Solitaire'e bakıp özür dilercesine gülümsedi.

—Sizi öyle karşıladığım için özür dilerim. Bu herifi bir daha görmeyeceğimi sandım. Konuşabilir miyiz? diye Bond'a sordu.

—Evet, dedi Bond. Solitaire artık bizden yana.

—Radyo dinlemediniz, gazete okumadınız herhalde. Kısaca anlatayım. Gümüş Hayalet, Jacksonville'i geçtikten hemen sonra durduruldu. Kompartımanınız bombalandı. O sırada koridorda olan bir hamal da öldü. Başka ölen yok. Ortalık birbirine girdi. Herkes bu işi kim yaptı,Bay ve Bayan Bryce kimdir?diye soruyor. Orlando polisi harekete geçti. Sizi New York'a kadar tespit etti. Otelde yeri, trendeki biletleri hep FBI'ın ayırttığını öğrendiler. Herkes üstüme geliyor. Ve sen kolunda harika bir kızla, çok mutlu bir tavırla kapıdan içeri giriyorsun.

Leiter kahkahadan kırılıyordu.

—Washington'dan gelen haberleri duymalıydın. Herkes vagonu benim bombalattırdığımı sanıyor. Haydi bakalım, şimdi sen anlat.

Bond, Leiter'dan ayrıldıktan sonra başından geçenleri kısaca anlattı. Sonra cebinden kompartımanda bulduğu kâğıdı çıkartıp masanın üzerine koydu.

—Dur bakayım, dedi Solitaire.

Uzanıp kâğıdı aldı.

—Evet. Bu bir Vudu büyüsü. Afrika'daki

Aşanti Kabilesı tarafından kullanılır. Birisini öldürecekleri zaman bunları bir kâğıda yazarlar. İyi ki bana söylemedin James, sinir krizine tutulurdum.

—Kötü bir şey olduğunu anlamıştım, ama fazla ciddiye almadım, dedi Bond. Solitaire'i ülke dışına çıkarana kadar saklasak iyi olur. Yarın onu uçakla Jamaica'ya göndermek istiyorum. Orada onu korurlar.

—Tabii, dedi Leiter. Tampa'dan bir uçağa bindiririz. Bugün çok geç oldu artık. Yarın akşamüstü binerse, gece Jamaica'ya varır.

—Sen ne dersin Solitaire? diye sordu Bond.

Kız pencereden dışarı bakıyordu. Gözlerinde, Bond'un önceden de gördüğü o dalgın ifade vardı.

Birden Solitaire ürperdi.

Dönüp Bond'a baktı. Eliyle, kolunu tuttu.

—Evet, dedi. (Duraksadı.) Herhalde gitmek en iyisi.

XIII. BÖLÜM

BİR PELİKANIN ÖLÜMÜ

Solitaire ayağa kalktı.

—Gidip kendime bir çeki düzen vereyim. Herhalde sizin de konuşacak bir sürü şeyiniz vardır.

—Elbette, dedi Leiter. Yolculuk sizi çok yormuş olmalı.

Leiter genç kadına yatacağı yeri gösterdikten sonra, elinde bir şişe viskiyle geri döndü.

—İçkiye ikimizin de ihtiyacı var. Banyonun yanındaki küçük mutfağa içki stok ettim.

—Haydi ayrıntıları anlat, dedi Bond. Anlaşılan iyi iş becermişler.

—Evet. Ama ceset sayısını tutturamadılar.

Leiter ayaklarını masaya dayayıp bir sigara yaktıktan sonra anlatmaya başladı:

—Gümüş Hayalet, Jacksonville'den saat beşte ayrıldı. Waldo'ya altıda vardı. Waldo'dan ayrılır ayrılmaz, -tabii bu benim tahminim- Bay Big'in adamı gelip sizin kompartımanın yanındakine bir havlu astı. Tam pencerenin üstüne. Bu, "yandaki pencere" anlamına gelen bir işaretti. Waldo ile Ocala arasındaki yol bir hayli uzundur. Tren bataklıkların ortasından

geçer. Waldo'dan ayrıldıktan yirmi dakika sonra, lokomotifin tablosundaki acil durum ışıkları yanmaya başlamış. Patlama sesleri duyulmuş. Makinist, neler olduğunu anlayamadan hemen durmuş. Yol dümdüz çünkü. Tren yolunun tam karşındaki otobanda saat altıya çeyrek kala, siyah bir Buick bekliyormuş. Hava henüz aydınlanmaya başlamış. Arabanın dışında üç zenci bekliyormuş. Bunlardan biri silahlı. 245 numaralı vagona yaklaşıyorlar. Sizin kompartımanın penceresini açıp, içeri bombayı sallıyor ve üçü birden arabaya koşuyor. Baldwin, adamların sizin kompartımana yaklaştığını görmüş. O sırada koridordaymış çünkü. Trende sinir krizi geçirenler dışında, zarar gören olmamış. Tabii karışıklık çıkmış. Tren 245 numaralı vagonu arkada bırakıp yoluna devam etmiş. Gelelim, ikinci perdeye. Leiter, bu villada arkadaşı James'i hayatında hiç üzmediğini umarak kederli kederli otururken...

Bond gülmeye başladı.

—Ne teşkilat! Eminim Bay Big bir yığın tanıkla işin içinden sıyrılacaktır. Ne adam! Elinden üçüncü kez kurtuluyorum. Ama artık işler kızışmaya başladı.

—Evet, dedi Leiter düşünceli bir tavırla. Bay Big şimdiye dek üç hata yaptı. Bundan hiç hoşlanmayacak. Şaşkın bir haldeyken, onu köşeye kıstırıp kaçmalıyız. Altın kaçakçılığının burada yapıldığına kuşkumuz yok. Secatur yatı Jamaica'dan doğru buraya geliyor. O solucan fabrikasının limanına demirliyor. Neydi ismi? Rubberus mu ne?

—Ourobouros, dedi Bond. Mitolojideki dev solucanın ismi. Solucan fabrikası için iyi bir isim.

Bond birden masaya vurdu. Aklına bir şey gelmişti.

—Felix! Tabii, Ourobouros ya da Robber... Anlamıyor musun? Bay Big'in buradaki adamı o olmalı. Aynı adam.

—Ulu Tanrım! dedi Leiter. Evet! Fabrikanın sahibi Yunanlının hiçbir şeyden haberi yok. Asıl peşine düşmemiz gereken adam müdürü. "Robber." Haydi, gidelim. Gidip fabrikaya birgöz atalım. Secatur şimdi Küba'da. Birkaç gün önce buradan ayrıldı. Yatı baştan aşağı aradılar. Tabii bir şey bulamadılar. Bakalım Robber denilen adamı görebilecek miyiz? Orlando ve Washington'u arayıp bildiklerimizi anlatmalıyım. Bay Big'in trendeki adamını yakalamaları gerek. Sen gidip Solitaire ile konuş. Biz dönene kadar dışarı çıkmasın. Akşama onu iyi bir lokantaya götürürüz. Dönüşte de uçak biletini alırız.

Leiter telefonu açıp santralla konuşmaya başladı. Bond onu yalnız bıraktı.

On dakika sonra yola çıkmışlardı. Solitaire villada kalmak istememişti.

—Burada kalmak istemiyorum... İçimde garip bir his var.

—Sana burada bir şey olmaz. Bir saat sonra döneceğiz. İstersen bu gece Tampa'da kalırız. Sonra uçağa binene kadar yanından ayrılmam.

—Evet, lütfen, demişti Solitaire. Burada korkuyorum. Kendimi tehlikede hissediyorum. Git şimdi. Çabuk dönün.

Bond eğilip genç kadını öpmüştü. Leiter seslenince birlikte dışarı çıkmışlar, kapıyı da dışardan kilitlemişlerdi.

Bond kendini huzursuz hissederek Leiter'ın peşinden arabaya yürüdü. Solitaire'in önsezile-

rine saygı duyuyordu. Bay Big'in onları buraya kadar izlemesine olanak yoktu. Hazine Adası' nda Everglades gibi yüzlerce villa vardı. Leiter' ın arabasını görünce bu düşünceleri aklından çıkardı.

Bond yüksek performans arabalarını kullanmaktan hoşlanıyordu. Amerikan arabaları hep canını sıkardı. Onlarda kişilik ve Avrupa arabalarının ustalığı yoktu. Bir yıl kullanmak ve gelecek yıl yeni modelle değiştirmek için yapılmışlardı. Havalı fren ve direksiyonla, otomatik vitesle bir sürücünün yeteneğini geliştirmesine olanak yoktu.

Ama Leiter, eski bir Cord bulmuştu. Bond yere yakın arabaya binince, birden neşelendi. On beş yıllık olmasına karşın, dünyanın en modern görünümlü arabalarından biriydi.

Hazine Adası'nı St. Petersburg'a bağlayan otoyoldan süratle ilerlediler. Yat limanına paralel giden yolda ilerlerken, Bond buraya neden "İhtiyarlar Yurdu" dendiğini anladı. Kaldırım kahvelerinde oturan herkes beyaz saçlıydı. Hepsi oturmuşlar, bir yandan briç ya da bezik oynarken, bir yandan da dedikodu yapıyor, torunlarından söz ediyor, fiyatlardan şikâyet ediyor olmalıydılar.

Konuştuklarını duymak için aralarında olmaya gerek yoktu. Küçük, yaşlı ve saçsız kafaların sallanışından, sırtlara vurulan tokatlardan neden söz ettikleri belliydi.

—Bunlara bakınca, insanın canı tabuta girip kapağını örtmek istiyor, dedi Leiter.

—Gidelim buradan, dedi Bond, homurdanarak. Bu gidişle başımıza daha neler gelecek kimbilir!

Rıhtıma gelince sağa döndüler. Sahil

Koruma binasına kadar ilerlediler. Rıhtımda her şey daha normal görünüyordu. Depolar, balıkçıların ağları, martıların çığlıkları, hepsi daha canlı bir hayatın belirtileriydi.

—İnip yürüsek iyi olur, dedi Leiter. Robber'ın yeri bir sokak ötede.

Arabayı rıhtımın yanında bırakıp indiler. Odun deposunu geçtikten sonra, sola ve tekrar deniz yönüne döndüler.

Küçük yol, denize birkaç metre uzanan, eski bir tahta iskeleyle son buldu. Sağ tarafta küçük bir depo vardı. Beyaz kapıların üzerine siyahla, "Ourobouros. Canlı Solucan ve Yem Ticareti Mercan, Deniz Kabukları, Tropik Balıklar." yazılıydı. Daha küçük bir kapının üzerinde de "Özel, Girilmez" tabelası okunuyordu.

Bir adam, şezlonga oturmuş, sırtını kapıya vermişti. Elindeki Remington tüfeği temizliyordu. İnce, kansız dudaklarına bir kürdan iliştirmişti. Üzerinde yırtık giysiler vardı. Kırk yaşlarında olmalıydı. Kumarbaz ve altın madeni konulu filmlerdeki acımasız ve soğuk, kötü adamlara benziyordu.

Bond ve Leiter onun yanından geçip yürüdü. Adam başını silahından kaldırmadı. Ama Bond, onun gözleriyle kendilerini izlediğini sezdi.

Sarı başlı, gri bir pelikan iskeleye tünemişti. Yaklaşmalarına izin verdikten sonra, suya daldı. Bond ve Leiter onun uçuşunu seyrettiler. Ağır kuş arada bir yakaladığı balıkları midesine indirdikten sora, yine iskeleye yöneldi. Bond ve Leiter geri döndü.

Adam hâlâ silahını temizliyordu.

—Merhaba! dedi Leiter. Buraya sen mi bakıyorsun?

—Hı-hı! dedi adam, başını kaldırmadan.

—Acaba teknemi buraya bırakabilir miyim?

—Hayır.

Leiter cüzdanını çıkardı.

—Bir yirmilik işini görür mü?

—Hayır. (Adam başını kaldırıp Leiter'a baktı.) Teknenin adı ne?

—Sybil, dedi Leiter.

—Buralarda böyle bir tekne yok.

Silahını kapatıp kucağına koydu. Namlu, depoya doğru dönüktü.

—Körsün sen, dedi Leiter. Bir haftadır burada. Çift dizel motorlu, on sekiz metrelik, beyaz bir tekne.

Adamın kucağındaki silah kavis çizerek hareket etmeye başladı. Adamın sol eli tetikteydi.

Bond ve Leiter kımıldamadan durdular.

Tüfeğin namlusu yavaş yavaş Bond ve Leiter'ın karnının önünden geçti. İkisi de kımıldamaya cesaret edemediler. Silah durdu. Namlunun ucu iskeleye döndü. Robber, hafifçe başını kaldırdı, gözlerini kıstı ve tetiği çekti. Pelikan küçük bir çığlık attıktan sonra, suya düştü. Silahın sesi limanda yankılandı.

—Ne diye öldürdün hayvanı? diye sordu Bond öfkeyle.

—Alıştırma yapıyorum, dedi adam.

—Gidip şunu Hayvanları Koruma Cemiyeti'ne şikâyet edelim, dedi Leiter.

—Başkasının arazisine izinsiz girmekten tutuklattırırım sizi, dedi Robber. Burası özel arazi. Haydi, defolun! İkinizin de üzerinde silah kokusu alıyorum. Bir daha buraya gelirseniz, ikinizi de öldürür, bana saldırdığınız için kendimi koruduğumu söylerim. Sybil'miş! Pis

suratlılar!

Birbirlerine baktılar. Leiter gülümsedi.

—İlk raunt Robber'a, dedi.

Tozlu yolda yürüdüler. Güneş batıyordu. Önlerindeki deniz kanlı bir göle benziyordu. Anayola çıkınca, Bond arkasına dönüp baktı. Kapının üzerindeki ışık yanıyordu.

—Ön kapıyı denemenin bir yararı yok, dedi Bond. Ama tek girişi olan bir depo hayatımda duymadım.

—Ben de yanı şeyi düşünüyordum, dedi Leiter. Onu bir dahaki ziyaretimize saklarız.

Arabaya binip Central Avenue'ye doğru ilerlediler.

Dönerken, Leiter kız hakkında bir sürü soru sordu.

—Umarım odaları senin istediğin şekilde ayırmışımdır.

—Daha iyisini yapamazdın, dedi Bond neşeyle.

—Ama unutma, motellerin duvarları oldukça incedir. Kulaklarım da iyi duyar.

—Bu gece yatağında kendini ölmüş bulursan, dedi Bond gülerek, kimin yaptığını anlarsın.

Everglades'e vardıklarında hâlâ şakalaşıyorlardı. Onları ciddi yüzüyle Bayan Stuyvesant karşıladı.

—Özür dilerim, Bay Leiter, ama korkarım burada müzik çalmanıza izin veremem. Öteki müşteriler rahatsız olurlar.

Bond ve Leiter, hayretle kadına baktı.

—Özür dilerim Bayan Stuyvesant, dedi Leiter. Ne dediğinizi pek iyi anlayamadım.

—Gönderttiğiniz o kocaman radyo. Adamlar kutuyu bile kapıdan zor geçirdiler.

XIV. BÖLÜM
YEDİĞİ YEMEK MİDESİNE DOKUNDU

Kız fazla zorluk çıkarmamıştı.

Leiter ve Bond müdireyi bahçede bırakıp villaya koştuklarında, Solitaire'in odasını düzenli, yatağını bozulmamış buldular.

Odanın kilidi zorlanarak açılmıştı. İki adam çeri girip silahlarını kıza çevirmiş olmalıydılar.

Sonra kızı ya bayıltıp, ya da ağzını bağlayarak kutuya koymuşlardı. Villanın arkasında kamyon tekerleklerinin izleri vardı. Girişteki hole kocaman, eski model bir radyo bırakılmıştı. Kullanılmış bir radyo.

Bond'un gözlerinin önüne, Solitaire'in dehşet dolu yüzü geldi. Onu yalnız bıraktığı için kendi kendine küfretti. İzleri nasıl da çabuk bulmuşlardı? Bay Big'in mekanizmasının başka bir örneğiydi bu.

Leiter, telefonla FBI merkezini aradı.

—Havaalanları, tren istasyonları ve otoyollar. Washington'un da bu işe çok önem vereceğinden eminim. Teşekkürler. Ben buradayım.

Leiter telefonu kapadı. Bond, boş gözlerle denize bakıyordu.

—Tanrıya şükür, yardım edecekler, dedi Lei-

ter. Kızın eşkâlini verdim, arayacaklar. Sen de müdire olacak o kadına bir şeyler uydur. Solitaire'i hırsızların kaçırdığını söyle. Polisin geldiğini, Everglades'i suçlu bulmadığımızı anlat. Kimse skandaldan hoşlanmaz.

Bond odayı gözden geçirdi. Oda hâlâ Solitaire'in kokusuyla doluydu. Şapkası ve tülü hâlâ dolaptaydı. Birkaç tuvalet malzemesi masanın üzerinde duruyordu. Bond kızın çantasını yatağın altında buldu. Ona güvenmekle hata etmemişti. Solitaire son anda çantayı yatağın altına itmiş olmalıydı. Çantayı açıp, bir bıçakla iç astarından biraz kesti. Çantanın içindeki beş bin doları cebine koydu. Bay Big Solitaire'ı öldürürse, Bond bu parayı kızın intikamını almak için harcayacaktı. Astarı elinden geldiğince düzelterek çantayı tekrar yatağın altına koydu.

Sonra büroya gitti.

İşler bittiğinde saat on olmuştu. Sert birer içki içtikten sonra, merkez lokantaya gittiler. Masalarda oturan müşteriler korku ve kuşkuyla onlara baktı. Tehlikeli görünen bu iki adam, böyle bir yerde ne arıyordu? Yanlarındaki kadına ne olmuştu? Gece olanların anlamı neydi? Bayan Stuyvesant onların Washingtonlu, hükümette çalışan kişiler olduklarını söylemişti. Bu ne anlama geliyordu? Herkes onların Everglades'den kovulmaları fikrinde birleşmişti.

Servis kapısı yanındaki kötü bir masaya oturtuldular. Yemek saat yedide servis edildiği için, masaya getirilen balık ve hindi soğuktu.

Bond sessizce yedi. Yemek bittikten sonra, Leiter neşeli olmaya çalıştı.

—Gel sarhoş olalım, dedi Leiter. Bu berbat

bir günün çok kötü bir sonu. Yoksa yaşlılarla bingo mu oynamak istiyorsun?

Bond omuz silkti. Oturma odalarına gidip içki içerek ay ışığında gümüş rengine boyanmış sahili, karanlık denizi seyrederek oturdular.

Bond düşünemeyecek kadar içtikten sonra, şimdi kendisine ait olan Solitaire'in yatak odasına gitti. Kararını vermişti. Hava aydınlanır aydınlanmaz, Robber'ın peşine takılacak, ondan zorla gerçeği öğrenecekti. Robber'ın, Solitaire'in kaçırılmasında büyük rol oynadığını biliyordu. Adamın acımasız gözlerini ve bembeyaz dudaklarını düşündü. Çarşafın altındaki kolları gerildi. Sonra kararlı bir tavırla gözlerini kapatarak uykuya daldı.

Saat sekize kadar uyudu. Küfrederek bir duş aldıktan sonra, beline havluyu dolayıp Leiter'ın odasına girdi. Perdeler kapalıydı. Ama içeri giren ışıkta, yatakların hiçbirinde yatılmamış olduğu anlaşılıyordu.

Bond, Leiter'ın bir şişe viskiyi bitirip kanepede sızdığını düşünerek kendi kendine gülümsedi. Oturma odası boştu. Yarıya kadar dolu viski şişesi masanın üzerinde duruyordu.

Sonra zarfı gördü. Kapının önündeki koltuğun üstünde duruyordu. Kurşunkalemle bir şeyler karalanmıştı.

"Düşüncelere daldım, canım uyumak istemiyor. Saat beş suları. Solucan fabrikasını ziyaret etmeye gidiyorum. Kız kaçırılırken o ihtiyarın iskelede oturması çok garipti. Sanki burada olduğumuzu biliyordu ve işler yolunda gitmezse, harekete geçmek için hazır bekliyordu. Saat ona kadar dönmezsem, polise haber ver. Tampa 88.

Felix"

Bond beklemedi. Giyinirken kahve ve sandviç söyledi. Taksi çağırdı. On dakika sonra, villadan çıkarken telefonun sesini duydu. Geri koştu.

—Bay Bryce? Burası Mound Park Hastanesi. Acil Servis'ten Doktor Roberts. Burada Bay Leiter isminde bir hastamız var. Sizi soruyor. Hemen buraya gelebilir misiniz?

—Ulu Tanrım! dedi Bond. Durumu nasıl?

—Fena değil. Araba kazası. Birisi vurup kaçmış. Hemen gelebilir misiniz? Sizi istiyor.

—Elbette, dedi Bond rahatlayarak. Hemen geliyorum.

Taksi, St. Petersburg'u geçip Central Avenue'ye çıktı. Bond hastanenin Ourobouros Ltd.'nin yanında olduğunu görünce, kuşkularında haklı olduğunu anladı.

Taksiyi savdıktan sonra, koşarak binaya girdi. Geniş holdeki resepsiyon masasında, güzel bir hemşire oturmuş gazete okuyordu.

—Dr. Roberts? diye sordu Bond.

—Dr. ne?

—Doktor Roberts, acil bölümden. Bu sabah buraya Felix Leiter adında bir hasta getirilmiş.

—Burada o isimde bir doktor ve hasta yok, dedi hemşire.Bir dakika. (Önündeki listeyi kontrol etti.)Acil Servisi arayıp bir sorayım. Adınız neydi?

—Bryce, dedi Bond. John Bryce.

Hol çok serin olmasına karşın ter içinde kalmıştı. Paniğe kapılmamaya çalışarak ıslak ellerini pantolonuna sildi. Lanet olası kız işini beceremiyordu. Bond dişlerini gıcırdattı.

—Özür dilerim, Bay Bryce. Yanlışlık olmalı. Bu hastanede o isimde hiç kimse yok. Yanlış hastaneye gelmediğinizden emin misiniz?

Bond kıza cevap vermeden arkasını döndü.

Alnındaki terleri silerek kapıdan çıktı.

Bir taksiye atlayarak, Everglades'e gitmesini söyledi şoföre. Bütün bildiği, Leiter'ı yakaladıklarıydı. Ve kendisini villadan uzaklaştırmaya çalışmışlardı. Dizginler bir kez daha Bay Big'in eline geçmişti. Şansları iyi gitmiyordu.

Bond'un taksiden indiğini gören Bayan Stuyvesant, koşarak yanına geldi.

—Zavallı arkadaşınız. Daha dikkatli olmalı.

—Evet Bayan Stuyvesant, dedi Bond. Ne oldu?

—Siz gittiniz, ambülans geldi. (Kadının gözleri kötü haberi verirken pırıl pırıl parlıyordu.) Bay Leiter trafik kazası geçirmiş. Sedyeyle içeri getirdiler. Doktor daha sonra gelecekmiş. Eğer yapabileceğim...

Bond koşarak Leiter'ın odasına girdi.

Leiter'ın yatağında biri yatıyordu. Üstü çarşafla örtülmüştü. Yüz kısmında çarşafta kıpırtı bile yoktu.

Bond dişlerini sıkarak yatağa doğru eğildi. Çarşafı sıyırdı. Yatakta yatanın yüzü yoktu. Bir şeyin çevresine mumya gibi bandajlar sarılmıştı.

Çarşafı çekti. Bütün vücut bandajlarla sarılmıştı. Bandajların arasından kan sızıyordu. Her taraf kan içinde kalmıştı.

Bandajdaki bir aralıktan, ağız kısmı olması gereken yerden dışarı bir kâğıt çıkmıştı.

Bond kâğıdı alıp öne eğildi. Yanağına hafifçe bir soluk değdi. Telefonu koparırcasına yerinden aldı. Tampa'ya derdini anlatabilmesi tam yirmi dakika sürdü. Az sonra geleceklerini söylediler.

Bond telefonu kapatıp elindeki kâğıda baktı. Paket kâğıdına kurşunkalemle bir şeyler karalanmıştı:

YEDİĞİ YEMEK MİDESİNE DOKUNDU.

Yazının altına, parantez içinde bir not eklenmişti:

(Bunun gibi daha bir sürü iyi şakamız var.)

Uykuda yürür gibi, Bond kâğıdı masaya bıraktı. Sonra yataktaki bedene döndü. Duyduğu o soluk sesi de kaybolur diye, bedene dokunmaktan korkuyordu. Yavaş yavaş başın üstündeki bandajları çıkarmaya başladı. Saçlar ortaya çıkınca, Bond parmaklarını ağzına götürdü. Tuz tadı vardı. Saçlardan bir kısmını bandajdan kurtarıp yakından baktı.

Tekrar kıvırcık kızıl saçları gördü. Birlikte bir sürü serüvene atıldıkları kartal yüzlü Teksaslıya aitti bu saçlar. Onu bir süre eski haliyle düşündü. Sonra saçları tekrar bandajların içine sokup, yatağın kenarına oturdu. Arkadaşının vücudunun ne kadarının kurtarılabileceğini düşünmeye başladı.

İki dedektif ve doktor geldiğinde, Bond onlara bildiklerini anlattı. Bond'un telefonda söylediklerini yerine getirerek, Robber'ın yerine bir polis arabası göndermişlerdi.

Doktor işini bitirince, oturma odasına girdi. Endişeli görünüyordu. Bond ayağa fırladı. Doktor kendini bir koltuğa attı.

—Yaşayacak, dedi doktor. Ama yüzde elli şansı var. Zavallıyı perişan etmişler. Bir kolu gitmiş. Sol bacağının da yarısı. Yüzü berbat. Bunu neyin yaptığını aklıma bile getiremiyorum. Tek düşünebildiğim bir hayvan ya da büyük bir balık. Hastaneye götürünce, öğreniriz. Ambülans şimdi gelir. Ne ısırdıysa, diş izleri kalacak.

Sessizce oturdular. Telefon durmadan çalıyordu. New York, Washington arıyordu. St.

Petersburg polisi neler olduğunu öğrenmek istemiş, olaya karışmamaları emredilmişti. Bu ülke çapında bir işti. En sonunda, devriye arabasından sorumlu yüzbaşı aradı.

Robber'ın yerini baştan aşağı aramışlardı. Balık, yem ve deniz kabuklarından başka bir şey bulamamışlardı. Robber ve adamları gözaltına alınıp saatlerce sorguya çekilmişti. Onları suçlayacak bir kanıt bulunamadığı için, avukatları gelir gelmez serbest bırakılmışlardı. Leiter'ın arabası az ötede bulunmuştu, ama üzerindeki parmak izleri üç adamınkine uymuyordu.

—Aramaya devam edin, dedi kendini Binbaşı Franks olarak tanıtan sorumlu dedektif. Ben de az sonra geliyorum. Washington mutlaka bu adamları yakalamamız gerektiğini söylüyor. Tampa polisine de haber vereceğim. Şimdilik güle güle.

Saat üç olmuştu. Polis ambülansı,doktoruve ölümüne pek az kalmış bedeni alarak gitti. Bond'un planını öğrenmek isteyince Bond Washington ile konuşmadan bir şey söyleyemeyeceğini bildirdi. Bu arada Leiter'ın arabasını alabilir miydi? Evet, kayıtların işi biter bitmez arabayı getireceklerdi.

Onlar gittikten sonra, Bond düşüncelere dalarak oturdu. Hazırlanan sandviçleri yiyip, sert bir içki içti.

Telefon çaldı. Bond karşısında, CIA'da Leiter'ın çalıştığı bölümün şefini buldu. Londra'nın onayını almışlardı. Bond'un hemen Jamaica'ya gitmesini istiyorlardı.

Bond yarın ilk uçakla gideceğini söyledi. Harlemli bey ve kız arkadaşı Doğu kıyısında Vero Plajı denilen bir yerden özel bir uçakla Küba'ya gitmişlerdi. Oraya vardıklarını Küba'

daki bir CIA görevlisi bildirmişti. Secatur hâlâ oradaydı.

Bond bir süre düşündü. Sonra, Miami'deki Doğu Bahçeleri Akvaryumu denilen dükkâna telefon etti. Telefondaki adama, dev bir akvaryum için tropik bir köpekbalığı almayı düşündüğünü söyledi.

—Bildiğim kadarıyla o tip balıklar yalnız Ourobouros'da vardır Bay Bond, dedi telefondaki adam. Onlarda çok büyük köpekbalıkları var. Yabancı hayvanat bahçelerine satıyorlar. Beyaz köpekbalığı bile vardır. Bir şey değil. Ama unutmayın, o canavarları beslemek size çok pahalıya malolur. Güle güle.

Bond tabancasını çıkarıp temizledi. Geceyi beklemeye başladı.

XV. BÖLÜM

SOLUCANLAR ARASINDA BİR GECE YARISI

Saat altı sularında Bond valizlerini toplayıp hesabı ödedi. Bayan Stuyvesant onun gidişine sevinmişti. Everglades son tayfundan beri böylesine heyecanlı günler yaşamamıştı.

Leiter'ın arabasına binip kente indi. "Pete'ın Yeri" isimli lokantada, hayatında gördüğü en büyük biftekle patates kızartması yiyip bira içti. Karnı doyunca kendini daha iyi hissetmeye başladı. Sonra bir nalburda durdu, bazı şeyler aldı.

Bond arabaya binip, kentin haritasını inceledi. Kentin çevresinde döndükten sonra güneyden Robber'ın deposuna yaklaştı. Arabayı deniz kenarına park etti ve indi.

Alçak deniz duvarının tepesi bir metre eninde vardı. Ourobouros ile Bond'u ayıran yüz metrelik yol karanlıktı.

Bond duvara çıkıp binalar ile deniz arasında sessizce yürüdü. Binaya yaklaştıkça tiz bir inilti duydu. Binanın arkasındaki boş otoparka atladığında inilti korkunç bir çığlığa dönüşmüştü. Bu, balıkları soğuk gecelerde yaşatmak için kullanılan ısıtma sisteminin gürültüsüydü. Gündüzleri içeri ışık girebilmesi için, tavanın cam

kaplı olması gerekiyordu.

Tahmini doğru çıkmıştı. Deponun tepesi cam kaplıydı. Kocaman pencereler, açıktı. Aşağıda küçük bir kapı da vardı. Ama kapı kilitliydi. Menteşelerin kenarındaki teller, hırsız alarmı konduğunu gösteriyordu.

Bond kapıyla ilgilenmedi. Yanına, pencereden içeri girmesini kolaylaştıracak aletler almıştı. Üzerine basıp yükselecek bir şeyler aradı. Çok geçmeden büyük bir lastik buldu. Lastiği deponun önüne yuvarlayıp, ayakkabılarını çıkarttı.

Makinelerin seslerinden, kimsenin onu duymasına olanak yoktu. Yanına aldığı cam kesicisi ve macunla işe koyuldu. Büyük bir tabaka camı kestikten sonra, ortasına kocaman bir parça macun yapıştırıp camı tutarak çekti.

On beş dakika çalıştıktan sonra, camı olduğu gibi yerinden çıkartmayı başardı. Aşağıda, içleri balık dolu havuzları görebiliyordu. Duvarlardaki raflara sıra sıra deniz kabukları dizilmişti.

Elinde cam aşağı indi, cam panoyu yere bıraktı. Sonra ayakkabılarını gömleğinin içine soktu. Tek eli sakat olduğu için, ayakkabılarını silah olarak kullanabilirdi. Etrafı dinledi. Motorların sesi dışında, çevrede çıt yoktu. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Gökyüzünde tek bulut yoktu, yıldızlar pırıl pırıldı. Tekrar lastiğin üzerine çıktı. Rahatça açtığı delikten içeri atladı.

Yine durup çevreyi dinledi. Yine motor sesinin dışında ses duyamadı. Burunları çelik ayakkabılarını gömleğinin içinden çıkarıp, duvardaki rafa koydu. Sonra elinde kalem biçiminde bir fener tutarak beton üstünde yürümeye başladı.

Bond canlı akvaryum balıkları bölümündeydi. Yürürken arada bir akvaryumlardan küçük bir ışık gözüne çarpıyor, kocaman iki göz akvaryumun camına yaklaşarak kendisine bakıyordu.

Ortadaki koridora vardığında, aradığı zehirli balıklardan birini buldu. Daha New York'ta, bu şirkete ait dosyaları okurken Ourobouros Ltd.'nin karanlık yanını öğrenmeye karar vermişti.

Buradaki havuzlar daha küçüktü; hepsinde tek balık vardı. Bond'a bakan gözler daha soğuk ve ürkütücüydü. Havuzların üzerinde "ÇOK TEHLİKELİ-UZAK DURUN" gibi uyarılar vardı. Değişik boylarda en azından yüz kadar havuz gördü Bond. Havuzlardaki canavarların içinde, Batı Hint Okyanusu'nun Akrepbalığı bile vardı.

Bond havuzun dibine bakınca, yarıya kadar çamur ya da kumla dolu olduğunu gördü.

İki metre boyundaki akrepbalığının yüzdüğü havuzu seçti. Bu tehlikeli hayvanların huylarını biraz bilirdi. Belkemiklerinde çıngıraklı yılanınki kadar tehlikeli bir zehir taşırlardı,ve dokunmadıkça insana saldırmazlardı.

Havuzun kenarı, Bond'un beline geliyordu. Satın aldığı bıçağı çıkardı. Sonra kolunu sıvayıp, havuza doğru eğildi ve bıçağı balığın gözlerinin arasına doğru çevirdi. Eli suya girince, balığın uzun dikenleri tehdit edercesine kabarırken bedenindeki çizgiler de çamur rengine dönüştü.

Bond çok iyi hesaplayarak bıçağı balığın başına sapladı. Sonra balığı kendisine doğru, havuzun camlı kısmından yukarı çekti. Yana çekilerek, hayvanı yere fırlattı. Balık, paramparça olmuş başına karşın, çırpınmaya devam

etti.

Bond havuza eğilip, elini çamur ve kumun içine soktu.

Evet, işte oradaydılar. Zehirli balık hakkındaki kuşkuları doğrulanmıştı. Çamurun derinliklerinde, parmaklarına sıra sıra madeni paralar değdi. Düz bir tepsiye sıralanmışlardı. Bir parayı suda temizleyerek çıkardı. Feneriyle inceledi. Para hiç kuşkusuz altındı. Üzerinde II. Philip'in resmi ve İspanyol armaları vardı.

Bond havuza bakarak düşünmeye başladı. Bu havuzda, hiçbir gümrükçünün aramaya cesaret edemediği yüzlerce para olmalıydı. Yirmi bin dolar değerindeki bir hazineyi, tek bir zehirli balık koruyordu. Bir hafta önce Secatur' un getirmiş olduğu kargoydu bu anlaşılan. Tam yüz havuz. Seyahat başına yüz elli bin dolarlık altın. Çok geçmeden kamyonlar gelecek, bir yerlerde plastik koruyucu elbiseler giymiş adamlar bu balıkları çıkartıp ya denize atacaklar, ya da yakacaklardı. Sonra paralar piyasaya sürülecek ve Bay Big'in teşkilatına servet kazandıracaktı.

Havuza arkasını dönünce, birden deponun bütün ışıkları yandı ve sert bir ses bağırdı:

—Sakın kımıldama. Kaldır ellerini havaya!

Bond ana girişte, yirmi metre kadar ötede, elinde silahıyla Robber'ı gördü. Kendini havuza doğru atarken, Robber'ın kötü nişan almış olması ve atladığı havuzun üstünün kapalı olması için dua etti. Evet, havuzun üstü telle örtülüydü. Tam o anda silah patladı, havuz parçalanarak içindeki sular tazyikle dışarı akmaya başladı.

Bond havuzların arasına girdi. Tam köşeyi dönerken bir silah sesi daha duyuldu, tam kulağının yanında melekbalıklarının akvaryumu

bomba gibi patladı.

Robber elli metre geride kalmıştı. Bond'un içeri girdiği pencereye ulaşmasına olanak yoktu. Bir süre soluk soluğa bekleyip düşünmeye çalıştı. Havuzların kenarları beline kadar geldiğine göre, koşarken saklanamazdı. Tam o anda bir kurşun bacaklarının arasından geçip, başka bir akvaryuma rastladı. Yüzlerce balık yere döküldü. Bond adımlarını açarak hızlı hızlı yürüdü. Beretta'yı eline almayı başarmıştı. Ortadaki koridora girerken, iki kez üstüste ateş etti. Başının üstündeki akvaryum patlayınca, Robber yere eğildi.

Cam ve su seslerini bir çığlık izledi. Bond gülümsedi.

Hemen diz çöküp adamın dizlerine nişan aldı. İki kez ateş etti. Ama elli metre, küçük kalibreli silahı için çok uzak bir mesafeydi. İkinci bir akvaryum patladı. Ardından metal kapıya çarpan merminin sesi duyuldu.

Robber tekrar ateş etmeye başladı. Bond saklanarak ilerlemek zorundaydı. Arada bir Robber'ı uzakta tutmak için ateş ediyordu. Ama savaşı kaybetmişti. Öteki adamın mermileri bitmek bilmiyordu. Bond'un ise silahında iki kurşunu kalmıştı. Bond ışıklara ateş etmeyi düşündü, ama en azında iki sıra halinde yirmi tane lamba vardı.

Bond en sonunda vazgeçmeye karar verdi. Boşu boşuna bu ölümcül mücadelede kendisini yormanın bir anlamı yoktu.

Akvaryumların yanından geçerken, kendine en yakın olanı yere itti. Ender siyambalıkları büyük bir patlamayla yere savruldu. Masanın üzerinde büyük bir boşluk açılmıştı. Bond ayakkabılarını giydikten sonra, masanın üzerine

atladı.

Robber için artık hedef oluşturmuyordu. Depoda ölen balıkların çırpınması ve motorun uğultusu dışında ses duyulmuyordu. Bond ayakkabılarını sıkı sıkı bağladı.

—Çık ortaya, dedi Robber. Çıkmazsan bomba atarım. Geleceğini biliyordum. Bol mermim var.

—Vazgeçsem iyi olacak galiba, dedi Bond. Çünkü ayak bileğimden yaralandım.

—Ateş etmeyeceğim. Silahını yere at ve ortadaki koridordan ellerin havada yürü. Sohbet edelim seninle biraz.

—Başka seçeneğim yok galiba, dedi Bond.

Beretta'yı betona attı. Cebinden altın parayı çıkartıp bandajlarının arasına, avucuna yerleştirdi.

Bond ayağını yere basınca inledi. Kolları havada yürürken, sol ayağını sürüyor ve topallıyordu. Koridorun ortasında durdu.

Robber yarı yerde sürünerek, yarı yürüyerek silahı Bond'a çevrili yaklaştı. Bond, adamın sol gözünün üzerinde bir kesik olduğunu gördü.

—Kollarını kaldır, dedi Robber.

Bond homurdanarak, kollarını daha yükseğe kaldırdı.

Robber ayağıyla bir şeyi yana itti. Sürgü çekilmesine benzer metal bir ses duyuldu. Bond dişlerini gıcırdattı. Şimdi Leiter'ın başına gelenleri anlıyordu.

—Tanrım! dedi Bond. Oturmam gerek. Bacağım beni taşımıyor.

—Ben sana soru sorarken ayakta duracaksın.

O anda Bond sol elindeki altın parayı yere attı. Para çıngırdayarak yere düştü ve yuvarlan-

maya başladı.

Saniyenin küçücük bir bölümü kadar zamanda, Robber'in gözleri yere çevrildi. O anda Bond'un çelik burunlu ayakkabısı Robber'ın silahı tutan eline bir tekme indirdi. Aynı anda Robber tetiği çekti. Kurşun tavandaki pencereyi tuzla buz etti. Bond kendini adamın midesine doğru fırlattı.

Bond'un sol kolu yanmaya başladı. Aynı anda silahı sırtına yedi. Robber'ın dengesini bozmaya çalışıyordu. Tekrar çelik burunlu ayakkabısıyla saldırdı. Ayakkabı Robber'ın dizine indi. Adam kendini kurtarmaya çalışırken, acıyla bir çığlık attı, silahı yere düştü. Yere düşerken, Bond'un yüzüne indirdiği yumruk Robber'ı birkaç metre öteye yolladı.

Robber'ın vücudu yere değdiği anda, yerin bir bölümü yavaşça döndü ve Robber betondaki geniş bir delikte kayboldu.

Robber çığlıklar atarak tutunmaya çalıştı. Parmaklarıyla son anda yeri yakalamayı başardı.

Bond'un soluğu kesilmişti. Ellerini beline koyarak büyük deliğin başına yürüyüp aşağı baktı.

Robber dudakları gerilmiş, gözleri saydamlaşmış dehşet dolu yüzle Bond'a bakıyordu.

Bond aşağıdan gelen sesleri duydu. Herhalde parmaklıklar yoluyla denize açılıyordu. Robber'ın sesi kesilince, Bond suda kıpırdanmalar duydu. Bir şey ışıktan rahatsız olmuştu. Beyaz köpekbalığı olmalı, diye düşündü.

—Çıkar beni dostum. Söz veriyorum istediğini anlatacağım, diye inledi Robber.

—Solitaire'e ne oldu?

—Büyük Adam'ın işi! Tampa'dan iki adamı

kaçırdı onu. Butch ve Lifer. Oasis ismindeki bilardo salonundalar. Kıza zarar gelmedi. Kurtar beni.

—Ya Leiter?

—O onun hatasıydı. Sabah erkenden beni çağırdı. Deponun yandığını söyledi. Beni tutup buraya getirdi. Depoyu aramak istedi. Buradan aşağı düştü. Kazaydı, yemin ederim. Ölmeden az önce onu yukarı çektik. İyileşecek.

Bond buz gibi gözlerle betona tutunan bembeyaz parmaklara baktı. Robber, Leiter'ı oraya atmış olmalıydı. Son anda yarı yenmiş vücudu yukarı çekmişlerdi. Bir an için bütün benliğini kin sardı.

Bond iki sert tekme attı.

Derinliklerden kısa bir çığlık duyuldu. Sonra sular karıştı.

Bond kenara çekilip bölmeyi kapadı.

Yerden altın parayı ve Beretta'yı aldı. Ana girişe gidip savaş alanının kalıntılarına son bir kez baktı.

Hazine sırrının keşfedildiğini belirten hiçbir şey yoktu ortada. Bond'un elini soktuğu havuzun üstü telle kapanmıştı. Sabah depoya gelen görevliler, balığın ölmesine şaşırmayacaklardı. Robber'dan geri kalanları köpekbalığının havuzundan çıkaracaklar ve silahlı çarpışma sonunda o hale geldiğini sanacaklardı. Bond'un kurşunlarını bulunca, işin arkasında kimin olduğunu anlayacaklardı.

Bond ışıkları kapatıp dışarı çıktı. Solitaire ve Leiter adına küçük bir hesaplaşmadan ibaretti olanlar.

XVI. BÖLÜM

JAMAICA

Saat sabahın ikisiydi. Bond arabasına atlamış, Tampa otoyolunda hızla yol alıyordu.

Yolda bir motele girip bardan viski istedi. Barmen buzlu viskiyi hazırlarken ellerini, yüzünü yıkadı. Sol elindeki bandajlar pislik içindeydi ve eli zonklamaya başlamıştı. Gözleri yorgunluk ve uykusuzluktan kıpkırmızıydı. Bara gidip viskiyi içtikten sonra, bir tane daha söyledi. Barmen tatilini para kazanmakla geçiren üniversiteli bir öğrenciye benziyordu. Konuşmak istedi, ama Bond'un konuşacak hali kalmamıştı. Bardağına bakarak Felix Leiter'ı ve köpekbalığının iğrenç homurtularını düşündü.

Hesabı ödedikten sonra, Gandy Köprüsü'nü geçti. Sonra havaalanına doğru döndü. Önüne çıkan ilk motelde durdu.

Moteli işleten orta yaşlı çift, aralarına bir içki şişesi almışlar, televizyon seyrediyorlardı. Hiç soru sormadan, memnuniyetle Bond'un on dolarını aldılar. Bond temiz odaya girince, hemen soğuk bir duş aldı, dişlerini fırçaladı ve kendini yatağa attı.

Gözlerini kapar kapamaz, derin bir uykuya

daldı. Amerikaya vardığından beri ilk kez yarını düşünmüyordu.

Öğle vakti uyandı, bir kafeteryaya girip nefis bir sandviçle kahve içtikten sonra odasına döndü. Tampa'daki FBI merkezine raporunu hazırlayıp yolladı. Raporda, depoda bulduğu altından hiç söz etmedi. Bay Big, Jamaica'daki işlerine engel olabilirdi.

Havaalanına gitti ve son anda uçağa bindi. FBI'ya gönderdiği raporda belirttiği gibi, Leiter'ın arabasını havaalanında bıraktı. Hediyelik eşya dükkânında hiçbir şey satınalmadan gezinen yağmurluklu adamı görünce, raporda bundan söz etmenin gereksiz olduğunu anladı. Yağmurluklar FBI adamlarının simgesi haline gelmişti. Bond'un uçağa bindiğinden emin olmak istiyorlardı. Bir daha onu görmezlerse sevineceklerdi. Amerika'da nereye gitse, ardında ölü bırakmıştı. Uçağa binmeden önce, St. Petersburg'daki hastaneyi aramıştı; keşke aramasaydı. Leiter hâlâ baygındı. Yeni bir haber yoktu. Bir gelişme olursa, Bond'a telgrafla bildireceklerdi.

Tampa Körfezi'nin üstünde doğuya doğru yol almaya başladıklarında, saat beş olmuştu. Güneş batıyordu. Çok geçmeden Florida'nın insan görmemiş bataklıklarından sonra Miami' ye yaklaştılar. Üç yüz mil ötede Jacksonville göründü. Bond orada yediği kahvaltıyı hatırladı. Üç gün önceydi. O kahvaltıdan sonra neler olmuştu. Çok geçmeden, Nassau'da bir süre kaldıktan sonra, Küba'ya uçacaktı. Belki de Bay Big'in saklandığı yere. Solitaire, başını kaldırıp gökyüzüne bakacak ve önsezileri ona Bond'un yakında olduğunu söyleyecekti.

Bir kokteyl ve akşam yemeğinden sonra dün-

yanın en zengin adasına indiler. Nassau'da binlerce dolar poker masalarına fırlatılır, palmiyelerin arasındaki villalar elli bin dolardan satılırdı.

Platin kenti geride bırakıp, Havana'nın inci gibi ışıklarına yaklaştılar. Amerikan kentlerinin sert gece ışıklarından ne kadar farklıydı Havana. Pastel bir alçakgönüllüğü vardı.

Küba'yı geride bıraktıklarında, uçağı bir anda tabuta çeviren tropik fırtınalardan birine yakalandılar. Bond koltuğuna yapıştı. Sol eli ağrımaya başlayınca kendi kendine küfretti.

Az sonra kemerini çözüp, alnındaki terleri sildi. Fırtınayı atlatmışlardı. Palisadoes Havaalanı'na indiklerinde, "her şeyin canı cehenneme," diye düşünüyordu. Gizli Servis Karayip Bölümü'nün başı O'Neil kendisini havaalanında karşılayacaktı.

Saat on bire geliyordu, hava çok sıcaktı. Askeri Pikap onları Kingston'un yollarından Mavi Dağlar'ın pırıl pırıl tepelerine götürürken, Bond sevinçle tropik havayı içine çekti.

O'Neil'in Stoney Tepesi'ndeki beyaz villasının balkonuna ulaşana dek, tek kelimeler kullanarak konuştular.

*

* *

O'Neil ikisine de sert viski soda hazırladı. Sonra Jamaica'da olanları anlattı.

O'Neil, ince yapılı, otuz beş yaşlarında,neşeli bir adamdı. Ama, yüzünde derin hatlar vardı. Acele hareketlerindenve tamamlamadığıcümlelerden Bond onun çok sinirli olduğunu anladı. Merkez'den gelen ve bölgesine yerleşen birine karşı kıskançlık beslemiyordu.

O'Neil işin kendi yanını anlattı.

Eskiden beri Sürpriz Adası'nda bir hazine olduğu söylenirdi ve Bloody Morgan hakkında bilinenler bu söylentileri doğruluyordu. Küçük ada, tam Köpekbalığı Körfezi'nin ortasındaydı. Bu körfez, kuzey kıyısında, Kingston'dan Jamaica'ya uzanan yolun tam ucundadır. Büyük korsan, Köpekbalığı Körfezi'ni kendisine karargâh seçmişti. İspanyollar Karayipler' den temizlenene dek, kral da onun korsanlığına göz yummuştu. Bunu başarınca, Morgan'a şövalyelik ve Jamaica valiliği verildi. Böylece, Morgan Köpekbalığı Körfezi'ni liman olarak kullanmaya başladı. Oraya üç malikâne kurdu. Bu evlerin kalıntılarından hâlâ altın paralar çıkıyor. Morgan'ın gemileri hep Sürpriz Adası'na demirlerdi. Bu ada, mercandan oluşmuş, ortası sık ağaçlarla kaplı, minicik bir yerdir. Morgan 1683 yılında dönmemek üzere Jamaica'dan ayrıldı. Krallığa ihanet etmek suçundan yargılanacaktı. Hazinesi Jamaica'da kaldı. Ve nerede olduğunu söylemeden Morgan öldü. Maracaibo yağmaları, Panama'dan getirilen altınlar, İspanyol gemilerinin esir alınması düşünülürse, bu akılalmaz zenginlikte bir hazineydi. Ama ardında hiçbir iz bırakmadan kayboldu. Hazinenin hep Sürpriz Adası'nda olduğu sanılıyordu. Ama iki yüz yıldır yapılan araştırmalar hiçbir sonuç vermedi. Sonra, altı ay önce, birkaç hafta içinde iki önemli olay oldu. Körfezden genç bir balıkçı kayboldu ve Sürpriz Adası adı bilinmeyen bir New York şirketi tarafından satın alındı. Satıştan birkaç hafta sonra, Secatur yatı Morgan'ın eski limanına demir attı. Zencilerden oluşan bir grup, adanın kayalık bölgesine merdiven oyduktan sonra, tepeye bir dizi tek katlı ev kurdular. Bütün gereçlerini

yanlarında getirmişlerdi. Balıkçılardan sadece taze meyve ve su lar. Çevrelerini rahatsız etmeyen uysal kişilerdi. Ourobouros Ltd. için tropik ve ender bulunan balıklar toplayacaklarını söylediler. Bir süre adada kazı yaptılar.

Secatur her on beş günde bir Meksika Körfezi'ne gelip gitmeye başladı. Yatı dürbünle seyredenler, balık havuzlarının yüklendiğini gördüler. Daima on beş adam geride kalıyordu. Adaya yaklaşmaya çalışanlar, uyarılıyorlardı Hiç kimse gündüzleri adaya yaklaşmayı başaramadı. Sonu felaketle biten iki çabadan sonra, kimse gece yaklaşmayı da denemedi. İlk çaba, yerli balıkçılardan biri tarafından yapıldı. Bir gece adaya yüzen balıkçının ertesi sabah cesedi sahile vurdu. Balıklar gövdesi dışında her tarafını yemişlerdi. Balıkçının adaya varması gereken saatlerde, Köpekbalığı Körfezi Köyü korkunç bir tamtam sesiyle uyandı. Ses adanın merkezinden geliyordu. Bilenler bunu Vudu tamtamları olarak tanımladılar. Ses tam beş dakika sürdü.

O günden sonra hiçbir tekne gündüz bile adaya yaklaşmadı.

Bu olaydan sonra O'Neil, Londra'ya olayla ilgili bir rapor yollamıştı. Büyük boksit kaynaklarından dolayı Jamaica stratejik önem taşıdığı için, Londra derhal Washington ile temasa geçti. Sonunda adayı satın alanın Bay Big olduğu ortaya çıktı.

O'Neil'e, her ne pahasına olursa olsun orayı araştırma emri verildi. O da, Köpekbalığı Körfezi'nin batısında Beau Çölü denilen bir araziyi kiraladı. Arazide ondokuzuncu yüzyıldan kalma Jamaica'nın büyük malikânelerinden

birinin kalıntısı vardı ve Secatur'un demir attığı bölgeye bakıyordu.

O'Neil Bermuda'dan iki usta yüzücü getirtti, gece gündüz dürbünle adayı gözlemeye başladı. Kuşku uyandıracak bir şey göremeyince, iki yüzücüyü adaya gönderdi.

O gece iki adam geri dönmediler.

Ertesi gün, cesetlerinin kalıntıları sahile vurdu.

—1942 yılında bir kızı köpekbalığı ısırmıştı, diye anlatmaya devam etti O'Neil. O yıldan beri köpekbalıkları Jamaica'da kimseye saldırmadı Adamlarımın bıçakları vardı. Onları korumak için elimden geleni yapmıştım, Korkunç bir iş. O günden beri hiçbir şey yapamadık. Washington yoluyla, kanuni bir şekilde adaya girmeye çalıştık. Ama formaliteler engel oldu. Londra sen gelene kadar beklememi söyledi.

—Secatur'da neler oluyor? diye sordu Bond.

—Hâlâ Küba'da. CIA'ya bakılırsa bir hafta sonra yola çıkacak.

—Kaç seyahat yaptı?

—Yirmi kadar.

Bond, yüz elli bin doları yirmiyle çarptı. Tahminleri doğruysa, Bay Big adadan bir milyon dolar değerinde altın götürmüştü.

—Sana Beau Çölü'ndeki evi hazırlattım. Bir de hızlı araba buldum. Quasi isminde, Cayman Adaları'ndan biri yardımcı olacak. Karayipler'deki en iyi yüzücü ve balıkçıdır. Secatur gelene kadar Manatee Körfezi'ndeki evde dinlenebilirsin. Bana göre tek cevap adaya gitmek. Sürpriz Adası'na gitmek istiyorsan formunda olman gerek. Londra ve Washington ile haberleşmeyi yöneteceğim için ben burada kalacağım. Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?

—Evet, dedi Bond. Londra'dan bize bir balıkadam elbisesi göndermelerini söyle. Tüpüyle birlikte. Bol yedek parça. Birkaç tane sualtı silahı, sualtı feneri, komando bıçağı, köpekbalıklarını uyuşturmak için ilaç. Ve Amerikalıların Pasifik'te kullandıkları köpekbalıklarını itici ilaçlarından. Bir de, savaşta gemilerin gövdesine yapıştırdığımız bombalardan.

XVII. BÖLÜM

ÖLÜM RÜZGÂRI

Kırmızı muzlarla dolu bir tabak, mor elmalar ve mandalinalar, yumurta ve sosis, Jamaica marmelatı, simsiyah ve şekersiz kahve.

Bond, üzerinde şortu, balkonda kahvaltısını ederken Kingston ve Port Royal'ı seyrediyordu. İşinin tehlikeli ve karanlık yönü olduğu kadar, zevkli yanları da vardı.

Bond, Jamaica'yı iyi bilirdi. Savaştan sonra, Küba komünistleri Jamaica işçi sendikalarına sızmaya çalıştıklarında buraya gönderilmişti. O zamandan beri yeşil adayı ve neşeli insanlarını çok severdi. Şimdi geri döndüğüne ve bu pis iş başlamadan önce bir hafta dinleneceğine çok seviniyordu.

Kahvaltıdan sonra O'Neil, yanında uzun boylu esmer bir adamla çıkageldi.

Bu, Caymanlı Quasi idi. Bond onu görür görmez sevdi. Yüzü güçlü ve ciddiydi. Sadece burnu ve ellerinin açık renk avuçları, derisinin siyah olduğunu belirtiyordu.

Bond elini sıktı.

—Günaydın kaptan, dedi Quasi.

Dünyadaki en ünlü denizcilerin ırkından gel-

diği için, bildiği en yüksek rütbe buydu. Ama sesinde yaltaklık eder gibi bir hal yoktu. Tavırları açık ve içtendi.

O anda ilişkileri belirlendi. Aralarında otoriteye yer yoktu.

Quasi'ye planlarını açıkladıktan sonra, Bond onun getirdiği arabaya atlayıp Junction yoluna doğru ilerlemeye başladı.

Quasi yolda çok iyi bir arkadaş, harika bir kılavuzdu. Castleton'un ünlü palmiye bahçelerinden geçtiler. Quasi tropik bitkilerin iyileştirici özelliklerinden, ormanın zehirlerinden, gugukkuşunun dilinin uzunluğundan söz etti.

Bir yandan anlatırken öte yandan yolda gördüğü insanları eliyle selamlıyor, onlar da ismini bağırarak karşılık veriyordu.

—Ne çok kişi tanıyorsun, dedi Bond.

—Sürpriz Adası'nı üç aydır gözetliyorum, kaptan, dedi Quasi. Bu yoldan haftada iki kere gelip geçerim. Jamaica'da insanların gözleri pek keskindir.

Sabah on buçukta Köpekbalığı Körfezi'ne vardılar. Bond arabayı durdurup aşağı indi. Körfez ay şeklindeydi. Kuzeydoğudan esen rüzgârda dalgalar kabarıyordu. Bu dalgalar, beş yüz mil ötedeki Meksika Körfezi'nden doğuyor, sonra dünyadaki uzun yolculuklarına başlıyorlardı.

Ayın tam ortasında, Sürpriz Adası denizden otuz metre kadar yükseliyordu. Çevresindeki sular huzur dolu ve sakindi. Hemen hemen yuvarlaktı. Mavi porselen tabak üstüne konmuş, üzeri yeşil kremalı gri bir pastaya benziyordu.

Balıkçı kulübelerinin otuz metre kadar yükseğinde durmuşlardı. Bulundukları yerle adanın tepesi aynı seviyedeydi. Quasi adanın ortasındaki

ağaçlar arasına kurulmuş küçük evleri gösterdi. Bond dürbünle evleri inceledi. Rüzgârla havaya savrulan ince dumandan başka yaşam belirtisi yoktu adada.

Sol taraflarında, körfezin batı kolunun ortasında, küçük beyaz kumlu bir plajın arkasında karargâhları vardı. Beau Çölü. Bond tam on dakika Secatur'un demir attığı yerle karargâh arasındaki denizi inceledi. Bir saat sonra ana sahil yoluna çıktılar.

Küçük muz limanı Ocho Rios'dan kuzey kıyısındaki Montego Körfezi'ne doğru ilerlediler. Şubat ayı olduğu için, oteller doluydu. Bir lokantada durup yemek yedikten sonra iki saat ötedeki adanın batı ucuna doğru güneşin altında yola çıktılar.

Burada, sahildeki büyük bataklıklar yüzünden, Columbus zamanından beri hiçbir şey olmamıştı. Aravak yerlilerinin yerini Jamaicalı balıkçılar almıştı. Onun dışında adeta zaman durmuştu.

Bond hayatında bu kadar güzel plaj görmemişti. Bembeyaz, palmiyelerle çevrili kumsal göz alabildiğine uzanıyordu. Gölgeliklere balıkçı kulübeleri kurulmuştu.

Kulübelerin ortasındaki boşlukta Bond'un kalacağı yazlık ev vardı. Bond arabayı evın yanına park etti. Çeşitli haşerelerden korunmak için ev direklerin üzerine yapılmıştı. Quasi evi dolaşırken, Bond beline bir havlu dolayıp iki yüz metre ötedeki denize doğru yürüdü.

Bir saat ılık sularda yüzerken, Sürpriz Adası ile sırlarını, köpekbalıklarını ve denizden gelebilecek diğer tehlikeleri düşündü.

Bond eve doğru yürürken kumsineklerinden nasibini aldı. Quasi sırtındaki kabarcıkları

görünce gülmeye başladı.

—Fena ısırmışlar, kaptan. Vücudunuzdaki tuzu arıtmak için yıkansanız iyi olur. Hiç olmazsa kaşıntıyı önleriz.

Bond duştan çıkınca, Quasi onun sırtına eski bir ilaç şişesinden kreozot kokan bir ilaç sürdü.

On dakika süren alacakaranlık, geceye melankoli getirdi ve sonra yıldızlarla dolunay çıkınca deniz fısıltılara gömüldü. Ilık Jamaica rüzgârında palmiyelerin hışırtısı duyuluyordu.

Quasi başını pencereye çevirdi.

—Ölüm rüzgârı!

—Nedir o? diye sordu Bond.

—Geceleri ölüm, akşam altıdan sabah altıya kadar kötü rüzgârı estirir.Sonra her sabah Doktor Rüzgarı başlar, denizden iyi rüzgâr estirir. Jamaica da yaygın bir inançtır bu.

Dışardan ağustosböceklerinin sesleri duyuldu. Böcekler pencerelerdeki tele yapışmış, merakla içeri bakıyorlardı.

Arada bir, birkaç balıkçı ya da bir grup gülüşen kız körfezdeki tek bara doğru plajdan geçip gidiyorlardı. Quasi balıkları pişirirken, Bond da ışığın altında oturup O'Neil'in kütüphaneden topladığı tropik denizler, tehlikeli balıklar ve Cousteau'nun denizaltı avı üzerine kitaplarını okudu. Üç yüz metrelik denizi geçerken her şeyi ustalıkla yapmaya, hiçbir şeyi şansa bırakmamaya kararlıydı. Bay Big'in gücünü artık biliyordu. Sürpriz Adası olağanüstü tekniklerle korunuyor olmalıydı. Basit silah ve patlayıcılar kullanmayacaklarını biliyordu. Çünkü Bay Big polisle karşılaşmamaya özen gösteriyordu. Cinayetleri işleyenler köpekbalıkları, ahtapotlar ve öteki tehlikeli hayvanlardı.

O gece Bond düşlerinde dev mürekkepbalık-

larını, korkunç dişli köpekbalıklarını gördü. Uykusunda ter içinde kaldığı için titremeye başladı.

Ertesi gün, Quasi'nin yardımıyla alıştırmalara başladı. Her sabah kahvaltıdan önce bir mil yüzüyor, sonra kumların üzerinden eve kadar koşuyordu. Ardından ikisi kanoya binerek Bloody Körfezi ile Portakal Körfezi'nde kayalıkların arasında dolaşıyordu.

Bu körfezlerde Quasi, Bond'a denizaltı aygıtlarıyla dalmasını gösteriyordu.

Quasi sualtında kendini evinde gibi hissediyordu. Saatlerce tüfekleriyle avlanıyorlardı.

Çok geçmeden Bond denizde mücadele etmemeyi, akıntılara göre hareket etmeyi ve suda judo taktiklerini uygulamayı öğrendi.

İlk gün Bond mercanlardan yaralandı. Quasi yaralarına merhem sürerken balıkların davranışlarını, korunma mekanizmalarını, nasıl renk değiştirdiklerini anlattı.

Suda kan bulunmadığı ve balık çok aç olmadığı takdirde asla insana saldırmayacaklarını açıkladı. Tropiklerde balıklar aç kalmazdı. Silahlarını saldırmak için değil, kendilerini korumak için kullanırlardı.

—Bu kurallara uymayan tek balık barraküdadır. Hastalık dışında, düşman tanımadığı için korkusuzdur. Denizdeki en keskin dişlere sahiptir. Saatte elli mil hızla yüzebilir, dedi Quasi.

Bir gün peşlerine beş kiloluk bir barraküda takıldı. Arada bir yanlarına yaklaşıyor, sonra karanlığa karışıyordu. Kaplana benzer gözleri parlıyor, dişleri acımasızca açılıp kapanıyordu.

En sonunda Quasi, Bond'un elinden sualtı tüfeğini alıp balığı karnından vurdu. Balık dişle-

rini göstererek üzerlerine gelmişti. Quasi hayvanı vurunca, balık can havliyle çırpınmaya başladı. Quasi bu amansız mücadeleden galip çıktı.

Balığı sahile çıkardılar. Quasi başını kesti ve çenelerini bir tahta parçasıyla açtı. Hayvanın dişleri son derece keskin ve sıktı. Dilinin ön kısmında bile birkaç tane ucu kıvrık diş vardı.

—Artık bunlardan vurmak yok, dedi Quasi. Neredeyse yüzümü kaybediyordum. Budalalık ettim. Üstüne üstüne yüzseydik kaçardı. Aslında korkak balıklardır. Dişleri seni aldatmasın. Denizde pek karşılaşacağını sanmam.

—Umarım, dedi Bond. Sadece bir tane yüzüm var, o da bana lazım.

Hafta sonuna doğru Bond formunu bulmuş, güneşten bronzlaşmıştı. Günde on sigara içiyordu, bir tek kadeh içki bile içmemişti. Hiç yorulmadan iki mil yüzebiliyordu. Eli tamamen iyileşmişti ve büyük kent yaşamının zararlı etkilerini üzerinden atmıştı. Quasi bu durumdan memnundu.

—Seni yemeye niyetlenen balığın yerinde olmak istemem kaptan, deyip duruyordu.

Sekizinci günün gecesinde eve döndüklerinde, O'Neil'i kendilerini bekler buldular.

—İyi haberlerim var, dedi O'Neil. Arkadaşın Felix Leiter iyileşecek. Bir kolunu ve bacağını kestiler. Yüzü estetik ameliyat görecek. Dün St. Petersburg'dan beni aradılar. Düşünmeye başlayınca aklına ilk sen gelmişsin. Yanında olamadığı için üzülüyor ve kendisinin durumuna düşmemen için dikkatli olmanı söylüyor.

Bond'un kalbi ezilmişti. Pencereden dışarı baktı.

—Onu özlediğimi söyle. Söyle çabuk iyileş-

sin. İstediğimiz aygıtlara ne oldu? Her şey yolunda mı?

—Her şeyi aldım, dedi O'Neil. Secatur yarın Sürpriz Adası'na geliyor. Gece demir atması gerek. Bay Big de yatta. Buraya ikinci gelişi. Yanlarında bir kız da var. CIA'ya göre, Solitaire isminde bir kız. Onu tanıyor musun?

—Tanıyorum diyemem. Ama onu Bay Big' in elinden kurtarmak isterim. Onlardan biri değil.

Bond verandaya çıkmış, yıldızları seyrediyordu. Hayatında hiç böylesine karmaşık bir olayla karşılaşmamıştı. Hazinenin sırrı, büyük bir haydutun yenilgiye uğratılması, komünist casusluk ağının ortadan kaldırılması ve SMERSH denen ahtapotun bir kolunun ezilmesi. Bond'un asıl hedefi, bu acımasız ve korkunç örgüttü. Ve şimdi de Solitaire. Eşsiz ve özel armağanı.

Yıldızlar adeta şifre verircesine göz kırpıyorlardı. Ve Bond bu şifreyi çözmenin yolunu bilmiyordu.

XVIII. BÖLÜM

BEAU ÇÖLÜ

O'Neil yemekten sonra gitti. Bond ilk ışıkla yola çıkmaya karar verdi. O'Neil tehlikeli balıklar üzerine yeni kitaplar getirmişti. Bond dikkatle onları okumaya başladı.

Quasi'den öğrendiği pratik bilgiler, hiçbir kitapla kıyaslanamazdı. Genelde yaygın bir inanç vardı. Deniz üstünde yüzenler, tüple dalanlara kıyasla daha büyük tehlikedeydiler. Köpekbalıkları, sudaki kandan, yüzücünün kokusundan, ya da yüzen bir insanın hareketlerini yaralı balık gibi algıladığından saldırabilirlerdi. Ama bazen yüzeyden gelen sesler de onları korkutuyordu. Hele bir yüzücü kendilerini kovalarsa, kaçtıkları çok görülmüştü.

En başarılı köpekbalığı ilacı, bakır asetatla nigrosin boyası karışımıydı. Bütün Amerikan askeri dalgıçları bunu kullanarak bu tehlikeli hayvanlardan korunuyorlardı.

Bu ilaçtan bir miktar istetmişlerdi. Washington'dan gelen telgraf ilacın yolda olduğunu bildiriyordu. Ama henüz ilaç gelmemişti, Bond kırk sekiz saat içinde geleceğini de hiç sanmıyordu. Gerçi adaya kadar su altında

yüzerken tehlikeli bir durumla karşılaşacağını da sanmıyordu.

Yatmadan önce, suda kan olmadıkça ve kendisini tehdit eden balıktan korkmadıkça hiçbirinin saldırmayacağına karar verdi. Akrepbalığı ve ahtapota gelince, bastığı yere dikkat etmek zorundaydı.

Sabah altıda yola çıktılar ve on buçukta Beau Çölü'ne vardılar.

Kalacakları malikâne, körfeze hakim, bin dönümlük bir arazinin içinde harika bir yapıydı. Arazide narenciye ağaçları ve palmiyeler vardı. Malikâne, Cromwell devrinde yapılmış birkaç romantik yapıdan biriydi.

Ağaçların arasındaki küçük patikadan sahildeki küçük köşke gittiler. Manatee Körfezi'nde geçirdikleri bir haftadan sonra burası çok lüks gelmişti. Bond'un sertleşmiş ayaklarına değen halılar, adeta kadife gibi yumuşaktı.

Jaluzilerin arasından Bond gül ve kırmızı sardunyalarla alev alev yanan küçük bahçeye baktı. Bir koltuğun kenarına ilişip gözlerini denizin farklı maviliklerinde gezdirdikten sonra adayı gördü. Adanın üst kısmı palmiyelerle kaplı olduğu için bir şey görünmüyordu.

Quasi küçük bir ocakta öğle yemeğini hazırladı. Akşamüstü Bond biraz uyuduktan sonra Londra'nın gönderdiği gereçleri inceledi. Balıkadam elbisesini ve paletleri ayağına geçirdi. Elbise üzerine tam uymuştu. M.nin Q Bölümü doğrusu çok iyi çalışıyordu.

İçinde iki yüz atmosferlik bin litre hava bulunan tüpleri kontrol ettiler. Bond mekanizmanın son derece basit olduğunu anladı. Çalışacağı derinlikte bu hava, kendisine iki saat yetecekti.

Başka bir kutuda silahlar, komando bıça-

ğıyla ve her metale yapışabilecek özel bombalar vardı. Bir düzine kadar kalem biçiminde küçük el feneri ve operasyon sırasında dayanıklılığı artıran benzedrin tabletleri de ayrı bir kutuya konmuştu.

Bond ve Quasi tüm gereçleri inceden inceye kontrol ettiler. Yapılacak başka bir şey kalmayınca, Bond ağaçların altına oturup derinlikleri tahmin ederek kayaların arasında yolu saptayarak ve bu cehennem gezisinde kendisine tek yol gösterecek ışık olan ayın durumunu ölçerek saatlerce denize baktı.

Saat beşte, Quasi Secatur yatının geldiğini bildirdi.

—Port Maria'dan ayrılış izni almışlar. On dakika sonra burada olurlar, Bay Big, Gallia adı altında; kız da Simone Latrelle kimliğiyle yolculuk ediyor. Secatur'un kaptanı, kızı deniz tuttuğunu söylemiş. Yatta yüzden fazla boş balık havuzu var. Gümrük görevlilerinden biriymişim gibi yata çıkmak istedim, sonra vazgeçtim. Bay Big kamarasından çıkmadı. Kâğıtlarını incelemeye gittiklerinde kitap okuyordu. Gereçler ne durumda?

—Mükemmel, dedi Bond. Herhalde yarın işe girişeceğiz. Umarım hava rüzgârlı olur. Hava kabarcıklarını görürlerse mahvolduk demektir.

O'Neil içeri girerek:

—Secatur göründü, dedi.

Kıyıya mümkün olduğunca yaklaşıp dürbünle seyretmeye başladılar.

Secatur, yirmi iki metre boyunda, hız yapmak amacıyla inşa edilmiş siyah renkli harika bir yattı. Bond yatın tarihi biliyordu. 1947 yılında bir milyoner tarafından yaptırılmıştı. Çift dizel motor ve en son aygıtlarla donanmıştı.

Birden dönerek adaya doğru yol almaya başladı. İskeleye varınca, beyazlar giymiş üç zenci koşarak geldiler. Yat sahildeki üç kişinin tam karşısına rahatlıkla demirledi.

Birden, güvertede Bay Big'in dev cüssesi belirdi. İskeleye atlayıp yavaş yavaş dik tepeyi çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. Kalbi hasta olduğu için sık sık duruyordu.

Ardından sedye taşıyan iki zenci belirdi. Sedyede biri yatıyordu. Bond, Solitaire'in siyah saçlarını gördü. Hem endişelendi, hem de şaşırdı. Kıza ne kadar yakın olduğunu hissedince, kalbi sıkıştı. Solitaire'i meraklı gözlerden saklamak için sedyeye koyduklarını umdu.

Sonra iskelede on iki kişi belirdi ve balık havuzlarını yattan çıkarmaya başladılar.

—Genellikle elli kadar havuz gelir her seferinde, dedi O'Neil. Altı tane getirdiklerine göre, adada fazla kalmayacaklar.

O'Neil daha konuşmasını bitirmeden, içi yarıya kadar kum ve su dolu cam bir akvaryum elden ele geçirilerek yata yüklendi. Bunu, beş dakikalık aralıklarla öteki akvaryumlar izledi.

—Ulu Tanrım, dedi O'Neil. Yüklemeye daha şimdiden başladılar. Yarın sabah yola çıkacaklar demektir. Belki de burayı temizlemeye karar verdiler. Bu son kargo olabilir.

Bond bir süre seyrettikten sonra, sessizce ağaçların arasında yürümeye başladı.

Oturma odasına geçtiler. O'Neil viski soda hazırlarken Bond düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

Saat altı olmuş, ateşböceklerinin pırıltıları gölgeleri aydınlatmaya başlamıştı. Doğuda solgun ay çoktan gökyüzüne yükselmişti; gün

yavaş yavaş ölüyordu. Hafif bir esinti, körfezde hışırtılar yaratıyor, minik dalgaları kumlara doğru yuvarlıyordu.

—"Ölüm Rüzgârı" diye düşündü Bond.

Bu gece her şey olup bitecekti demek. Tek şansları buydu. Üstelik durum da mükemmeldi. Tabii, köpekbalıkları için gerekli ilaç henüz gelmemişti. Bunun için tam iki bin mil katetmiş ve arkasında beş ölü bırakmıştı. Yine de bu denizaltındaki karanlık serüven düşüncesiyle ürperdi. Birden denizden korkmaya ve nefret etmeye başladı.

Bond milyonlarca gizemin arasında yüzüyor olacaktı. Yalnız başına ve soğukta üç yüz metre. Gizemli bir ormanda, gardiyanları üç adam öldürmüş korkunç bir şatoya doğru gidecekti. Bu çılgınca ve akılalmaz bir işti. Bond'un derileri gerildi, tırnakları avuçlarına battı.

Kapı vuruldu ve Quasi içeri girdi. Bond pencerenin yanından ayrıldığına sevinmişti. O'Neil bir köşede oturmuş, keyifle içkisini içiyordu.

—Şimdi ışıkların üzerinde çalışıyorlar kaptan, dedi Quasi. Hâlâ beş dakikada bir, bir havuz yüklüyorlar. Sabah dört sularında işleri biter. Altıdan önce yola çıkamazlar. Işık olmadan o kayaların arasından geçmek çok tehlikelidir.

Quasi'nin şahane yüzündeki sıcak gözleri Bond'a bakarak, emir bekliyordu.

—Tam onda, dediğini duydu Bond kendisinin. Plajın solundaki kayalardan. Bize yemek hazırlayıp gereçleri içeri alır mısın? Durum mükemmel. Yarım saatte adaya varırım. Bana yediya da sekiz saatlik fünyelerden ver. Tamam mı?

—Hay hay, kaptan!

Quasi dışarı çıktı.

Bond viski şişesine baktı, sonra kararını verip üç buzun üzerine bardağı yarıya kadar doldurdu. Benzedrin tabletlerini cebinden çıkartıp bir tanesini dişlerinin arasına sıkıştırdı.

—İyi şanslar, dedi O'Neil.

Kadehini kaldırıp bir yudum içti.

—Anlat, dedi Bond. Yola hazırlanırken ne yapıyorlar? Adadan uzaklaşıp kayaların aralarına girmeleri ne kadar sürer? Son kez gelişleri bile olsa, yanlarına altı adam alacaklarını unutma.

Az sonra Bond bütün ayrıntıları öğrenmişti. Saat tam onda, yarasaya benzeyen pırıl pırıl siyah siluet, heyecanla kayaların üzerinden üç metrelik suya atladı ve denizin altında kayboldu.

—Kendine dikkat et! dedi Quası Bond'un kaybolduğu noktaya bakarak.

Sonra O'Neil ile birlikte gölgelerin arasından eve döndüler ve nöbetleşe uyumaya, olacakları korkuyla beklemeye başladılar.

XIX. BÖLÜM

GÖLGELER VADİSİ

Bond belindeki kurşun kemer yüzünden doğru dibe indi. Bir saniye bile durmadan, yüzü kumların tam üstünde ilk elli metreyi katetmeye başladı. Taşıdığı ağırlık olmasa, uzun bacakları hızını iki misli artıracaktı. Bir dakika sonra, kocaman bir mercan kayasının yanında durup dinlendi.

Durup, vücudunu dinledi.

Elbiselerin içinde vücudu sıcaktı. Güneşin altında yüzse, bu kadar sıcak olamazdı. Rahat hareket ettiğini ve nefes aldığını farketti. Açık denizde çevresini çok iyi görebiliyordu. Suyun altına sızan ışık, kayaların altındaki gölgelerin karanlık ve girilmez olduğunu vurguluyordu.

Kalem şeklindeki feneriyle çabucak bakmayı göze alınca, birden mercanlar canlanır gibi oldu. Kıllı bir deniz yılanı durup, gözsüz başıyla "ne oluyor?" gibilerden Bond'a baktı. Kızıl oltalarıyla anemonlar, ipeksi kollarını Bond'a doğru salladılar. Bir bitkinin dibinde, kumlarda bir balık başını dışarı çıkardı. Çiçeğe benzeyen bir sürü deniz solucanı, jelatin tüplerinin içine kaçtılar.

Bond feneri beline yerleştirdi.

Üstünde, denizin yüzeyi adeta gümüş bir plakaydı. Tepedeki ay ışığı, izlemeye mecbur olduğu derin ve karanlık vadiyi aydınlatıyordu. Mercanların yanından ayrılıp ileri doğru yüzmeye başladı. Işık kötüydü, ilerlemek zorlaşıyordu.

Bazen karmaşık bitkileri aşabilmek için suyun yüzüne çıkmak zorunda kalıyordu. Böylece adaya ne kadar yaklaştığını da anlayabiliyordu. Çevrede büyük balıklar yoktu. Suyun harika merceğinde, deliğinden çıkmış birçok ıstakoz kocaman ve tarih öncesi varlıklar gibi görünüyorlardı. Arada bir yuvalarına kaçıyorlar, tehlikenin geçmesini beklerken kumları havalandırıyorlardı. Bond birkaç tane yeşil siyah benekli yılanbalığı gördü. Sık sık, gölgelerde açıklanması olanaksız ağır hareketler oluyordu. Birden, iki dev gibi göz parlıyor ve sönüyordu. Bond elinde tüfeği birden dönüyordu. Kayaların arasında ilerlerken hiçbir yaratık ona saldırmadı, o da hiçbir hayvanı vurmadı.

Yüz metrelik mercan kayalarını aşmak on beş dakika sürdü. Son mercan kayalarının yanında dinlendiğinde, önünde yüz metre kadar açık su uzanıyordu. Hâlâ yorgun değildi. Aldığı ilacın etkisiyle çevresini algılayabiliyordu. Ama elbisesini kayalarda yırtmak korkusu onu bir hayli yormuştu.

Önündeki tehlikeleri ölçerken ahtapota yakalandı. Hem de iki ayak bileğinden.

Ayakları kumun üzerinde, oturmuş dinlenirken, birden oturduğu yerden ayaklarını ayıramadığını hissetti. Ne olduğunu anlayamadan bacağına bir kol sarıldı, öteki kol sol bacağını çekmeye başladı.

Bond korku ve tiksintiyle hemen ayağa kalkıp ayaklarını kurtarmaya çalıştı. Ama kurtulamadığı gibi, çırpınmaları da ahtapotun kayadan güç almasına neden oldu. Bond canavarın gücünü hissedebiliyordu. Bir şeyler yapmazsa, yüzüstü düşecek ve kurtulmasına olanak kalmayacaktı.

Bond bıçağını çıkartıp bacaklarının arasına sıkıştırdı. Birden kendini kumların üzerinde buldu. Bacakları hızla kayaların altına doğru çekiliyordu. Paniğe kapılmak üzereyken tüfeğini hatırladı. Kısa menzilli olduğu için önceden bunu gereksiz bir silah olarak değerlendirmişti. Ama artık tek umudu tüfeğiydi. Bond tüfeği bacaklarının arasından, nereyi hedef aldığını görmeden çekti.

Birden yüzüne doğru bir mürekkep dalgası yayıldı. Önce biri, sonra öteki bacağı kurtuldu. Daha sonra zıpkınını kurtarmayı başardı. Zıpkını çekince, bir parça etle birlikte geri geldi. Bond yüzünden terler akarak, nefes nefese ayağa kalkıp kayadan uzaklaştı. Suyun yüzeyine doğru yükselen kabarcıkları görünce, küfretti.

Ama endişelenmeye vakti yoktu. Zıpkını takıp silahı kurduktan sonra yoluna devam etti. Artık başını kumlara çok yakın tutuyordu. Pek çok büyük balığın gölgesini gördü. Bazıları kendisi kadar büyüktü. İçlerinden biri en az bir dakika Bond'u izleyince dönüp baktı. Peşindeki beyaz köpekbalıklarından biriydi. Küt burnunu merakla hava kabarcıklarının arasına sokmuştu. Sonra yana dönüp, kocaman kuyruğunu sallayarak gri sis duvarının içinde kayboldu.

Bond, üç kilodan yarım kiloluğuna kadar bir dizi mürekkepbalığını ürküttü. Yarı aydınlıkta havada asılı gibi duruyorlardı. Bond'u görünce,

akılalmaz bir hızla gözden kayboldular.

Bond kısa bir süre dinlendikten sonra, yoluna devam etti. Şimdi önünde on kiloluk barraküdalar vardı. Ürkütücü yaratıklardı doğrusu. Bir o kadar da tehlikeli. Öfkeli kaplan gözleriyle Bond'a bakarak gümüş denizaltılar gibi kayıyorlardı. Onu ve hava kabarcıklarını merak etmişler, sessiz kurtlar gibi Bond'u izliyorlardı. Bond adanın yaklaştığını belirten ilk mercan kayalıklarına geldiğinde, çevresinde yirmi kadar barraküda vardı.

Bond'un cildi, siyah kauçuğun içinde büzülmeye başlamıştı. Ama elinden bir şey gelmediği için yoluna devam etti.

Birden önüne uzun, metal bir şekil çıktı. Arkasında yukarı doğru yükselen kayalıklar vardı.

Gördüğü şekil Secatur'un omurgasıydı. Bond'un yüreği ağzına geldi.

Kolundaki saate baktı: On biri üç geçiyordu. Yedi saatlik fünyelerden birini cebinden çıkartıp bombanın yuvasına soktu. Sonra üstündeki bütün bombaları kuma gömdü.

Elinde bomba yüzerken, arkasındaki barraküdanın farkındaydı. Hayvan gözünü Bond'un sırtına dikmiş, ısrarla onu izliyordu. Bond bütün dikkatini Secatur'un omurgasına ve bombayı yapıştıracağı noktaya vermişti.

Bombanın yüksek manyetize alanı yatın metal gövdesiyle karşılaşınca, Bond'u sürükledi. Bond gövdeye çarpmamak için geri çekildi. Bombayı yerine yerleştirdikten sonra dengesini bulup suyun yüzeyinden uzaklaştı.

Tam o sırada arkasında olanları farketti. Bir sürü barraküda adeta çıldırmış gibi suda dönüp duruyorlardı. Aralarına üç köpekbalığı da katıl-

mıştı. Her saniye o korkunç dişleri bedeninde hissedeceğinden korkarak yoluna devam etti.

Bond umutsuzlukla Secatur'un iki büyük uskuruna ulaştı. Korkudan dudakları gerilmişti. Gözlerini açarak çevresinde kaynayan denizi seyretti.

İleri doğru atılan, dönen balıkların ağzı yarı açıktı ve kahverengi bulutun içine girip çıkıyorlar, suyun yüzeyinden aşağı doğru iniyorlardı. Yanında biri durdu, ağzını açıp yutkunduktan sonra geri döndü.

Bond aynı anda havanın karardığını farketti. Başını kaldırınca, denizin gümüş rengi yüzeyinin korkunç bir kırmızıya dönüştüğünü gördü.

Yukardan parçalar düşmeye başladı. Bond tüfeğiyle uzanıp birkaçını kendine çekti. Zıpkının ucunu gözlüğüne yaklaştırdı.

Gördüklerine inanamıyordu, ama doğruydu.

Yukarda birisi, denizin yüzeyine kan ve iç organlar atıyordu.

XX. BÖLÜM

BLOODY MORGAN'IN MAĞARASI

Bond birden neden bu barraküda ve köpekbalıklarının çılgına döndüklerini, neden onlara kan ve et atıldığını ve neden üç balıkçının yarı yenmiş cesetlerinin sahile vurduğunu anladı.

Bay Big, denizin gücünü kendini korumak için kullanıyordu. Tam ona göre bir buluştu bu: dahiyane, teknik yönden kusursuz ve uygulanması çok kolay.

Bond bunları düşünürken, omzuna korkunç bir darbe yedi. On kiloluk bir barraküda, ağzından siyah kauçuk parçaları ve deri sarkarak geri çekildi. Bond deli gibi kayalara doğru atılırken acı hissetmedi. Sadece bedeninden bir parçanın o jilet gibi dişler arasında olduğunu görmek midesini bulandırmıştı. Teniyle elbisenin arasına giren sular elbisesinden içeri sızmaya başladı. Çok geçmeden sular boynuna ve gözlüğüne yükselecekti.

Tam vazgeçip yüzeye çıkacakken, ilerde bir kaya gördü. Son anda kayanın arkasına sığınıp barraküdanın dişlerinden kurtuldu.

Bond zıpkının tetiğini çekti. Zıpkın kocaman balığın açık duran üst çenesine saplandı.

Hayvan Bond'a üç metre kala durdu. Çenelerini kapatmaya çalıştı. Sonra çılgınca zikzaklar çizerek uzaklaşmaya başladı. Bond elinde tüfeği, hayvanın peşinden sürüklendi. Yüz metre ilerlemeye fırsat bulamadan öteki balıkların yaralı hayvanı parçalayacağını biliyordu. Omuzları şimdi kana bulanmıştı. Birkaç saniye içinde öteki balıklar kokuyu alacaktı. Kaçıp, iskelenin altına sığınmayı düşündü. Sonra iri kaya parçasının arkasındaki mağarayı gördü.

Adanın dibinde bir kapıya benziyordu. Bond canını kurtarmak için yüzmese, yürüyerek içeri girecekti. Doğru kapıdan içeri girdi ve birkaç metre sonra durdu.

Kumların üzerinde doğrulup fenerini yaktı. Çevrede sivri kayalar vardı. Bond köpekbalığının peşinden gelmiş olabileceğini hiç sanmıyordu. Bir köpekbalığı bile o sert kayaların arasına girmezdi.

Bond fenerini tavana ve mağaranın duvarlarına tuttu. Hiç kuşkusuz mağara insanlar tarafından yapılmıştı, yapaydı. Adanın merkezinden dışarı doğru kazılmıştı.

—Yirmi metre daha var! demiş olmalıydı Bloody Morgan, adamlarına. Sonra birden kazmalar denizi aralamış, çığlıklar atan ağızlar bir daha konuşmamak üzere sularla dolmuştu.

Girişteki büyük kaya, denize açılan çıkışı kapatmak için konmuş olmalıydı. Köpekbalığı Körfezi'nden gelen balıkçı altı ay öncek kaybolmuştu. Kimbilir, kayanın fırtınada yerinden oynadığını görmüştü belki de. Sonra hazineyi bulmuş ve saklamak istemişti. Ama beyaz adamlar onu aldatmıştı. Harlem'deki zenci gangstere gidip anlaşmak en iyisiydi. Altın, onu saklarken canını vermiş zencilere aitti. Yine zencilerin

olmalıydı.

Bond orada durmuş düşünürken, tamtamların sesini duydu.

Mağaraya girerken, büyük balıkların arasında bir gürültü duymuştu. Adanın dibine çarpan dalgaların bu sesi çıkardığını sanmıştı. Zaten o sırada başka şeyler düşünüyordu.

Ama şimdi ses gitgide belirginleşiyordu. Birden çoğalarak çevresini sardı. Bond kendini kocaman bir tamtamın içine sıkışmış gibi hissetti. Sular sesle titriyordu. Quasi, balıkçıların nasıl kanolarının yanlarına vurarak balıkları çektiklerini anlatmıştı. Ama aynı zamanda karşı sahildeki insanları korkutmak için çalınan Vudu tamtamlarıydı bunlar.

Bond en azından şimdi nerede olduğunu biliyordu. Tamtamlar onu gördüklerini belirtiyordu. O'Neil ve Quasi sesleri mutlaka duymuşlardı. Ne düşünüyorlardı acaba? Bond, O'Neil'e altının nerede olduğunu söylemişti. Secatur denize açılınca önü kesilerek tutulacaktı.

Oysa düşman uyanmıştı. Gerçi kim olduğunu, ya da canlı olup olmadığını bilmiyordu. Sırf Solitaire'i lanetli yata binmekten kurtarmak için bile olsa, Bond yoluna devam etmeliydi.

Saatine baktı. Gece yarısını geçiyordu. Tehlikeler denizindeki yolculuğuna başlayalı, adeta bir hafta olmuştu.

Kauçuk elbisenin altındaki Beretta'ya dokundu. Elbisesi yırtıldığı zaman içeri giren sular acaba silahı ıslatmış mıydı?

Sonra fenerini ileri tutarak yüzmeye başladı. On metre gitmişti ki, önünde hafif bir pırıltı gördü. Her metrede pırıltılar çoğalıyordu. Çevresinde yüzlerce balık, ışığı görünce içeri girmiş

olacaklar, Bond'un çevresinde oynaşıyorlardı. Kayalardaki küçük yarıklardan dışarı pavuryalar bakıyordu.

Bond mağaranın sonunu ve gözalıcı bir pırıltıdan ibaret yığını gördü. Tamtamların sesi şimdi kulakları sağır edecek kadar yükselmişti. Az ötede durunca, su yüzeyinin çok yakın olduğunu ve havuzun ışıklarla aydınlatıldığını gördü.

Bond kapana kısılmıştı. Bir adım daha atsa, havuza bakanlar varsa kendisini göreceklerdi. Düşünüp dururken, korkuyla omzundan bir dalga halinde kanların yayıldığını gördü. Yarasını tamamen unutmuştu. Su kabarcıkları da kendisini ele verebilirdi.

Birkaç adım geri çekilirken, Bond'un geleceği ve kaderi saptanmıştı.

Başının üstünde su sesi duydu, iki zenci gözlükleri dışında çırılçıplak, ellerindeki uzun hançerlerle Bond'a doğru geldiler. Bond belindeki bıçağa davranmaya fırsat bulamadan, kollarından yakaladılar.

Bond umutsuzca, çaresizce iki adam tarafından havuzdan dışarı çıkarıldı. Ayağa kaldırıldı, başındaki başlık, gözlükleri, zıpkını alındı. Zencilerin arasında bir yılan gibi, üzerindeki mayosuyla, omuzundan kanlar sızarak durdu.

Başındaki başlığı çıkarırlarken, Bond tamtamların uğultusundan neredeyse sağır olacaktı. Ses bütün Jamaica'yı uyandıracak kadar yüksekti. Sonra iki zenci onu döndürdü. Bond'un gördüğü manzara öylesine olağanüstüydü ki, sesi unutuverdi.

Ön tarafta, yeşil çuhayla kaplı bir masada elinde bir kalemle oturan Bay Big kayıtsızca Bond'a bakıyordu. Üzerinde ipek, tropik desenli

gömleğiyle farklı bir Bay Big. Geniş çenesini eline dayamış, zam isteyen bir memuru tarafından rahatsız edilmişcesine, canı sıkkın duruyordu.

Birkaç adım ötede, Baron Samedi'nin sinsi, iğrenç korkuluğu dayandığı kayadan Bond'a bakıyordu.

Bay Big elini çenesinden çekti, Bond'u tepeden tırnağa süzdü.

—Günaydın, Bay James Bond! Sinek örümceğin ayağına gelmekte bir hayli gecikti. Sahilden buraya kadar hava kabarcıklarınızı izledik.

Bay Big arkasına yaslandı. Tamtamların sesi alçaldı. Demek ahtapotla boğuşması Bond'u ele vermişti. Gözleri bulunduğu bölümde gezindi.

Bir kilise büyüklüğünde, kayaların içine oyulmuş bir odaydı burası. Yerin bir bölümünde geldiği havuz vardı. Sonra üzerinde durduğu ince kum şeridi. Geri kalan bölüm düz, siyah kayaydı.

Bay Big'in arkasında bir dizi merdiven yukarı çıkıyordu. Çevreye ışıklar konmuştu. Bond acımasızca, dişlerini göstererek sırıtan zencilere baktı.

Zencilerin pembe ve siyah ayaklarının dibinde, deri ve paçavraların arasında pırıl pırıl parlayan bir altın denizi vardı. Siyah bacaklar, ateşlerin arasında yürürken durmuş gibi, altın paraların arasından yükseliyorlardı.

Yanlarında üstüste konmuş, düz tahta tepsiler vardı. Yerde duran tepsilerin içleri altın doluydu. Havuzdan çıkan bir zenci, elinde tepsi, altınları satmak istercesine durmuş olanları seyrediyordu.

Bay Big'in az ötesinde, bir elinde üstü taşlı bir kadeh, öteki elinde bir hançer, başka bir

zenci duruyordu. Yanındaki tepside mavi, yeşil, kırmızı taşlar soğuk soğuk göz kırpıyordu.

Bloody Morgan'ın hazinesini görüp de ürpermemek elde değildi.

Gözleri, gri-siyah yüze takıldı. O büyük sarı gözlere, saygıyla bakmaya başladı.

—Tamtamları susturun, dedi Bay Big.

Zencilerden biri yerdeki altınlara basarak köşedeki pikaba doğru yürüdü. Küçük bir düğmeyi çevirince, tamtamların sesi kesildi. Amplifikatörü de kapattıktan sonra yerine döndü.

—İşinize devam edin, dedi Bay Big.

Bir makineye para atılmış gibi, bütün zenciler aynı anda çalışmaya başladı.

Bond üzerinden ter ve kan akarak olduğu yerde duruyordu.

Büyük Adam önündeki listeye eğilip bir şeyler yazdı. Bond böbreklerinin üzerinde bir hançerin keskin ucunu hissetti.

Büyük Adam kalemini bırakıp yavaş yavaş ayağa kalktı.

—Sen devam et, dedi.

Bond'un bekçilerinden biri masaya oturup kalemi eline aldı.

—Yukarı getirin onu.

Bay Big merdivenleri yavaş yavaş çıkmaya başladı.

Bond teninde yine hançerin ucunu hissedince, peşinden merdivenlere yöneldi.

XXI. BÖLÜM

İKİNİZE DE İYİ GECELER

Merdivenleri çıktılar, bir kapıda biraz dinlendikten sonra, geniş bir avluya geldiler. Burada bir zenci, duvara konmuş altın paraları bir balık havuzuna yerleştiriyordu.

Onlar beklerken iki zenci gelip hazır havuzlardan birini merdivenlerden aşağı indirdi.

Bond havuzların içindeki altınlara bakıp hazinenin değerini ölçmeye çalıştı. Bu havuzlara korkunç balıklar konduktan sonra, Florida'ya yollanacaklardı.

Bay Big gözleri yerde, bir süre durdu. Sonra yürümeye devam etti. Yirmi kadar basamak çıktıktan sonra, başka bir antreye geldiler. Önlerine demir bir kapı çıktı. Kapının menteşeleri de demirdendi ve zamanla paslanmıştı.

Bay Big yine durdu. Yanyana kayalık platformda beklediler. Bond bir an için kaçmayı düşündü. Ama iki zenci aklından geçenleri okumuşcasına, Bond'u duvara yaslayıp Bay Big'ten uzaklaştırdılar. Bond, Solitaire'in yata binmesine engel olmak için yaşamak zorundaydı. Yatın omurgasına yerleştirdiği bomba yavaş yavaş asit salarak madeni eritiyordu.

Tepeden bir yerden serin hava geliyordu. Bond'un teri kurudu. Kolunu omzundaki yaraya koydu. Kan pıhtılaşmıştı. Omuzu korkunç ağrıyordu.

Bay Big konuşmaya başladı.

—Bu rüzgâr Bay Bond, Jamaica'da "Ölüm Rüzgârı" olarak bilinir.

Bond omuz silkti. Boşuna nefes tüketmeye niyeti yoktu.

Bay Big cebinden çıkardığı anahtarla demir kapıyı açtı. İçeri girdiler.

Uzun ve dar bir koridora çıktılar. Koridorun sonunda, tavanda asılı lambanın altında birisi hareketsiz yatıyordu. Üzerinde battaniye vardı. Koridor küf, nem, işkence ve ölüm kokuyordu.

—Solitaire! diye fısıldadı Bay Big.

Bond kalbi burkularak bir adım attı. Gardiyanı, kolunu tuttuğu gibi geriye büktü. Bond adamın dizine bir tekme indirdi. Canı gardiyandan daha çok yandı.

Bay Big arkasını döndü. Elinde küçük bir tabanca vardı.

—Bırak adamı. Elimdeki tabancada tam altı kurşun var, Bay Bond.

Bond, Bay Big'in yanından geçti. Solitaire onu görünce ellerini ileri uzatarak koşmaya başladı.

—James! diye hıçkırdı kız. James!

Solitaire Bond'un ayaklarının dibine yığıldı.

—İp bulun bana, dedi Bay Big.

—Tamam Solitaire, dedi Bond. Ben buradayım.

Bond kızı kollarına alıp yüzüne baktı. Solitaire'in alnı mosmordu. Gözlerinin altında siyah halkalar vardı. Üzerine beyaz bir ceket pantolon, ayaklarına bez ayakkabılar giymişti.

Çok aciz ve zayıf görünüyordu.

—Ne yaptılar sana? diye sordu Bond.

Solitaire geri çekilip Bond'un eline baktı.

—Ama omzun kanıyor. Aman Tanrım! Sevgilim, ne oldu?

Solitaire durumlarını kavrayıp çaresizce ağlamaya başladı.

—Bağlayın onları, dedi Bay Big. Işığın altına götürün. Söyleyecek bir,iki sözüm var.

Bond bir an kumar oynamayı geçirdi aklından. Kendine doğru yaklaşan zencinin elinde ipten başka bir şey yoktu. Ama Bay Big'in silahı kendine çevrilmişti. Bond kızı, yarasını düşündü. Dönüp Solitaire'e gülümsedi. Kızın gözlerinde küçük de olsa bir umut ışığı belirmişti.

Zenci Bond'u ışığın altına doğru götürdü. Diziyle Bond'un bacaklarına vurdu. Bond omzunun üstüne düştü. Zenci çabucak ipi ayakbileklerine dolamış, sıkı sıkı bağlamıştı. Bıçağı bıraktığı yerden aldı, ipi kesip Solitaire'in yanına gitti.

Bond elleri ve ayakları bağlı,taşın üstünde oturuyordu. Yarası yeniden açılmış, kanamaya başlamıştı. Vücudunda benzedrin olmasa bayılacaktı.

Solitaire'i de bağlayıp yanına oturttular. Bacaklarının arasında bir metre kadar bir mesafe vardı.

Bay Big saatine baktı.

—Haydi, dedi zenciye dönüp.

Zenci dışarı çıkınca, demir kapıyı kapatıp yaslandı.

Uzun bir sessizlikten sonra, Bay Big konuşmaya başladı:

—Bana karşı gönderilenler arasında en iyisi

sendin. Dört adamımı öldürdün. Hesaplaşmalıyız. Amerikalıya yapılan yeterli değildi. Bataklıktan çıkartıp yetiştirdiğim, sağ kolum yapmayı düşündüğüm bu kızın ihaneti benim de durumumu sarstı. Onu nasıl öldüreceğimi düşünürken, senin de başın bıçağın altına girmek üzere önüme geldi. Her ikinizin de birlikte ölmesi çok daha iyi. İki buçuk saat sonra gerçekleşecek bu ölüm.

Bay Big sustu. Sonra sohbet edercesine konuşmaya devam etti:

—Zenci tarihinde büyük yazarlar, sporcular, doktorlar ve müzisyenler yetişti. Gelecekte başka dallarda da başarılı olacaklar. Ne yazıkki siz Bay Bond ve bu kız ilk büyük zenci gangsterle karşılaştınız. Ama ben kendimi, zekâsı, dayanıklılığı ve yetenekleri olan biri olarak görüyorum. Basit insanlar için yapılan kanunlar yerine, kendi kanunlarımı yapıyorum. Hiç kuşkusuz "Savaş ve Barışta Sürünün İçgüdüleri" isimli kitabı okumuşsunuzdur. Ben yapı olarak bir kurtum. Doğal olarak kuzular beni "haydut" diye tanımlıyor. Başarılarıma karşın Bay Bond, ben milyonlarca koyun arasında yapayalnızım. Şimdi size beynimin nasıl çalıştığını göstereyim. Örneğin sizin için seçtiğim ölüm biçimi. Sir Henry Morgan tarafından kullanılan bir yöntemi uygulayacağım. Yatta bir torpil var. Büyük balıklar için kullanırız. Bildiğiniz gibi torpil bir telin ucuna bağlı. Gemi hareket ederken, arkamızdan onu sürükleyebiliriz. Sizi bu torpilin teline bağlayacağım ve köpekbalıkları sizi yiyene dek suyun içinde sürükleyeceğim.

Bay Big sustu. Bir kıza, bir Bond'a baktı. Solitaire Bond'a bakıyor, Bond ise geleceği düşünüyordu. Bir şeyler söylemesi gerektiğini

biliyordu.

—Sen büyük bir adamsın, dedi Bond. Bir gün korkunç bir şekilde öleceksin. Bizi öldürürsen, bu ölüm daha yakın olacak. Her şeyi ayarladım. Cinayetinin sana nelere malolacağını göreceksin.

Bond konuşurken bile saatleri, dakikaları hesaplıyordu. Bay Big de yatın altındaki bombanın patlamasıyla ölecekti. Ama kendisi ve Solitaire o ana kadar yaşayabilecek miydi? Bond'un vücudundan terler fışkırıyordu. Solitaire görmeyen gözlerle kendisine bakıyordu.

Bay Big yine konuşmaya başladı.

—Ben çıldırmış değilim, Bay Bond. İkiniz de öleceksiniz. Kanıt bulamayacaklar. Cesetlerinizden geriye hiçbir şey kalmayıncaya kadar sizi sürükleyeceğim. Köpekbalıklarının Vudu dininde yerleri vardır. Sizi kurban ederek, Baron Samedi'yi de memnun edeceğim. Yırtıcı balıklar üzerindeki araştırmalarıma devam edeceğim. Korkarım, kayalardan sürüklenirken vücudunuzda yaralar açılacak. O zaman teorilerimin doğru olup olmadığını anlayacağız.

Bay Big elini uzatıp kapıyı açtı.

—Şimdi sizi yalnız bırakıyorum. Ölüm yöntemim üzerinde düşünün. Ölmeniz gerek, arkada delil bırakmayacağız. Müritlerim memnun olacak. Cesetleriniz bilimsel araştırmada kullanılacak.

Kapıdan çıkmadan önce, dönüp Solitaire ile Bond'a baktı.

—Size kısa da olsa, iyi geceler dilerim.

XXII. BÖLÜM

DENİZDE DEHŞET

Zenciler onları almaya geldiğinde, hava henüz aydınlanmamıştı. Ayaklarındaki ipler kesildi. Kolları bağlı, taş merdivenlerden dışarı çıkartıldılar.

Ağaçların arasında dururken, Bond temiz havayı ciğerlerine çekti. Doğuya doğru baktı. Böceklerin sesleri durmuştu, yıldızlar solgundu. Saat beş buçuk suları olmalıydı.

Birkaç dakika orada durdular. Ellerinde bohçalarıyla neşeli neşeli şarkılar mırıldanan zenciler yanlarından geçip gittiler. Gidenler dönmüyordu. Herkes adadan ayrılıyordu.

Bond çıplak omzunu Solitaire'e değdirdi. Havasız mahzenden sonra, hava serin gelmişti. Bond ürperdi. Kuşku içinde saatler geçirmektense, harekete geçmek çok daha iyiydi.

Her ikisi de oynayacakları kumarı çok iyi biliyorlardı. Büyük Adam yanlarından ayrıldığında, Bond zaman kaybetmemişti. Fısıldayarak kıza teknedeki bombadan söz etmiş, kimin önce öleceğini saptayacak zaman faktörünü anlatmıştı.

Bond, Bay Big'in dakikliğine güveniyordu.

Secatur tam saat altıda demir alacaktı. Hava bulutsuz olmalıydı. Yoksa yat kayaların arasından geçemezdi. Alacakaranlıkta ışık yetersizdi. Bay Big o zaman yatın kalkışını erteleyecek ve ikisini de iskelede öldürecekti.

Yatın tam vaktinde kalktığı varsayılırsa, torpili iskele tarafından sallandıracaklardı. Torpile uzanan tel, elli metre olmalıydı. Öyleyse torpilin yirmi ya da otuz metre açığında sürükleneceklerdi.

Bond'un tahminleri doğruysa, Secatur kayaların arasından kurtulduktan sonra elli metre yavaş yavaş sürükleneceklerdi. Bond, hızla keskin mercan kayalarına değen tenlerine neler olacağını düşünüp ürperdi. Bacak ve kollarındaki deriler soyulacaktı.

Kayaları aşınca, kocaman bir yem haline geleceklerdi ve önlerine ilk çıkan barraküda ya da köpekbalığının saldırısına uğrayacaklardı.

Sudayken gemiye yapıştırdığı bomba patlarsa, kendileri zarar görür müydü? Şok dalgalarından fazla etkileneceklerini sanmıyordu. Geminin omurgası dalgaların çoğunu karşılayacaktı. Kayalar da onları koruyabilirdi.

Son saniyeye kadar canlı kalmalıydılar. Nasıl bağlanacakları da önemliydi. Bay Big de yaşamalarını istiyordu. Ölü bir yem onu ilgilendirmiyordu.

Arkalarında ilk köpekbalığı göründüğünde hâlâ yaşıyorlarsa, Bond kızı boğmaya karar verdi. Sonra da kendini boğmaya çalışacaktı.

Bond soğukkanlı olmak zorundaydı. En azından Bay Big ve adamlarının da öleceğini bilmek onu rahatlatıyordu. Kurtuluşları için az da olsa bir umut ışığı vardı. Oysa düşman için böyle bir umut yoktu.

Bütün bunlar ve binlerce ayrıntı son bir saatte Bond'un kafasından geçti. Bütün umutlarını Solitaire ile paylaştı. Korkularını ondan gizlemeye çalıştı.

Solitaire karşısında durmuş, mavi gözlerini itaatle, sevgiyle, güvenle yüzüne dikmişti. Sözlerini ve yüzünün hatlarını beynine kazıyordu adeta.

—Yürüyün, dedi eli silahlı bir zenci.

Sonra Bay Big ortaya çıktı. Elinde çantası, takım elbisesiyle tam bir işadamıydı şimdi. Gökyüzüne baktı ve gür bir sesle güneşe doğru bağırdı:

—Teşekkürler, Sir Henry Morgan! Hazinen harcanacak. Bizi koru.

—Bu esen "Ölüm Rüzgârı", dedi Bond.

Bay Big dönüp ona baktı.

—Herkes indi mi? diye muhafızlara sordu.

—Evet patron, dedi içlerinden biri.

—Onları da getirin.

İskeleye çıktılar. Kaptan dışında güvertede üç adam vardı, başkasına yer yoktu. Büyük, zarif yatın motorları çalışıyordu. Bacasından mavi bir duman rüzgâra karışıp gökyüzünde kayboluyordu. Bütün güverte balık havuzlarıyla kaplıydı.

Suların içinde, yatın birkaç metre gerisinde kırmızı torpil duruyordu. Bağlı olduğu tel elli metre kadar vardı. Su son derece temizdi, çevrede balık görünmüyordu.

"Ölüm Rüzgârı" artık esmiyordu. Çok geçmeden "Doktor Rüzgârı" başlayacaktı. Ama ne zaman? diye düşündü Bond.

Yatın ötesinden Beau Çölü'nü görebiliyordu. Bond dürbünle kendilerini gözleyip gözlemediklerini merak etti. O'Neil neler

düşünüyordu acaba?

Bay Big iskelede durup bağlanmalarını seyretti.

—Kızı soyun, dedi.

Bond, Bay Big'in saatine yan gözle baktı. Altıya on vardı. Bir dakikalık bir gecikme bile olmamalıydı.

—Elbiselerini güverteye atın. Adamın omzunu bağlayın. Henüz denizde kan görmek istemiyorum.

Solitaire'in elbiseleri bıçakla kesildi. Kız çırılçıplak, başını öne eğerek durdu. Elbisenin parçalarıyla Bond'un omzu sarıldı.

Elleri serbest bırakıldı. Vücutları yüzyüze birbirlerine yaklaştırıldı, elleri birbirlerinin belini kavrayarak arkadan bağlandı.

Bond, Solitaire'in göğüslerini teninde hissetti. Kız başını Bond'un omzuna dayadı.

—Böyle olmasını istemezdim, diye fısıldadı Solitaire.

Bond cevap vermedi. Saniyeleri sayıyordu.

Bay Big son bir kez onlara baktı.

—Bacakları serbest kalabilir. Çok iştah açıcı bir yem olacaklar.

Bay Big iskeleden yatın güvertesine atladı.

İskeledeki adamlar da yata bindiler. Sular kabarmaya ve Secatur yarım hızla adadan uzaklaşmaya başladı.

Bay Big, kıça gidip bir şezlonga oturdu. Gözlerini üzerlerinde hissediyorlardı. Adam hiçbir şey söylemeden onları seyrediyordu.

Secatur suları yararak mercan kayalarına doğru ilerledi. Bond torpile baktı. Torpil bir süre sürüklendikten sonra, burnu hızla ileri atıldı. Yanlarında duran tel adeta canlanarak harekete geçti.

—Dikkat et, dedi Bond, kıza sıkı sıkı sarılarak.

İskeleden denize doğru sürüklenirlerken, kolları neredeyse yerlerinden çıkacaktı.

Bir saniye içinde suya daldılar, sonra vücutları suları yararak yüzeye çıktı.

Bond yüzüne çarpan suların arasından nefes almaya çalıştı. Kulağının dibinde Solitaire'in soluğunu duyuyordu.

—Nefes al, nefes al, diye bağırdı. Bacaklarını benimkilere dola.

Solitaire, Bond'un dediklerini yaptı. Öksürmeye başlamıştı. Sonra yavaş yavaş solukları düzeldi. Kalp atışları yavaşladı.

—Nefesini tut, diye bağırdı Bond. Bir bakmam gerek. Hazır mısın?

Kız kollarıyla Bond'un belini sıkarak cevap verdi. Bond onun ciğerlerine hava doldurduğunu hissetti.

Bond başını sudan çıkartmaya çalıştı. Vücudunun ağırlığıyla kızı suyun altında tuttu.

Secatur kayaların arasındaki geçide giriyordu. Otuz metre sonra torpil kayalara çarpacaktı.

Bond kızı suyun yüzüne çıkardı. Solitaire nefes nefeseydi.

Suyun yüzünde yavaş yavaş ilerliyorlardı.

Beş metre, on, on beş, yirmi.

Mercana varmalarına kırk metre kalmıştı.

Secatur geçiti aşmıştı herhalde. Saat altıyı geçiyor olmalıydı. Bombaya ne olmuştu? Bond, sulara bakarak bizi kurtar diye mırıldandı.

Birden kollarının altındaki ipin gerildiğini hissetti.

—Nefes al Solitaire.

İkisi birden suya daldılar. Kayalıklara doğru

hızla yaklaşıyorlardı.

Torpil bir kayaya takılmış olmalıydı, biraz durdular. Sonra tekrar vücutları ölüm kucaklaşmasıyla birleşti.

Otuz metre kalmıştı. Yirmi, on...

"Ulu Tanrım! diye düşündü Bond. Kayalara geldik.

Kızı korkunç darbeden korumak için arkasına aldı.

Birden dev gibi bir yumruk Bond'u Solitaire'e doğru itti. Kız suyun yüzüne çıkıp, tekrar daldı. Bir saniye sonra gökyüzünde bir aydınlanma ve ardından korkunç bir patlama oldu.

Suyun içinde durdular. İp onları aşağı doğru çekiyordu.

Bond'un ağzına dolan sular, birden aklını başına toplamasına neden oldu. Kız kollarında gitgide ağırlaşıyordu. Bond, Solitaire'in başını su yüzünde tutarak çevresine bakındı.

İlk önce beş metre ötedeki mercan kayalarını gördü. Kayalar onları korumasa, patlamanın sonucu meydana gelen şok dalgaları ikisini de öldürecekti. İp, Bond'u durmadan aşağı çekiyordu. Karşı koymaya çalışırken, ciğerlerinin patlayacağını sanıyordu. Kızın saçları ağzına doldu.

Birden bacaklarında jilet gibi keskin kayaları hissetti. Çılgın gibi bir yerlere tutunmaya çalıştı. Her hareketlerinde derileri daha fazla soyuluyordu.

Şimdi sırtı ve kollarındaki deriler parçalanıyordu. Sonra ayaklarının altında bir dizi iğneyi duydu. Arkasında düz bir kayayı hissetti, yaslanarak dinlenmeye çalıştı. Solitaire'in soğuk, kısık kısık nefes alan vücudunu kendine çekti. Bond'un vücudundan kanlar süzülüyordu.

Bir dakika kadar, kendini toparlamaya çalışarak dinlendi. Suya yayılan kanlar büyük balıkları çekebilirdi. Ama sonra, balıkların buraya girmeyeceklerini düşündü.

Çevresine bakındı. Secatur'dan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Suda batıp çıkan yüzler gördü. Patlamanın etkisiyle ölen yüzlerce beyaz balık çevrede yüzüyordu. Yatın kalıntıları sulara yayılmıştı. Aniden iki siyah kol su yüzüne çıktı, sonra battı. Çığlıklar duyuldu. Balıklardan biri yaklaşıyor,Bond'un durduğu büyük kayaya gelmeye çalışıyordu. İlerde bir adam çığlıklar atarak suların içinde kayboldu. Köpekbalıklarının saldırısına uğramış olmalıydı.

Bond'a yaklaşan kocaman bir baştı. Saçsız kafadaki yaradan kanlar akıyordu. Bond onun yaklaşmasını seyretti.

Büyük Adam, suda ilerlemeye çabalarken büyük balıkları kendine çekecek biçimde çırpınıyordu.

Bond gözlerini kısıp, sakin sakin acımasız denizin vereceği kararı bekledi.

Kocaman kafa yaklaşıyordu. Bond acıdan çarpılmış yüzü gördü. Hastalıklı kalbin grisiyah vücudun altında atışlarını duyar gibiydi. Kalp bunca yorgunluğa dayanabilecek miydi?

Bay Big yaklaştı. Patlamadan dolayı elbiseleri parçalanmıştı. Kravatı hâlâ boynundaydı, suyun üstünde yüzüyordu.

Sarı gözler kocaman açılıp delice Bond'a baktı. Yardım istemiyorlardı. Sadece bu gözlerde büyük bir yorgunluğun ifadesi vardı.

Bond bu gözlere bakarken kocaman yüz acıyla çarpıldı. Büyük Adam bir çığlık attı.

Her iki kol da havaya kalktı, baş suya batıp

yine çıktı. Suyun yüzünü kanlar kapladı. İki kocaman gölge kanlara yaklaşıp kayboldu. Sudaki vücut yana doğru sarsıldı. Bay Big'in sol kolunun yarısı su yüzeyine çıktı. Eli, kolu, bileği ve saati yok olmuştu.

Ama kocaman top gibi kafa, beyaz dişlerini göstererek hâlâ yaşıyordu. Hayvanların her saldırısında attığı çığlıklar kesiliyor, sonra yine devam ediyordu.

Bond'un arkasındaki körfezden bağırışlar duyuldu. Bond umursamadı. Gözleri, önündeki korkunç olaydan başka bir şey görmüyordu.

Bond az ötede bir köpekbalığının burnunu gördü. Pembe gözler avını tartıyordu. Sonra ileri atıldı ve çığlıklar atan baş, bir daha çıkmamak üzere sulara gömüldü.

Son anda, köpekbalığının dalışıyla, birlikte yarısı olmayan baş su yüzüne çıktı. Tüyler ürpertici bir kemirme sesi duyuldu ve sulara derin bir sessizlik çöktü.

Bond'un saydamlaşmış gözleri, suyun yüzünde gitgide büyüyen kahverengi lekeye takıldı kaldı.

Kız inleyince, Bond kendine geldi.

Arkasından bir bağırış daha duyunca, Bond başını körfeze doğru çevirdi.

Quasi kürek çekerek kanosuyla onlara yaklaşıyordu. Ardında Köpekbalığı Körfezi'nin bütün balıkçıları, dalgaları yararak kanolarıyla geliyorlardı.

Kuzey doğudan "Doktor Rüzgârı" esmeye başlamıştı. Güneş, Jamaica'nın yeşil tepelerini ve masmavi sularını aydınlatıyordu.

Çocukluğundan beri ilk kez, Bond'un mavi-yeşil gözlerine yaşlar doldu. Yanaklarından süzülen yaşlar, kanlı denize karıştılar.

XXIII. BÖLÜM

İHTİRASLI TATİL

Yasemin kokuları arasında, zümrüt renkli kuşlar cıvıldamaya başlamıştı. Bazıları uzaktaki arkadaşlarına yetişmek için hızlı hızlı uçuyordu. İçlerinden biri bahçede oturan adamı görünce, öfkeyle öttü. Palmiyelerin altındaki mor gölgelerde küçük iki kelebek birbirleriyle flört ediyordu.

Körfezin mavi suları durgundu. Evin arkasında batan güneşle birlikte kayalar kıpkırmızı parlıyordu.

Gecenin sıcaklığında çiçek kokuları, balıkçı kulübelerinde pişen balık kokularına karışmıştı.

Solitaire evden çıkıp, çıplak ayaklarıyla çimenlerin üzerinde yürüdü. Elindeki tepside bir şişe ve iki bardak vardı. Bond'un yanındaki bambu masanın üzerine tepsiyi bıraktı.

—Umarım fena olmamıştır. Ömrümde hiç votka martini yapmamışım.

Bond başını kaldırıp kıza baktı. Solitaire'in üzerinde ipek pijamalar vardı. Bu giysiler içinde ne kadar çocuksu bir görünümdeydi!

—Şu halime bak, dedi Solitaire gülerek. Kendime çeki düzen vermeye çalıştım, ama

olmadı.

—Harikasın, dedi Bond. Buradaki en güzel kız sensin. Elim ayağım tutsaydı, kalkar sana sarılırdım.

Solitaire eğilip Bond'u dudaklarından uzun uzun öptü. Alnına düşen saçı düzelttikten sonra doğruldu.

Solitaire ikisine de içki doldurduktan sonra, sıcak çimenlerin üstüne oturup yanağını Bond'un dizine dayadı. Bond kızın saçlarını okşadı. Bir süre güneşin batışını ve denizi seyrettiler.

Quasi onları Beau Çölü'ne getirdikten sonra, Bond kızı kucağında banyoya taşımıştı. Solitaire neler olduğunu anlayamadan, Bond onun vücudunu ılık su ve sabunla yıkamıştı. Vücudundaki mercan kalıntıları ve pislikler temizlendikten sonra, yaralarına merhem sürmüştü. Sonra yatağa taşımış, öpüp yatırmıştı. Jaluzileri kapatırken Solitaire derin bir uykuya dalmıştı.

Sonra O'Neil, Bond'u küvete sokmuş ilaçlı suyla yıkamıştı. Bond'un vücudunda bir sürü yara vardı. Barraküda omzunu ısırınca birkaç kasını kaybetmişti. Kolu artık ağrıdan uyuşmuştu.

Bond giyindikten sonra Quasi onu hastaneye götürmüştü. İyi bir kahvaltı ettikten sonra ilk sigarasını mutlulukla içmişti. Yolda ve hastanede yaraları tedavi edilirken uykuya dalmıştı.

Hastaneden döndüklerinde O'Neil çoktan kolları sıvamış, Sürpriz Adası polis kordonuna alınmıştı. Secatur'un kalıntılarını Sahil Koruma kontrol ediyordu. Kingston'dan profesyonel dalgıçlar yola çıkmıştı. Meraklı gazeteciler Beau Çölü'ne yaklaştırılmıyordu. Washington'a ve M.ye ayrıntılı rapor gönderilmişti. Bu arada Bay Big'in adamları tutuklanmaya başlamışlardı.

Secatur'dan kurtulan olmamıştı. Ama balıkçılar o sabah sahile bir tona yakın balık getirmişlerdi.

Jamaica dedikodularla çalkalanıyordu. Şehire yabancılar hücum ediyordu. Ama Bloody Morgan'ın hazinesini köpekbalıklarının koruduğunu öğrenenler sahilde yüzmeye bile cesaret edemiyorlardı.

Solitaire'i görmeye gelen doktor, kızın tek endişesinin iyi elbiseler ve makyaj malzemeleri olduğunu öğrenmişti. O'Neil, Kingston'dan bunları getirtiyordu. Solitaire, şimdilik Bond'un valizindekileri giyiyordu.

Bond'un hastaneden dönmesinden az sonra, O'Neil de Kingston'dan döndü. M.den Bond'a mesaj getirmişti.

"HERHALDE EVRENSEL İHRACAT İÇİN KENDİ ADINA HAZİNEYİ İSTEMİŞSİNDİR STOP HEMEN KURTARMA İŞLEMLERİNE BAŞLA STOP HAZİNENİN BİZE AİT BÖLÜMÜNÜ İSTETECEĞİZ STOP HAZİNE VE KOLONİ BÜROSUNA BİLDİR STOP BU ARADA ÇOK BAŞARILIYDIN TEBRİKLER STOP ON BEŞ GÜNLÜK İHTİRASLI BİR TATİL İZNİ VERİYORUM STOP"

—İhtiraslı tatil mi? diye sordu Bond.

—Hımm, dedi O'Neil. Kızın ve senin yaralarını rapor ettim.

—İhtiyar kurt önce altınları düşünüyor. Niyeti bu işi başarıp Gizli Servis ödeneklerini yükseltmek. Herhalde Hazine ile tartışırken canı çıkmıştır. Yine de çabuk davrandı.

—Hazine üzerinde hak iddia eden bir rapor hazırladım, dedi O'Neil. Ama Kraliçe de işin içine girecek. Adam Amerikalı olduğu için Was-

hington da hak isteyecek. Çok uzun sürer bu gibi işler.

Bir süre konuştuktan sonra O'Neil gitti. Bond acı içinde bahçeye çıkıp oturdu. Kafasında yine denizde geçirdiği tehlikeler canlandı.

Şimdi hak ettiği armağan güneşin altında, dizinin dibinde oturuyordu. Bond bu anı içine sindirerek önlerindeki on dört güneşli günü düşündü.

Mutfakta kırılan tabakların sesi ve şıngırtılar koptu. Quasi birine bağırmaya başladı.

—Zavallı Quasi, dedi Solitaire. Köydeki en iyi aşçıyı getirdi. Bize sürpriz yapmaya çalışıyor. Avacado salatası, ıstakoz ve rosto pişiriyorlar. Komutan O'Neil de bize Jamaica'da bulabildiği en iyi şampanyadan bir kasa bıraktı. Ağzım sulanıyor. Ama unutma sürpriz bu. Mutfağa girdim. Zavallı aşçı Quasi'nin gazabından neredeyse ağlayacaktı.

—O da bizimle ihtiraslı tatilimize geliyor, dedi Bond. Palmiyelerin arasında, deniz kenarında bir eve gidiyoruz. Bana çok iyi bakman gerekecek, çünkü tek kolla sevişemem.

Solitaire sevgi dolu gözlerle gülümseyerek Bond'a baktı.

—Ya benim sırtıma ne olacak? diye sordu.

007'nin Harlem'e gidişinin, caz dinlemekle hiç ilgisi yoktu. New York'un zenci mahallesi Harlem, ölüm ilahı, Vudu rahibi ve SMERSH'in cinayet şebekesinin şefi Bay Big'in egemenliğindeki bir krallıktır.
Harlem'in yeraltı dünyasında başlayan serüven, Bay Big'in köpekbalıklarıyla çevrili adasında son bulacaktır. Ama, bunun kimin lehine ve nasıl noktalanacağını henüz Bond da bilmemektedir...

"Akıcılık... Sonsuz okuma zevki... Brrr!..Ian Fleming nasıl da ürpertici yazıyor!..."

SUNDAY TIMES

250 LİRA